

■ από το εργοστάσιο της ΔΕΗ στη χαλκουργική και τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά, στην υποτιθέμενη ανακύκλωση και τις φασιστικές επιβέσεις.

[σελ. 2 - 4]

■ από τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη θαυότου στο Πέραμα, τα νέα κατασταθμικά μέτρα και την οικονομική κρίση, στο μεγαλύτερο πείραμα του κόσμου και την ομοφοβία.

[σελ. 5 - 9]

■ από τα συλλογικά εγχειρήματα μετά τον Δεκέμβρη, στις υποβέσεις της κ. κούβεβα, της κ. γκουθιύνη και την αλληλεγγύη

[σελ. 10 - 19]

είραστε όλοι
λαθραίοι!

είραστε όλοι
κουκουδοφόροι!

εκείνες τις στιγμές που νιώσαμε κάθε κύτταρο του αίματος να τρέχει στο σώμα μας, εκείνες τις στιγμές που το κορμί μας ήταν και επιθυμία και θέληση και σεβασμός, εκείνες τις στιγμές που ο φόβος δεν ήταν απελπισία, εκείνες τις στιγμές που η χαρά δεν ήταν εκτόνωση, εκείνες τις στιγμές που ο πόνος δεν ήταν διαχωρισμός, εκείνες τις στιγμές που η παρέα δεν ήταν σκοπιμότητα και επιβεβαίωση, εκείνες τις στιγμές που η πράξη ήταν επιλογή, εκείνες τις στιγμές που η απόφαση δεν ήταν μοναξιά, εκείνες τις στιγμές που η κριτική χανόταν στην συνδιαμόρφωση, εκείνες τις στιγμές που η καταπίεση και η εκμετάλλευση έγιναν λέξεις στις γλώσσες μας, εκείνες τις στιγμές δεν πρέπει να τις θυμόμαστε, δεν πρέπει να τις αναπολούμε, δεν πρέπει να τις νοσταλγούμε, γιατί εκείνες ήταν οι στιγμές που υπήρξαν και υπήρξαμε, γιατί εκείνες τις στιγμές τις δημιουργήσαμε...

η δημιουργία δεν είναι τυχαία-είναι έμπνευση, η έμπνευση δεν είναι ταλέντο-είναι αντίληψη, η αντίληψη δεν είναι στιγμή-είναι αγώνας, ο αγώνας δεν είναι επανάληψη-είναι δημιουργία, δημιούργημά μας.

*Δια τη Συνέλευση Εξεγερμένων
Σαλαμίνας-Περάματος-Κερατσίνου.
Δραπετσώνας-Νίκαιας*

Η Συνέλευση Εξεγερμένων στις περιοχές μας είναι ένα μεταδεκεμβριανό αντιεραρχικό-αντιεξουσιαστικό εγχείρημα αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε μετά την εκδήλωση για την εξέγερση του Δεκέμβρη στο ΡΕΣΑΛΤΟ στις 14/2/2009.

Η προσέλευση πολλών ανθρώπων από τις περιοχές μας στη συγκεκριμένη εκδήλωση (Πέραμα, Σαλαμίνα, Κερατσίνι, Νίκαια, Αιγάλεω, Πειραιάς) και το αμοιβαίο ενδιαφέρον για μια τέτοια απόπειρα οδήγησαν στη συγκρότηση της Συνέλευσης, η οποία δεν έχει καμία απολύτως σχέση με κόμματα και δημοτικές παρατάξεις και είναι δεδομένη η εχθρότητά της για κάθε εξουσία και μεσολάβηση. Μέχρι στιγμής η Συνέλευση Εξεγερμένων (στην οποία δε συμμετέχει πλέον λόγω απόστασης και τοπικών της προτεραιοτήτων η Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγάλεω) έχει διοργανώσει την πορεία στο Πέραμα στις 7 Μάρτη για το πόρισμα σκύλευσης των μαζικά εξοντωμένων εργατών στη Ν/Ζώνη τον Ιούλη 2008, έχει καλέσει με αφίσα και κείμενο στην πορεία αλληλεγγύης στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης στις 11 Απρίλη από την Πλ. Ελευθερίας στις φυλακές Κορυδαλλού και έχει συμβάλει στην προπαγάνδισή της πορείας ενάντια στα νέα κατασταλτικά μέτρα και τη στοχοποίηση των καταλήψεων στις 28 Απρίλη από το αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο Ναυαρίνου και Ζωοδόχου Πηγής στα Εξάρχεια. Στην παρούσα φάση η Συνέλευση επεξεργάζεται το ζήτημα της πολυεπίπεδης κρίσης του συστήματος, στην προοπτική άρθρωσης λόγου και πραγματοποίησης παρεμβάσεων στις περιοχές μας.

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ

4 χρόνια ύπαρξης και δράσης

Από τα μέσα Ιούνη 2005, στη λεωφόρο Δημοκρατίας 54 (είσοδος από Ερμού 9), στο Κερατσίνι, λειτουργεί ο αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα, που έχει ως βεληκεές της απεύθυνσης και της δράσης του τις περιοχές του Κερατσινίου, της Νίκαιας, της Δραπετσώνας και του Περάματος και που μέχρι στιγμής έχει κατορθώσει μια πρώτη παρουσία (με κείμενα, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, προβολές βίντεο) γύρω από τα ζητήματα του κοινωνικού ελέγχου, της μισθωτής σκλαβιάς, του ασφαλιστικού, των «εργατικών ατυχημάτων», του εκπαιδευτικού ζουρλομανδύα, του ρατσισμού, του σεξισμού, του εγκλεισμού, των ναρκωτικών,

της οικολογικής καταστροφής, της καπιταλιστικής ανάπλασης στις περιοχές μας, της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το τελευταίο διάστημα το στέκι δεν πραγματοποίησε πολλά αυτόνομα καλέσματα ή παρεμβάσεις επιλέγοντας να αφιερώσει περισσότερο τις σκέψεις, τις ιδέες, τις προτάσεις και την ενέργεια του στη μεταδεκεμβριανή Συνέλευση Εξεγερμένων Σαλαμίνας-Περάματος-

Κερατσινίου-Δραπετσώνας-Νίκαιας, η οποία συγκροτήθηκε μετά από εκδήλωση για την εξέγερση του Δεκέμβρη στο ΡΕΣΑΛΤΟ στις 14 Φλεβάρη.

Το στέκι είναι ανοιχτό κάθε Παρασκευή μετά τις 9:00μμ. ενώ από τον Φλεβάρη και μετά έχουμε αποκτήσει και blog το οποίο μπορείτε να επισκεφτείτε στην ηλεκτρονική διεύθυνση anarxiko-resalto.blogspot.com

για άλλη μια φορά «φιλοξενούν» μια παρτίδα σκάκι... ...αυτή τη φορά μεταξύ ελληνικού κράτους και ThyssenKrupp

Τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά υπήρξαν πάντα τόπος «φιλοξενίας» κυρίαρχων σκακιστικών αντιπαραθέσεων. Οι αιτίες διεξαγωγής των παιχνιδιών διαμορφώνονταν κάθε φορά, ανάλογα με τη συγκυρία. Είτε στο όνομα της αναγκαιότητας είτε για την ανάπτυξη, είτε στο όνομα της επενδυτικότητας είτε για το εθνικό συμφέρον. Εντούτοις, και παρά τις διαφοροποιήσεις, η ουσία των αντιπαραθέσεων ήταν και παραμένει ίδια: το οικονομικό και πολιτικό συμφέρον των εκάστοτε πολιτικών ηγεμόνων και αφεντικών των ναυπηγείων. Όταν, για παράδειγμα, το 2005, στο όνομα της επενδυτικότητας, διαδραματιζόταν μια ανάλογη παρτίδα σκακιού στα ναυπηγεία, η ThyssenKrupp κατάφερε να προσθέσει στις θυγατρικές της και τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά. Αυτό που ακολούθησε δεν ήταν μόνο οι εξαγγελίες μετατροπής των ελληνικών ναυπηγείων στα ισχυρότερα της Μεσογείου από την ThyssenKrupp αλλά και διάφορες κρατικές φιέστες για την εθνική επιτυχία όσον αφορά την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας. Ενώ ταυτόχρονα με τα νικητήρια πυροτεχνήματα, απολύθηκαν εκατοντάδες εργαζόμενοι και χειροτέρευσαν οι εργασιακές συνθήκες... Τι συνέβη όμως και προς τα τέλη του Μάρτη αυτού του χρόνου, ξεκίνησε μια νέα παρτίδα σκακιού στα ναυπηγεία με τις πληροφορίες που άφησε να διαρρεύσουν η ThyssenKrupp περί μερικής ή ολικής «πώλησης» των ναυπηγείων

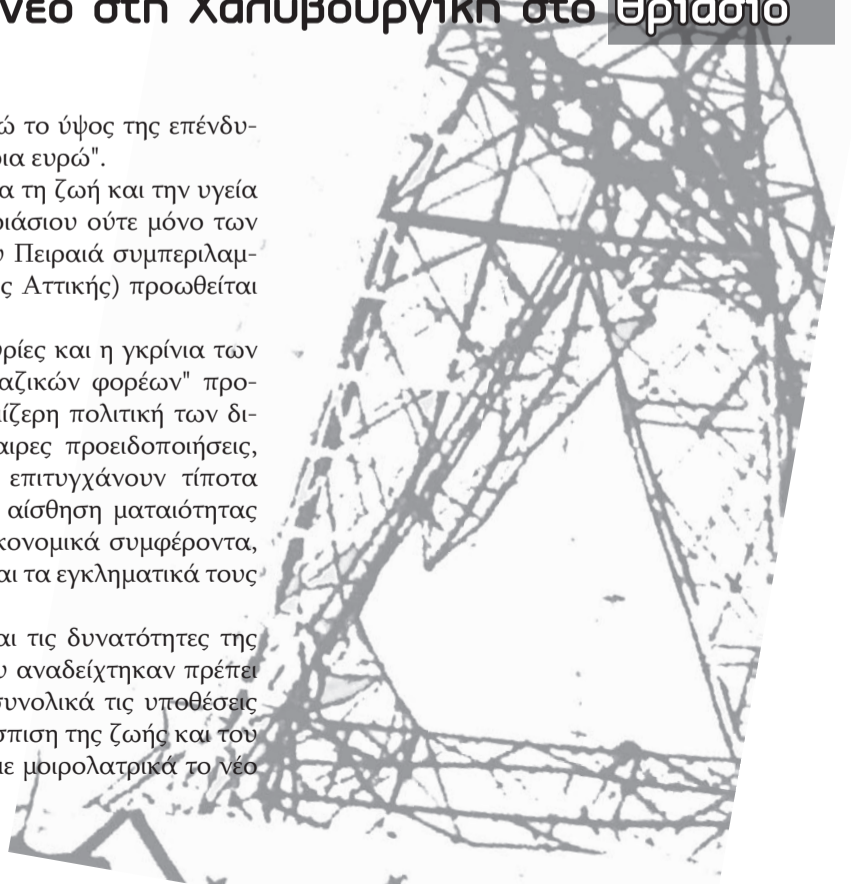
Σκαραμαγκά; Θα μπορούσε να φταίει η οικονομική κρίση, μιας και ο γερμανικός κολοσσός έχει ήδη απολύσει πάνω από 10.000 εργαζόμενους του στην Ευρώπη, αλλά απ' ότι φαίνεται δεν είναι αυτός ο λόγος. Ας εστιάσουμε σε δύο σημαντικούς παράγοντες που έχουν μεσολάβησει. Ο πρώτος εμφανίστηκε κάποιες μέρες πριν τις διαρροές περί πώλησης, σπότε το ελληνικό πολεμικό ναυτικό αφενός αρνήθηκε να παραλάβει κάποια υποβρύχια μιας θυγατρικής του ίδιου γερμανικού κολοσσού και αφετέρου το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας ξεκίνησε διαπραγματεύσεις με γαλλικό όμιλο για την ανάθεση κατασκευής φρεγατών. Σημειωτέον ότι, όταν κέρδισε η ThyssenKrupp τα ναυπηγεία, είχε συμφωνηθεί από αμφότερους τους συνομιλητές ότι θα αναλάβει τόσο την κατασκευή φρεγατών για το ελληνικό πολεμικό ναυτικό, όσο και ότι το ελληνικό κράτος θα αγοράζει υποβρύχια κ.α. από θυγατρικές της γερμανικής εταιρείας. Ο δεύτερος παράγοντας σχετίζεται με την βόμβα που «έσκασε» τον Φεβρουάριο του 2009 από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, που υποχρεώνει τα Ελληνικά Ναυπηγεία Α.Ε. να επιστρέψουν στο ελληνικό δημόσιο τα 230 εκατομμύρια ευρώ που τους χορηγήθηκαν την περίοδο από το 1996 μέχρι και το 2002, με την αιτιολόγηση ότι χρησιμοποίησαν μόνο ένα μέρος των χρημάτων για τον εκσυγχρονισμό των ναυπηγείων και άρα πρόκειται για παράνομες κρατικές ενισχύσεις.

Όμως, τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά ανήκουν πλέον στην ThyssenKrupp, η οποία δεν αναγνωρίζει για την ίδια υποχρέωση επιστροφής των χρημάτων. Όπως πάντα και σε αυτό το σκακιστικό παιχνίδι οι εκτιμήσεις, οι αναλύσεις και οι προβλέψεις δίνουν και παίρνουν. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τα κόμματα και οι ανάλογοι θεσμικοί φορείς κρίνουν, διαλέγουν παίχτη και ποντάρουν πάνω του. Χωρίς όμως να χάνει κανείς την ψυχραιμία, τη νηφαλιότητα και τον ύπνο του γιατί βάσιμες υποψίες αναφέρουν ότι το παιχνίδι τελικά θα λήξει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ισόπαλο. Και ο γερμανικός κολοσσός θα υποστηρίξει το συμφέρον του και το ελληνικό κράτος το δικό του. Τις απώλειες -που πάντα υπάρχουν- και αυτής της παρτίδας μεταξύ κράτους και κεφαλαίου, θα τις υποστούν αυτοί που δεν παίρνουν μέρος στο παιχνίδι... Και αυτή τη φορά, όπως στο παρελθόν, θα είναι οι 1.200 εργαζόμενοι της ThyssenKrupp στα ναυπηγεία, που είτε θα απολυθούν, είτε θα περάσουν μια μακρά περίοδο εργασιακής ανασφάλειας και άρα καθολικού εκβιασμού τους σε όλα τα επίπεδα. Το ερώτημα που προκύπτει είναι: ποιος εργαζόμενος θα συνεχίσει να αποδέχεται τα κυριαρχικά παιχνίδια, είτε διαλέγοντας άσπρα και μαύρα πιόνια, είτε μένοντας απαθής γιατί υποτίθεται πως δεν τον αγγίζει η συγκεκριμένη παρτίδα;

Δεν θέλουμε να κλείσει το εργοστάσιο της ΔΕΗ στο Κερατσίνι, είμαστε πανευτυχείς που θα κατασκευαστεί και νέο στη Χαλυβουργική στο Θριάσιο

Ένα χρόνο πριν σε άρθρο της εφημερίδας μας (ΡΕΣΑΛΤΟ τεύχος 2) αναφερόμασταν στις διαβουλεύσεις που γίνονται στα μoulωχτά για την κατασκευή εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας μέσα στη Χαλυβουργική του Αγγελόπουλου στο Θριάσιο. Η υπαγορευμένη σιωπή γύρω από το νέο αυτό έγκλημα για τις περιοχές μας επικράτησε όλο αυτό το διάστημα ενώ οι δήμοι της Δυτικής Αττικής προέβησαν σε δυο άκαπνες διαμαρτυρίες που παρόλα τα πούλμαν που έβαλαν δεν κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν παρά λίγες εκατοντάδες κατοίκους από συνολικά 10 δήμους. Έτσι... "Υπογράφηκε στις 12/2/2009 το συμφωνητικό μετοχών και το σχέδιο καταστατικού για τη σύσταση κοινής ανώνυμης εταιρείας μεταξύ ΔΕΗ και Χαλυβουργικής για την κατασκευή και εκμετάλλευση δυο μονάδων συνδυασμένου κύκλου συνολικής ισχύος 880 MW. Οι μονάδες θα χρησιμοποιούν για καύσιμο φυσικό αέριο. Η Χαλυβουργική θα κατέχει το 51% του μετοχικού κεφαλαίου και η ΔΕΗ το 49% της υπό σύσταση κοινής ανώνυμης εταιρείας. Το συμφωνητικό μετοχών και το σχέδιο καταστατικού θα υποβληθούν για έγκριση στην Επιτροπή Ανταγωνισμού. Είναι η πρώτη φορά που η

- ΔΕΗ συνεργάζεται με ιδιώτη, ενώ το ύψος της επένδυσης θα φτάσει τα 500 εκατομμύρια ευρώ".
- Το δολοφονικό project λοιπόν για τη ζωή και την υγεία των κατοίκων (όχι μόνο του Θριάσιου ούτε μόνο των γύρω περιοχών -των δήμων του Πειραιά συμπεριλαμβανομένων- αλλά ολόκληρης της Αττικής) προωθείται απρόσκοπτα.
- Είναι πασιφανές ότι οι διαμαρτυρίες και η γκρίνια των "δημοτικών αρχών" και των "μαζικών φορέων" προστασίας του περιβάλλοντος, η μίζερη πολιτική των δικαστικών προσφυγών, οι άσφαιρες προειδοποιήσεις, οι άνευρες κινητοποιήσεις δεν επιτυγχάνουν τίποτα πέρα από το να ενισχύουν μία αίσθηση ματαιότητας και αδυναμίας απέναντι στα οικονομικά συμφέροντα, τους πολιτικούς τους υπηρέτες και τα εγκληματικά τους σχέδια.
- Μήπως μετά τα Δεκεμβριανά και τις δυνατότητες της κοινωνικής αυτοοργάνωσης που αναδείχτηκαν πρέπει να επιχειρήσουμε να πάρουμε συνολικά τις υποθέσεις μας στα χέρια μας για την προάσπιση της ζωής και του περιβάλλοντος ή θα αποδεχτούμε μοιρολατρικά το νέο έγκλημα εναντίον μας

«Επιτέλους η βιώσιμη ανάπτυξη αποκτά σάρκα και οστά στις περιοχές μας!...

...τουλάχιστον όσον αφορά το μείζον ζήτημα των απορριμμάτων. Το όνομά τους; «κάδοι ανακύκλωσης ΡΟΜΠΟΤ, τύπου φοίνικα». Μπορείτε να τους θαυμάσετε, δυστυχώς μόνο σε τρία σημεία της περιοχής του Πειραιά, στο Πασαλιμάνι, τη Φρεαττύδα και τα Καμίνια, αλλά θα προστεθούν κι άλλοι, πολύ σύντομα, κοντά σας.

Η τρομερή εφεύρεση της καταξιωμένης εταιρίας αμυντικών οπλικών συστημάτων και ρομπότ του Κου Σούκου (συνεργάζεται με το αμερικάνικο πεντάγωνο), έχει σαν βάση της το ρητό «το τερπνόν μετά του ωφελίμου». Όχι μόνο ομορφαίνει με έναν ψεύτικο φοίνικα και βιντεοσκοπεί τη γύρω του περιοχή, αλλά και μαζεύει τα σκουπίδια πολτοποιώντας τα. Κι όλα αυτά στην προνομιακή τιμή των 95.000 ευρώ ο καθένας!»

Αν και το παραπάνω μοιάζει με κακέκτυπο διαφημιστικής προώθησης του συγκεκριμένου προϊόντος, από τον Δήμο του Πειραιά, εντούτοις η αγορά, η πιλοτική χρήση σε τρία σημεία των συγκεκριμένων κάδων, μαζί με τις εξαγγελίες-δηλώσεις των τοπικών αρχόντων αναφορικά με την διαχείριση των απορριμμάτων στις περιοχές μας, βοηθούν στην εμφάνιση εικόνων από το μέλλον, που μας επιφυλάσσουν για το θέμα των σκουπιδιών.

Όταν ο κ. Φασούλας σε μία ημερίδα, δήλωνε «τα απόβλητα αποτελούν έναν από τους σημαντικότερους κινδύνους όχι μόνο για το περιβάλλον αλλά και για την κοινωνική συνοχή και γαλήνη...», ότι όλοι γνωρίζουμε «για τις φωτιές που ξεκινούν από αυτές, τις χωρίς έλεγχο και μέσα προστασίας χωματερές» και πως όλοι ζητάμε «η διαχείριση των αποβλήτων να γίνεται μεν σωστά αλλά οπουδήποτε αλλού εκτός της περιοχής μας» κι όταν, στις 18.05.09, ο κ. Μελάς μας ενημέρωνε ότι «ο δήμος Κερατσινίου είναι έτοιμος να εφαρμόσει ρομποτικά συστήματα αποκομιδής των απορριμμάτων [...]

σε πέντε κομβικά σημεία της πόλης» προσθέτοντας πως «ο κάδος αυτός εξαφανίζει μέχρι και το 80% του αρχικού όγκου των απορριμμάτων, και το 20% που θα απομένει θα μεταφέρεται με κοινό φορτηγό στο δεύτερο στάδιο επεξεργασίας, όπου θα διαχωρίζεται το χώμα, η σκόνη και τα πλαστικά», επί της ουσίας δεν κάνουν, ούτε λένε κάτι διαφορετικό από το να προετοιμάζουν το έδαφος για εκείνη την ώρα που θα αποφασίσουν την προώθηση του νέου τοπικού πλάνου λύσης για το συγκεκριμένο ζήτημα των αποβλήτων: την κατασκευή εργοστασίου καύσης πολτοποιημένων απορριμμάτων, σε οικόπεδο του Σχιστού.

Αυτονόητα, κι αυτό το σχέδιο-λύση θα μας το πλασάρουν με νέα εκκωφαντικά λογύδρια περί βιώσιμης ανάπτυξης, με καινούριες επιστημονικές τεκμηριώσεις, θα το ντύσουν με οικολογικά, υγιεινά και ασφαλή επίθετα, ενώ παράλληλα θα κατακεραυνώνουν κάθε προηγούμενη λύση, έτσι ώστε να αποσπάσουν τη συναίνεσή μας και να επιβεβαιώσουν την πεποίθησή τους ότι είμαστε αδαείς και αναρμόδιοι. Ότι δεν θυμόμαστε τις χωματερές και τις τότε υπερθεματίσεις τους γι' αυτές, που σήμερα καταδικάζουν μεγαλόστομα. Ότι έχουμε ξεχάσει πως διαφήμιζαν την «πρωτοποριακή» λύση της Ψυτάλλειας, τα αποτελέσματα της οποίας βιώνουμε και θα βιώνουμε. Ότι δεν αντιλαμβανόμαστε πως ανέκαθεν προωθούσαν μία λύση για ένα πρόβλημα -που το δικό τους, καπιταλιστικό, σύστημα έχει προκαλέσει- μέχρι να εμφανίσει ξεκάθαρα τις καταστροφικές της συνέπειες, για να «ανακαλυφθεί» στην πορεία μία άλλη, νέα, τρομερή λύση αντικατάστασης της προηγούμενης, που κι αυτή με τη σειρά της αναπαράγει και μεγεθύνει την καταστροφή κι έτσι ο αέναος κύκλος των δικών τους λύσεων της δικής μας καταστροφής να συνεχίζεται...

ΝΙΚΑΙΑ

Τετάρτη 28 Γενάρη και στα γραφεία της νεολαίας ΛΑΟΣ στην πλατεία Αγ. Νικολάου, στη Νίκαια, ελληνόψυχοι παίδες (όχι και τόσο παίδες είναι η αλήθεια) πραγματοποιούν κοπή πρωτοχρονιάτικης πίτας. Πρόκειται για τα γραφεία της νεολαίας τους για τον άξονα Δυτικής Αττικής και Πειραιά.

Λίγη ώρα αργότερα το ίδιο βράδυ, σε απόσταση 500m, στο δρομάκι Αποκορώνου (συμβολή οδών Τζαβέλα-Λακωνίας) χαμόσπιτο πακιστανών εργατών δέχεται επίθεση από 5 φασιστοειδή, που εισβάλλουν στο σπίτι τους, τους ξυλοκοπούν, τους παίρνουν τα χαρτιά (άδειες παραμονής-εργασίας κλπ) και τους προστάζουν να εγκαταλείψουν άμεσα τόσο το σπίτι όσο και την χώρα. Λίγη ώρα αργότερα επιστρέφουν για να τους υπενθυμίσουν τις απειλές τους περί άμεσης αποχώρησης.

Το συγκεκριμένο περιστατικό έρχεται να προστεθεί στις διαδοχικές επιθέσεις σε σπίτια μεταναστών στις περιοχές του Ρέντη και του Αιγάλεω ένα χρόνο πριν, στις πρόσφατες επιθέσεις κατά Πακιστανών μεταναστών στο Μπαρουτάδικο στο Αιγάλεω και στα ρατσιστικά μπλόκα και περίπολα του τελευταίου διαστήματος από φασιστοειδή στην περιοχή της Νέας Ιωνίας, όπου έχουν ξυλοκοπήσει άγρια πολλούς μετανάστες, πάντα ξημερώματα την ώρα που οι φτωχοδιάβολοι πάνε για το μεροκάματο.

Τα φασιστικά αποβράσματα ως προέκταση του επίσημου κρατικού ρατσισμού επιχειρούν να διαμορφώσουν ρατσιστικά δεδομένα σε φτωχογειτονιές έντονα προσδιορισμένες ιστορικά από την ταξικότητα, τους αγώνες τους, την αλληλεγγύη.

Ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις κράτους και φασιστών η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Ούτε στη Νίκαια ούτε πουθενά τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά.

ΠΕΡΑΜΑ

ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη θανάτου ζωντανές μαρτυρίες...

«Έτσι είναι εδώ το μεροκάματο, παίζεις με το θάνατο». Ξέρεις το αρρωστημένο παιχνίδι θανάτου με το περίστροφο. Πατάς τη σκανδάλη και αν η σφαίρα είναι σε άλλη θαλάμη κερδίζεις το στοίχημα. Έτσι είναι εδώ. Μπαίνεις στην επισκευή και αν οι υπεύθυνοι έχουν κάνει free gas, αν έχουν ανοίξει εξόδους κινδύνου και εξαερισμούς, κερδίζεις τα 60 ευρώ, αν όχι όμως τότε... έχασες, όχι όμως 60 ευρώ αλλά... την ίδια σου τη ζωή.

«Καθόμουν στην καντίνα πίνοντας καφέ και έβλεπα τους συναδέλφους μου να κάνουν το σταυρό τους, μπαίνοντας να δουλέψουν σε μια ακόμη επισκευή. Σταυροκοπιόντουσαν όλοι ανεξαιρέτως, νεαροί και μεγαλύτεροι, παλιοί και νέοι, θρησκευόμενοι και άθρησκοι»

«Ζω από τύχη, λόγω μιας σοβαρής δηλητηρίασης που έπαθα δυο μέρες πριν το ατύχημα του Ιουλίου και αναγκάστηκα να μείνω σπίτι. Ο μάστορας μου με καθησύχασε και μου είπε ότι ο εργολάβος βρήκε έναν μετανάστη χωρίς χαρτιά για να πάρει τη θέση μου. και μου ευχήθηκε περαστικά... Δυο μέρες μετά συγκλονίστηκα από τα μαντάτα της πυρκαγιάς. Το απόγευμα έμαθα ότι ο μάστοράς μου ήταν νεκρός, τον κατάπιαν οι δολοφονικές φλόγες που εξαπέλυσαν τα καθάρματα. Και ο μετανάστης; Στο σημείο που δούλευαν δεν μπορούσε να σωθεί κανείς. Πάει κι αυτός;»

Οκτώ οι νεκροί, σύμφωνα με τις επίσημες πηγές στο Πέραμα. Όλοι δηλωμένοι εργάτες. Μόλις μάθαμε για άλλον ένα. Αδήλωτο αυτή τη φορά. Εννιά δηλαδή. Άραγε δούλευαν άλλοι αδήλωτοι σε αυτό το καράβι; Προφανώς ναι. Άλλωστε δεν είναι τυχαίες οι εικασίες εργαζομένων της Ζώνης, που καταγγέλλουν αριθμό νεκρών πιθανά μεγαλύτερο από είκοσι, δηλώνοντας με σιγουριά ότι στη ζώνη εργάζεται μεγάλος αριθμός μεταναστών χωρίς χαρτιά. Εμείς είμαστε πλέον σίγουροι για οκτώ δολοφονημένους εργάτες κι έναν αδήλωτο. Εννιά τα βέβαια θύματα της πλέον σφαγιαστικής, την τελευταία εικοσαετία, δολοφονικής επίθεσης των κάθε είδους αφεντικών στη Ζώνη Περάματος.

«Μου πρότειναν κι εμένα φίλε μου να δουλέψω στο friendshipgas και μάλιστα με λίγο μεγαλύτερο μεροκάματο για να με δελεάσουν. Δεν πήγα όμως. Τα ξέρω αυτά τα καράβια. Είναι παγίδες, έτσι και συμβεί το παραμικρό εγκλωβίζεσαι και δύσκολα γλιτώνεις. Υπάρχουν όμως και συναδέλφοι με άλλες ανάγκες. Εγώ δεν έχω οικογένεια, μπορώ να αρνηθώ. Άλλοι δεν έχουν αυτή την πολυτέλεια, έχουν άμεση ανάγκη από μεροκάματο ακόμη και με τέτοιο ρίσκο. Όλοι ήξεραν που πήγαιναν. Φυσικά, ήξερε και το συνδικάτο...»

Πέμπτη 24 Ιουλίου 2008

Η ναυπηγοεπισκευατική ζώνη του Περάματος μετατρέπεται ξανά σε ζώνη μαζικής σφαγής εργατών. Στο δεξαμενόπλοιο Friendshipgas, ένα μπουντρούμι με μια και μοναδική έξοδο διαφυγής, σημειώνεται πυρκαγιά, θερίζοντας με φρικτό τρόπο τους εργάτες που βρίσκονταν εκείνη την ώρα μέσα. Όσοι ξέφυγαν από τη φωτιά, δεν γλίτωσαν από την ασφυξία...

Κυβέρνηση, κόμματα, εισαγγελείς, πολιτικές ηγεσίες, εργατοπατέρες και πολλοί άλλοι θεσμικοί παράγοντες δήλωναν κατηγορηματικά στις πολύωρες θεαματικές παραστάσεις κατευνασμού από τα ΜΜΕ πως "το μαχαίρι θα φτάσει στο κόκκαλο"

Πέμπτη, 12 Φλεβάρη 2009

Η ώρα του πορίσματος.

Οι τρεις πραγματογνώμονες παραδίδουν τα επίσημα συμπεράσματα των ερευνών τους: υπεύθυνοι για τη μαζική αυτή εξόντωση είναι οι ίδιοι οι εργάτες, καθώς δικές τους παραλείψεις οδήγησαν στην πυρκαγιά. Ο μοναδικός επιζών της τραγωδίας, αυτός που κατάφερε να διαφύγει τον βέβαιο θάνατο, θα φορτωθεί με κατηγορίες. Σιωπή για το δεξαμενόπλοιο-φυλακή. Σιωπή για τις καταπιεστικές και αφόρητες συνθήκες εργασίας που έχουν θεσπιστεί, όπως και τον εργολάβο και τους υπεργολάβους. Σιωπή για τους εφοπλιστές και τους πλοιοκτήτες. Σιωπή για τα αρμόδια υπουργεία, τους ελεγκτές, τους μπάτσους, τους λιμενικούς που εθελουφλούν μπροστά στα κολαστήρια της Ν/ Ζώνης. "Το μαχαίρι έφτασε στο κόκκαλο... των νεκρών."

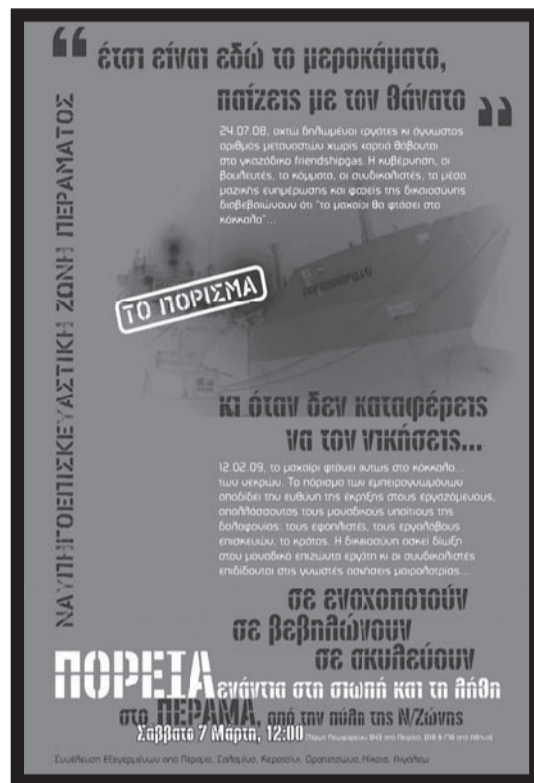
Ηλίας, Παναγιώτης, Παύλος, Κώστας, Φλωράν, Ασούκ, Γιάννης, Ρομουάντο.

Για να μην ξεχνάμε, αυτά είναι τα ονόματα των ανθρώπων που κήκον ζωντανό τον περσινό Ιούλη μέσα στο σαπιοκάραβο Friendship Gas. Οι 8 νεκροί που τελικά ανασύρθηκαν είναι αυτοί που είχαν κάποιους να τους αναζητήσουν, αυτοί που "φαίνονται". Μεταξύ τους παραμένει άγνωστος ο αριθμός των "αόρατων", των μεταναστών χωρίς χαρτιά, των πλέον ευάλωτων... Χωρίς τη φασαρία των συνηθισμένων εκρήξεων που μαζί με τα αμπάρια των γκαζάδικων ταράζουν και το Πέραμα κάθε λίγο και λιγάκι, αφήνοντας, όταν πέφτει ο κουρνιαχτός, νεκρούς και βαριά τραυματισμένους εργάτες. Αυτή τη φορά ήταν μια πυρκαγιά μέσα σε στενούς σωλήνες στα έγκατα ενός πλωτού φέρετρου χωρίς εξόδους διαφυγής, χωρίς κανένα μέτρο ασφάλειας, χωρίς καμιά άμυνα στη νομοτελειακή επιπολαιότητα των "υπευθύνων".

Κοντολογίς, οι κάθε λογής "υπεύθυνοι" της τραγωδίας βρίσκονταν την ίδια ώρα στα γραφεία ή τις μεζονέτες τους κάπου στα πολυτελή προάστια, μακριά από το κάθε Πέραμα. Όπως και για κάθε τραγωδία στη Ν/ Ζώνη, εδώ και χρόνια, όλοι γνωρίζουν ότι οι δολοφόνοι είναι εφοπλιστές, εργολάβοι και υπεργολάβοι, λαμόγια από τις επιτροπές ελέγχων. Μια ομάδα μεγάλων συμφερόντων, ένα δίκτυο διαπλεκόμενων που εκβιάζει με τον πιο χυδαίο τρόπο τον θανάσιμο τζόγο του μεροκάματου στη Ζώνη με τα προσχήματα του "ανταγωνισμού"

και της "αναδουλειάς" για να εξυπηρετήσει την επιθετική του απληστία.

Όπως είναι λογικό, για κάθε καπιταλισμό που σέβεται τον εαυτό του, το κράτος είναι φρουρός αυτής της χυδαιότητας. Η νομοθεσία της συγκάλυψης, η ιδεολογία της ιδιωτικοποίησης και η ηθική της εργασιακής βαρβαρότητας προβάλλονται στη Ν/ Ζώνη, η οποία αποτελεί και τον προμαχώνα της ελληνικής βιομηχανίας, με τον

πιο αιματηρό και δολοφονικό τρόπο. Το πόρισμα των εμπειρογνώμων που ανακοινώθηκε πρόσφατα και χρεώνει την ειδεχθή δολοφονία των 8 εργατών στους ίδιους τους εργάτες δεν είναι παρά απλή επιβεβαίωση του κρατικού κυνισμού απέναντι στους εργαζόμενους, δεν είναι παρά κρατικές ασκήσεις εμπέδωσης υποταγής, ήττας και μοιρολατρίας προς τους υπηκόους.

Η κοινωνία του Περάματος έχει κουραστεί να περιμένει ποια πόρτα θα χτυπήσει η τραγωδία την επόμενη φορά. Οι γειτονιές του Πειραιά, το Κερατσίνι, η Νίκαια, το Αιγάλεω, η Σαλαμίνα, ο Κορυδαλλός μοιράζονται την ίδια

μοίρα. Πολλοί εργάτες από αυτές τις συνοικίες απασχολούνται σε υπεργολαβίες ως ειδικευμένοι και ανειδίκευτοι στη Ζώνη. Οι νεκροί συνάδελφοι χάνονται μέσα στην γενικευμένη αδιαφορία, εξοστρακίζονται από την κοινωνική ζωή με τις τεχνικές της επιτηδευμένης λήθης των μονόστηλων και των άθλιων τηλεοπτικών καναλιών. Οι όποιοι εργατικοί αγώνες έχουν εξελιχθεί στην Ν/ Ζώνη απ' ό,τι φαίνεται εκ του αποτελέσματος δεν δημιουργούν κανένα πραγματικό ανάχωμα σ' αυτήν την αθλιότητα. Τα σωματεία, όντας κομματικά παραμάγαζα, προβάλλουν τις πραγματικές λύσεις των προβλημάτων σε ένα σοσιαλιστικό υπερπέραν αφήνοντας στο παρόν θλιβερά αιτήματα για θεσμικά μπαλώματα. Η μαχητική ρητορεία, άσφαιρη μέσα στα χρόνια, χαρίζει χαμόγελα και αδιαφορία στην εργοδοσία και ηττοπάθεια στους εργαζόμενους. Η μαζικότητα των σωματείων εξασφαλίζεται με τις πελατειακές σχέσεις διαμορφώνοντας έτσι ένα συνδικαλιστικό κίνημα που συνδιαλέγεται με τα δίκτυα των διαπλεκόμενων και καθίσταται ανίκανο να εμποδίσει τα διαρκή εγκλήματα στη Ν/ Ζώνη.

Η δολοφονία των 8 εργατών πρέπει να είναι η τελευταία τραγωδία στο Πέραμα. Η τραγωδία του Ιούλη 2008 πρέπει να είναι το οριστικό τέλος για το θανάσιμο τζόγο των εργατών που επωμίζονται τις αποτυχίες των αφεντικών τους όταν αυτοί τζογάρον στα χρηματιστήρια. Η κοινωνική αντίσταση στη Ν/ Ζώνη, στο Πέραμα, στις τριγύρω γειτονιές πρέπει να απαλλαγεί από κάθε ψευτορεαλιστικό και γραφειοκρατικό βαρίδι του παρελθόντος. Ο Δεκέμβρης που πέρασε έδειξε σε όλους τον τρόπο που απαντούνται οι δολοφονίες των αφεντικών, τα χυδαία πορίσματα των δικαστικών υπαλλήλων και η προσβλητική βία των ένστολων συμμοριών.

Ακηδεμόνευτη, αυτοοργανωμένη, αλληλέγγυα και αποφασιστική δράση στους δρόμους είναι αυτό που θα δημιουργήσει το πραγματικό ανάχωμα ενάντια στη λεηλασία της ζωής μας, στους θανάσιμους εκβιασμούς, στη γενικευμένη ηττοπάθεια και μοιρολατρία.

Ηλίας, Παναγιώτης, Παύλος, Κώστας, Φλωράν, Ασούκ, Γιάννης, Ρομουάντο...

Η σιωπή και η λήθη είναι για τα μουσεία της πολιτικής και κοινωνικής χειραγώγησης.

Ο αγώνας για την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και την αλληλεγγύη είναι ήδη στους δρόμους!

Μάρτης 2009

Συνέλευση εξεγερμένων από Πέραμα, Κερατσίνι, Σαλαμίνα, Δραπετσώνα, Νίκαια, Αιγάλεω

Για την πορεία στο Πέραμα...

Την 1η Αυγούστου 2008, 1 εβδομάδα μετά την μαζική εξόντωση εργατών στον πλωτό τάφο friendship gas, σοκαρισμένοι και εξοργισμένοι διαδηλώσαμε στο Πέραμα, σε μια πορεία συγκίνησης και οργής. Στις 12/2/09 το «επίσημο πόρισμα» των πραγματογνωμόνων, σκυλεύοντας τους νεκρούς και βεβηλώνοντας τη μνήμη τους, απέδωσε ουσιαστικά στους ίδιους την ευθύνη για την πυρκαγιά που ξέσπασε στα αμπάρια του γκαζάδικου, απαλλάσσοντας τους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας: τους εφοπλιστές πλοιοκτήτες, τους εργολάβους

και υπεργολάβους επισκευών, το κράτος και τους ελεγκτικούς του μηχανισμούς. Έτσι το Σάββατο 7 Μάρτη 2009 διαδηλώσαμε και πάλι στο Πέραμα για να καταθέσουμε το δικό μας «πόρισμα»: «κράτος-εφοπλιστές-εργολάβοι δολοφονούν εργάτες /// ΜΜΕ-εμπειρογνώμονες-εργατοπατέρες τούς κάνουν τις πλάτες». Στο κάλεσμα της Συνέλευσης Εξεγερμένων από Πέραμα, Σαλαμίνα, Κερατσίνι, Δραπετσώνα, Νίκαια, Αιγάλεω, που διοργάνωσε την πορεία, ανταποκρίθηκαν 300 άνθρωποι. Η πορεία ξεκίνησε από την πύλη της Ν/Ζώνης με επίθεση (μπογιές και πέτρες) στο κτίριο των λιμενόμπατσων

ενώ στη διαδρομή της "φιλοδώρησε" με αντίστοιχο τρόπο και το Δημαρχείο Περάματος παρά την ασφυκτική πίεση των αστυνομικών διμοιριών στο πίσω πανό. Η πορεία πέρασε από πολλές γειτονιές της περιοχής, είχε δυνατό παλμό, μοιράστηκαν κοντά 3000 κείμενα και συνάντησε την θετική ανταπόκριση των κατοίκων με τους οποίους διασταυρώθηκε ή όσων έβγαιναν στα μπαλκόνια. Η πορεία ολοκληρώθηκε στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε και κατοχύρωσε το έδαφος μιας συλλογικής και αποφασιστικότερης παρέμβασης για τοπικά ή κεντρικά ζητήματα στις περιοχές μας.

...και τη στάση του Σωματείου Μετάλλου και της Κ.Ο. Περάματος του ΚΚΕ

Το Σωματείο Μετάλλου της Ν/Ζώνης (ελεγχόμενο από το ΚΚΕ) ανταποκρινόμενο στο κάλεσμα για την πορεία, την Τρίτη 3/3 συγκέντρωσε τους εργαζόμενους βγάζοντας μισάωρο λογύδριο εναντίον των διοργανωτών της πορείας του Σαββάτου 7/3 (είχαν κολληθεί αφίσες και εσωτερικά της Ζώνης στην ιχθυόσκαλα Κερατσινίου και στον Παλιό Μώλο Δραπετσώνας). Μίλησε για εκείνους που «ενδιαφέρονται» για τους εργάτες χωρίς τους εργάτες (εμείς πώς τα μάθαμε όλα αυτά αν όχι επειδή υπάρχουν ανάμεσα

ΠΕΡΑΜΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από σελ. 5

μας εργαζόμενοι από τη Ζώνη;), για την πορεία της 1ης Αυγούστου που είχε «αποκλείσει» (!) από τις 4:30μμ την πύλη της Ν/Ζώνης με σκοπό να εγκλωβίσει μέσα τους εργάτες (!) που φεύγουν στις 5:00μμ (ευτυχώς το συνδικάτο τους έβγαλε από τις 3:00μμ και τους έσωσε) και που οι διοργανωτές την είχαν οδηγήσει στα γραφεία του ΚΚΕ (!) με επιθετικούς μάλιστα σκοπούς (μάλλον παίρνουν για αλήθεια τις φαντασιοκοπίες που τους οδήγησαν να έχουν ροπαλοφόρους μέσα στα γραφεία τους για την αντιμετώπιση των διαδηλωτών - δεν τα έχουν εξάλλου χρησιμοποιήσει ποτέ κατά της αστυνομίας παρά μόνο για λόγους εσωτερικής καταστολής «αντιφρονούντων ταραξιών και εξτρεμιστών»). Προφανής επιδίωξη η αποτροπή της συμμετοχής εργατών της Ζώνης στην πορεία.

Την εβδομάδα που ακολούθησε την πορεία τη λασπολογία ανέλαβε επίσημα το κόμμα μέσω της εφημερίδας του και της τοπικής του οργάνωσης. Σε άρθρο του Ριζοσπάστη της Πέμπτης 12/3 με τίτλο «Αποκαλύφθηκε το αντικομμουνιστικό συνονθύλευμα» διαβάζουμε: «Αυτοαποκαλούμενη «Συνέλευση εξεγερμένων» διοργάνωσε το περασμένο Σάββατο στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη συγκέντρωση δήθεν διαμαρτυρίας για τους 8 νεκρούς εργάτες που σκότωσε το χέρι των εφοπλιστών και εργολάβων στις 24 Ιούλη 2008 στο αεράδικο πλοίο «FRIENDSHIPGAZ». Όμως αποκαλύφθηκε ότι οι «εξεγερμένοι» ήταν σε διατεταγμένη υπηρεσία. Τελικός στόχος της πορείας που έκαναν ήταν τα γραφεία του ΚΚΕ στο Πέραμα! Σε ανακοίνωση της Κομματικής Οργάνωσης Περάματος του ΚΚΕ επισημαίνεται ότι αυτοί που «ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των «εξεγερμένων»» δείχνουν και τους σκοπούς τους. «Διάφορα ναυάγια της ταξικής πάλης από το χώρο της Ζώνης» που οι εργάτες άφησαν στο περιθώριο, «κάποιοι από το χώρο της εκπαίδευσης που η υπερεπαναστατικότητα τους εξαντλείται στους προεκλογικούς σχεδιασμούς της κεντροαριστεράς. Και κάποιοι λίγοι που χωράνε από τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τους λεγόμενους αναρχικούς. Κοινή συνισταμένη όλων ο αντικομμουνισμός!». Στόχος τους είναι να μείνει στο απυρόβλητο η πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ, να ανακόψουν τη συσπείρωση των εργατών της Ζώνης στα ταξικά τους σώματα, στο ΠΑΜΕ, να διαρρήξουν τους ισχυρούς δεσμούς τους με το ΚΚΕ και να μείνουν έρμαιοι στην εργοδοσία. Η Κ.Ο. Περάματος ξεκαθαρίζει: «Δεν πρόκειται να κάνουμε βήμα πίσω από την οργάνωση των αγώνων των εργατών, από τη πάλη για την ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων».

Μπράβο «σύντροφοι» να μην κάνετε πίσω. Εξάλλου έχετε τερματίσει στη λασπολογία, στις δηλώσεις νομιμοφροσύνης προς το καθεστώς, στην κατάδοση και στην καταδίκη των εξεγερμένων και δεν έχει άλλο πίσω να πάτε. Τέτοια φυράματα όμως ήσαν παντα. Κρίμα σε εκείνους και εκείνες που δε σας έχουν πάρει ακόμα χαμπάρι.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ... ΓΕΝΙΚΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μέχρι πρόσφατα έμοιαζαν αυτονόητα: το επόμενο δάνειο που βοηθάει στην αποπληρωμή των προηγούμενων, η δεύτερη ή και η τρίτη δουλειά που συμπληρώνει το απαραίτητο για την επιβίωση εισόδημα, η αγορά όλο και κάποιου νέου εμπορεύματος που προσφέρει το άλλοθι για να τρέχει κανείς πίσω από αυτό που στους καιρούς μας περνιέται για ζωή. Μέχρι πρόσφατα δεν εγείρονταν και πολλά ερωτήματα και τα αφεντικά μπορούσαν να θριαμβολογούν για την ανάπτυξη της οικονομίας τους. Κοιντεύει ένας χρόνος όμως, που η έννοια της κρίσης καταλαμβάνει τα στόματα και τα μυαλά. Τα αφεντικά βλέπουν τα χρηματιστήρια, τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις τους να καταρρέουν ή να απειλούνται, οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι εκπονούν επείγοντα σχέδια για τη στήριξή τους και οι αριθμοί τους δεν μετράνε τώρα την αύξηση αλλά την παρακμή της οικονομίας τους.

Η καπιταλιστική μηχανή ασθμαίνει, αλλά ούτε ο τυχοδιωκτισμός του χρηματιστικού κεφαλαίου ούτε Ηφυσικά η αλαζονεία των golden boys το εξηγούν. Το σκάσιμο της φούσκας των στεγαστικών δανείων που είχαν δοθεί σε φτωχούς δανειολήπτες στις ΗΠΑ ήταν η απαρχή των σημερινών εξελίξεων. Και ουσιαστικά το ερώτημα είναι για ποιο λόγο πλεόναζαν τα κεφάλαια και επιλέχτηκε η τοποθέτησή τους σε τόσο επισφαλείς επενδύσεις. Ήταν μάλλον μια διέξοδος, ένας τρόπος να κερδοφορήσουν ελλείψει άλλων προσφορότερων επενδυτικών πεδίων. Ο ίδιος ίσως λόγος που εξηγεί τη γενικότερη ευκολία με την οποία τα τελευταία χρόνια χορηγούνταν τα τραπεζικά δάνεια ή το γεγονός ότι είχαν εκτιναχθεί στα ύψη οι λεγόμενες εικονικές αξίες και οι φούσκες των χρηματιστηρίων.

Οι αιτίες της κρίσης πρέπει μάλλον να αναζητηθούν στον καταστατικό ορισμό του καπιταλισμού, στον κύκλο της συσσώρευσης του κεφαλαίου, της απόσπασης υπεραξίας από την εκμετάλλευση της εργασίας και της συνεχούς επανεπένδυσής της με σκοπό την άεναη μεγιστοποίηση της συσσώρευσης. Αυτό μεταφράζεται σε μια διαρκή οικονομική επέκταση η οποία όμως κατά καιρούς φαίνεται να βρίσκει όρια. Ίσως επειδή κάποια στιγμή οι παραδοσιακοί τομείς εμφανίζονται κορεσμένοι για να αξιοποιηθούν περαιτέρω, ίσως επειδή κάπου τα ποσοστά εργασιακής πειθαρχίας και της άντλησης της υπεραξίας μπορεί να κρίνονται μειωμένα για να τραβήξουν κεφάλαια, ίσως επειδή οι καινοτόμοι τομείς μπορεί να αποδεικνύονται ανεπαρκείς για να καλύψουν τον όγκο των απαιτούμενων επενδύσεων.

Και εδώ και σε ολόκληρο τον πλανήτη τα ερωτήματα για τον καπιταλισμό έχουν τεθεί: σε ποιο βαθμό το υπάρχον νεοφιλελεύθερο μοντέλο έχει χρεοκοπήσει, σε ποια κατεύθυνση μπορεί να ανανεωθεί ή να μετασχηματιστεί, πόσο βαθιές θα είναι οι αλλαγές που θα απαιτηθούν. Και αυτά τα ζητήματα δεν περιορίζονται στην οικονομική σφαίρα. Μιλώντας κανείς για την κρίση μιλάει για το τοπίο της κοινωνικής-ταξικής σύγκρουσης σήμερα. Μιλάει για την ανάγκη των αφεντικών να ξαναδιατυπώσουν τους όρους εκμετάλλευσης και να αποκαταστήσουν την εύρυθμη λειτουργία του κύκλου συσσώρευσης του κεφαλαίου. Μιλάει για τις συντελούμενες αλλαγές που επανακαθορίζουν την ολότητα της κοινωνικής ζωής, από την οργάνωση της οικονομίας και τις πολιτικές δομές μέχρι τις πολιτισμικές αντιλήψεις, τα πρότυπα ζωής και την καθημερινότητα.

Το πώς οι μετασχηματισμοί στην καπιταλιστική ανάπτυξη ορίζουν την κοινωνική ζωή αποτυπώνεται στην ίδια την ιστορική διαμόρφωση των περιοχών του ευρύτερου Πειραιά. Είναι γειτονίες που γεννήθηκαν εξαιτίας της εγκατάστασης βιομηχανικών μονάδων κατά τα πρώτα στάδια ανάπτυξης της αθηναϊκής μητρόπολης και των απαιτήσεών τους σε εργατικό δυναμικό. Η κοινωνική τους σύνθεση βασίστηκε στις χιλιάδες των μικρασιατών προσφύγων και των μετέπειτα εσωτερικών μεταναστών που κατέφθασαν όμηροι της ανάγκης για επιβίωση. Η καθημερινότητά τους υπήρξε ταυτισμένη με την ανέχεια, την εντατική εργασία, τις ασθένειες από τις τοξικές εκπομπές των εργοστασίων, αλλά και την αναπτυσσόμενη συνείδηση του ταξικού διαχωρισμού.

Ωστόσο τις τελευταίες δεκαετίες και αυτές οι γειτονίες μεταμορφώθηκαν εξαιτίας των αλλαγών στην παραγωγική δομή και τους νέους καπιταλιστικούς καταμερισμούς. Η αποβιομηχάνιση επέφερε υψηλά ποσοστά ανεργίας στον κατά βάση κάποτε εργατικό πληθυσμό, η εισβολή των ναών της κατανάλωσης και των προγραμμάτων ανάπλασης έγιναν ο καθρέφτης της μικροαστικοποίησης, η εξατομίκευση πήρε τη θέση των εκτεταμένων σχέσεων κοινωνικής αλληλεγγύης, ενώ τη θέση των σύγχρονων παριών, των πιο εκτεθειμένων στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, καταλαμβάνει τώρα το τρίτο κύμα μεταναστών, αυτών από τις βαλκανικές και ασιατικές χώρες.

Σήμερα, οι πρώτες επιπτώσεις των αποφάσεων που παίρνουν τα αφεντικά στο πλαίσιο της τρέχουσας κρίσης είναι ορατές: μειώσεις μισθών, ελαστικοποίηση της εργασίας, απολύσεις. Πρέπει δηλαδή να είναι κανείς διατεθειμένος να δουλεύει περισσότερο για λιγότερα, να υπακούει στις όλο πιο προκλητικές απαιτήσεις του εργοδότη, να αγωνιά ακόμα περισσότερο για το πώς θα επιβιώσει. Στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα οι ακυρώσεις επισκευών πλοίων έχουν ως επακόλουθο την έλλειψη μεροκάματων. Αντίστοιχη είναι η κατάσταση στο βιοτεχνικό πάρκο Σχιστού όπου προγραμματίζονται νέες απολύσεις που θα προστεθούν στο 25% της ήδη υπάρχουσας ανεργίας των περιοχών. Το εργοστάσιο επίσης του Παπαστράτου ιδιοκτησίας της πολυεθνικής Philip Morris μεταφέρθηκε πρόσφατα στον Ασπρόπυργο και οι εργαζόμενοί του από 1100 μειώθηκαν στους 800 μετά από απολύσεις και διακανονισμούς εθελούσιας εξόδου. Ενώ για τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά που ανήκουν από το 2005 στη γερμανική ThyssenKrupp είναι ανοιχτό το σενάριο πώλησής τους προδιαγράφοντας ανακατατάξεις σε βάρος των εργατών και νέες απολύσεις.

Και ενώ για πολλούς η καθημερινότητα έχει ήδη δυσκολέψει -από την ακρίβεια και την αδυναμία να αποπληρωθούν τα δάνεια και οι πιστωτικές κάρτες μέχρι το αγχώδες και ταπεινωτικό πολλές φορές κυνήγι για κάποιο μεροκάματο και τις φιγούρες των περιθωριοποιημένων που ψάχνουν στα υπολείμματα των λαϊκών αγορών-

το κράτος προσέφερε 28 δις στις τράπεζες. Γεγονός το οποίο δεν θα έπρεπε να εξοργίζει μόνο γιατί συμβολίζει αποκάλυπτα την κυρίαρχη συνθήκη της ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου από τα αφεντικά, αλλά και για την ειρωνεία ότι διατίθενται ακριβώς για να στηρίξουν και να διαιωίσουν αυτή τη συνθήκη που κατατρώνει τον χρόνο, τη δημιουργικότητα και εντέλει τη ζωή μας.

Μιλώντας πάντως κανείς για την κρίση δεν μπορεί παρά να εστιάσει στο πιο σημαντικό: την κοινωνική αναταραχή και τους αγώνες που μπορούν να αναζωπυρωθούν υπό την πίεση των ολόένα ασφυκτικότερων όρων επιβίωσης. Χαρακτηριστικά είναι τα γεγονότα στη Γουαδελούπη -αποικιοκρατική κτήση κάποτε και μέρος του γαλλικού κράτους σήμερα. Οι υπέρογκες αυξήσεις των τιμών των προϊόντων οδήγησαν σε κήρυξη γενικής απεργίας διαρκείας και σε συνεχόμενες κινητοποιήσεις οι οποίες κλιμακώθηκαν έναν μήνα μετά σε γενικευμένη εξέγερση και σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής. Τελικά, και υπό τον φόβο της επέκτασης των ταραχών στα γκέτο της μητροπολιτικής Γαλλίας, η τοπική κυβέρνηση αναδιπλώθηκε δίνοντας αυξήσεις στους μισθούς για να εκτονωθεί η κατάσταση. Χαρακτηριστική είναι και η αναταραχή στη χρεοκοπημένη Ισλανδία ενώ πολλά ακόμα γεγονότα καταγράφονται ενάντια σε αναδιρθρώσεις επιχειρήσεων και σε μαζικές απολύσεις: οι ομηρίες διευθυντικών στελεχών στη Γαλλία, η πρόσφατη επίθεση γάλλων και βέλγων εργατών στα γραφεία εταιρείας χαλυβουργίας στο Λουξεμβούργο, οι καταλήψεις εργασιακών χώρων στην Κίνα, οι απεργίες και οι συγκρούσεις σε χώρες τις ανατολικής Ευρώπης. Ωστόσο η δυναμική της έκρηξης των συσσωρευμένων κοινωνικών αντιφάσεων δεν θα πρέπει να αναζητηθεί στενά και μόνο στο πεδίο της παραγωγής και των εργατικών κινητοποιήσεων, αλλά σε ολόκληρο το κοινωνικό πεδίο. Όπως οι οργισμένες κινητοποιήσεις των μεταναστών στις 21 & 22 Μάη στο κέντρο της Αθήνας, που προκλήθηκαν μετά το σκίσιμο του Κορανίου από τους μπάτσους σε ένα από τα αυξανόμενα αστυνομικά πογκρόμ εναντίον τους. Μια προσβολή που ξεχείλισε το ποτήρι των καθημερινών ταπεινώσεων, ξυλοδαρμών, συλλήψεων, απελάσεων.

Αλλά η επιλογή του αγώνα δεν αποτελεί έναν εξ ορισμού μονόδρομο μέσα στις εξελίξεις. Στον αντίποδα αναδύονται φαινόμενα μοιρολατρίας, όπως η μαζική προσευχή που έκαναν εργάτες στο Ντιτρόιτ για τη διάσωση της αυτοκινητοβιομηχανίας. Φαινόμενα ενίσχυσης του ρατσισμού, όπως το σύνθημα «δουλειά πρώτα στους βρετανούς εργάτες» που εμφανίστηκε σε εργατικές κινητοποιήσεις στην Αγγλία. Φαινόμενα υποχώρησης στους εργοδοτικούς εκβιασμούς, όπως οι όροι εργασίας έστω και με ένα μεροκάματο ανά δεκαπενθήμερο που αποδέχτηκε το σωματείο της Ford στην Ισπανία ή η συμφωνία για ημιαπασχόληση και τριήμερη εβδομάδα εργασίας

στην οποία συναίνεσε το σωματείο στην εταιρεία παραγωγής καλωδίων Fulgor στην Κόρινθο.

Φαινόμενα τα οποία ευθέως ή εμμέσως συνδέονται με τη λειτουργία των μηχανισμών μεσολάβησης και χειραγώγησης. Με τον ρόλο των ΜΜΕ, τα οποία παρουσιάζουν την κρίση ως ζήτημα φυσικής τάξης και διαταξική υπόθεση, υποβιβάζουν τις εικόνες της εξαθλίωσης σε μέρος της καθημερινής ρουτίνας και έχουν τότε σχέση με την αληθινή ζωή όσο και οι εκφράσεις συμπόνιας και θλίψης των ευρωπαίων επιτρόπων που μπροστά στον φακό φροντίζουν να «νιώθουν» τις συνέπειες εκ μέρους εκείνων που τις βιώνουν πραγματικά. Με τον ρόλο των εργατοπατέρων, οι οποίοι ως «υπεύθυνοι συνομιλητές» στα τραπέζια του διαλόγου μοιράζονται με τα αφεντικά την ίδια αγωνία να διασωθεί η οικονομία τους, συμπαραλιάζοντας τα συμφέροντα και υπονομεύοντας τον αυτοπροσδιορισμό των εργαζόμενων και κάθε μαχητική επιλογή. Με τον ρόλο των κομμάτων, τα οποία ως εκφραστές των διάφορων αποχρώσεων της πολιτικής διαχείρισης, όχι μόνο προωθούν τη λογική της ανάθεσης αλλά υποδεικνύουν και το επιτρεπόμενο φάσμα των κοινωνικών δυνατοτήτων: από την υπεράσπιση ενός περισσότερο «ρυθμισμένου» φιλελευθερισμού μέχρι την ολόένα επιθετικότερη στοχοποίηση των μεταναστών από την ακροδεξιά και από το ξαναζέσταμα των σοσιαλδημοκρατικών φαντασμάτων μέχρι τη νεόκοπη ρητορική της «πράσινης» ανάπτυξης.

Σε αυτούς τους καιρούς και με απόλυτη συνέπεια στην ιστορία τους, τα αφεντικά του κόσμου και οι δράσεις τους δεν προοιωνίζουν τίποτε το διαφορετικό από ένα ακόμη σκοτεινότερο μέλλον. Υπάρχει όμως αυτό που αν και δεν υπόσχεται, μπορεί να αλλάξει τα πάντα. Η επιλογή μας να δράσουμε αυτοοργανωμένα χωρίς ιεραρχίες και διαμεσολαβήσεις, όχι μόνο για τα λίγα και τα άμεσα αλλά και για τον αυτοκαθορισμό της ίδιας μας της ύπαρξης. Η επιλογή μας να δράσουμε ενάντια στους καταναγκασμούς, ενάντια στον επιβαλλόμενο πνιγμό μας στο βούρκο της αλλοτρίωσης, ενάντια στις νόρμες των εμπορευμάτων και της κατανάλωσης. Είναι εδώ και τώρα η ανάγκη της προώθησης των σχέσεων κοινότητας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους εκμεταλλεζόμενους και της λογικής της επίθεσης ενάντια στον κόσμο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης και τους υπερασπιστές του. Εμπνεόμενες και εμπνεόμενοι από την εξέγερση του Δεκέμβρη και την πνοή που έδωσε και δίνει στο άπλωμα του κοινωνικού-ταξικού αγώνα, με τις συνελεύσεις στις γειτονίες, τις καταλήψεις κτιρίων και εδαφών, τις επιθετικές δράσεις σε στόχους της εξουσίας, τις μαζικές διαδηλώσεις...

Ιούνιος 2009

Συνέλευση εξεγερμένων από Σαλαμίνα, Πέραμα, Κερατσίνι, Δραπετσώνα, Νίκαια

ΒΙΟΝΟΒΑ

Με αφορμή την πραγματοποίηση του 5ου Διεθνούς συνεδρίου Βιοτεχνολογίας στην Αθήνα (8-9 Μαΐου) που διοργάνωσε η ΒΙΟΝΟΒΑ, γίνεται ακόμα πιο επιτακτική η ανάγκη αντίστασης και δράσης ενάντια στην κυριαρχία της βιοτεχνολογίας που προβάλλεται και αυτοχαρακτηρίζεται ως πανάκεια στην αντιμετώπιση των προβλημάτων του πλανήτη (υποσιτισμός, ασθένειες κ.α.).

Η γνωστή πλέον σε όλους Βιονοβα είναι η εταιρεία που έχει αναλάβει τον ρόλο του υπεύθυνου εκπροσώπου των εταιρειών βιοτεχνολογίας στην Ελλάδα, με κύριο μέλημά της την προώθηση γενετικά τροποποιημένων οργανισμών και βιοκαυσίμων αλλά και τις βιοτεχνολογικές καινοτομίες στην ιατρική και τη βιολογία. Εκπροσωπεί στην Ελλάδα την Euroabio (Ένωση Ευρωπαϊκών Εταιριών Βιοτεχνολογίας) και εφαρμόζει όλους εκείνους τους μηχανισμούς προπαγάνδας για την επικράτηση των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών (γ.τ.ο.) ως αναπόφευκτο βήμα για ανάπτυξη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι από το πρώτο κιόλας Διεθνές συνέδριο Βιοτεχνολογίας «διακεκριμένοι» επιστήμονες διατυμπάνιζαν την εντελώς «αντιεπισημονική» άποψη ότι τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα είναι ασφαλή για κατανάλωση, χωρίς φυσικά να αναφερθούν στα προβλήματα που έχουν ήδη προκύψει από την συστηματική κατανάλω-

ΒΙΟΜΟΝΙΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από σελ. 7

σή τους. Σε πλήρη συστράτευση φυσικά και οι κρατικοί παράγοντες (οι υπουργοί δεν έλειψαν ποτέ από όλα τα συνέδρια της BIONOVA), βοηθώντας στη νομιμοποίηση των βιοτεχνολογικών πρακτικών-εφαρμογών μέσα από νομοθετικά πλαίσια, με σκοπό την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των βιοτεχνολογικών εταιριών. Και φυσικά τα Μ.Μ.Ε. που, ως άγρυπνος φρουρός και υπάκουος στρατιώτης στην υπηρεσία του καπιταλιστικού συστήματος, δεν θα έλειπαν από μια ακόμα αγαπημένη τους αποστολή. Την ίδια στιγμή που προβάλλουν μια κριτική γύρω από τα ηθικά διλήμματα που ανακύπτουν από τη ραγδαία ανάπτυξη της βιοτεχνολογίας, ταυτόχρονα προπαγανδίζουν, προωθούν και προσπαθούν να σερβίρουν ένα ακόμα καλαίσθητο πιάτο προς κατανάλωση με συνεχείς αναφορές, διαφημίσεις, αφιερώματα και άρθρα στον τύπο για τις συνεχείς επιστημονικές ανακαλύψεις στον τομέα της βιοϊατρικής, της μοριακής βιολογίας, της ανοσολογίας κ.α. μέσα από τις τεχνολογίες της βιοτεχνολογίας. Αφήνοντας μας τη γεύση ότι οι πεφωτισμένοι καριερίστες με τα μαγικά εργαλεία της βιοτεχνολογίας είναι εδώ για να μας απαλλάξουν από κάθε δυστυχία και πόνο και να μας προτείνουν κάθε είδους ελιξίρια υγείας, νεότητας και άνετης διαβίωσης.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το εργαστήριο, εκατομμύρια στρέμματα γης. Τα υλικά-αναλώσιμα, γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα. Η ερευνητική ομάδα, 4 εταιρείες κολοσσοί. Το μοντέλο πειραματισμού, μα φυσικά ο άνθρωπος, και μάλιστα εκατομμύρια στον αριθμό. Το μεγαλύτερο πείραμα που έγινε ποτέ συντελείται εδώ και χρόνια εν αγνοία μας, αλλά και λόγω της συναινετικής αδιαφορίας μας. Τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα βρίσκονται στην αγορά εδώ και μια εικοσαετία περίπου και καταναλώνονται από εκατομμύρια ανθρώπους, εκθέτοντας σε κίνδυνο

την υγεία τους, αφού είναι αναμφισβήτητο το μικρό χρονικό διάστημα κυκλοφορίας τους ώστε να εξαχθούν οριστικά συμπεράσματα. Η φύση των πειραματόζων όμως είναι αυτή ακριβώς, πρώτα τα εκθέτεις στον κίνδυνο και μετά παρατηρείς τα αποτελέσματα. Έτσι, λοιπόν, μετά από πολλές αναφορές εμφάνισης αλλεργιών αλλά και κινδύνων όπως τοξικότητα, αντι-θρεπτικές επιδράσεις, πιθανή μεταφορά γονιδίων (κυρίως φυτά ανθεκτικότητας σε αντιβιοτικά) και άλλων απρόβλεπτων κινδύνων, η «ερευνητική ομάδα» το μόνο που πρότεινε ήταν μόνο πιο αυστηροί έλεγχοι των τροφίμων αυτών με αρκετά αμφισβητούμενες μεθόδους. Είναι γνωστό ότι κατά την δημιουργία διαγονιδιακών φυτών, τα ξένα γονίδια ενσωματώνονται σε τυχαίες θέσεις στο γονιδίωμα των φυτών, γεγονός που μπορεί να οδηγήσει στην αδρανοποίηση ή ενεργοποίηση κάποιων γονιδίων που με τη σειρά τους οδηγούν στην παραγωγή τοξικών ή αντι-θρεπτικών ουσιών. Επίσης είναι ορατή η πιθανότητα να συμβεί το φαινόμενο της «οριζόντιας» μεταφοράς γονιδίων, δηλ. της μεταφοράς γονιδίων από τις γενετικά τροποποιημένες τροφές που καταναλώνονται σε κύτταρα ή βακτήρια του πεπτικού συστήματος των ανθρώπων.

Εκτός όμως από τους κινδύνους στην υγεία των ανθρώπων, εγκυμονούν κινδύνους και για το περιβάλλον. Οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ των γενετικά τροποποιημένων καλλιεργειών με το περιβάλλον πρέπει να θεωρούνται δεδομένες, όπως, για παράδειγμα, η μεταφορά διαγονιδίων μέσω της γύρης όπου υπάρχει η πιθανότητα να μεταφερθούν τα γονίδια της γενετικής τροποποίησης από το ένα φυτό στο άλλο, γεγονός που σίγουρα θα έχει επιπτώσεις στην βιοποικιλότητα, καθώς θα δημιουργηθούν υβρίδια που θα φέρουν τα χαρακτηριστικά της γενετικής τροποποίησης. Ακόμα, η δημιουργία εντόμων ανθεκτικών σε εντομοκτόνα που εφαρμόζονται στις καλλιέργειες και η πιθανή δημιουργία και επικράτηση

υπερανθεκτικών ζιζανίων είναι μερικές από τις πιθανές επιπτώσεις στην βιοποικιλότητα και στην αλλαγή της ισορροπίας του οικοσυστήματος.

Και όλα αυτά για ποιο λόγο; Μια φυσικά για το κέρδος, βασικό δομικό συστατικό της ύπαρξης και ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος. Αλλά και για τον έλεγχο των πειραματόζων και τις συνθήκες στις οποίες ζουν και λειτουργούν, με άλλα λόγια τον κοινωνικό έλεγχο σε όλα τα πεδία της κοινωνικής οργάνωσης. Στο όνομα του κέρδους πριμοδοτούν την -συστημικά-κατευθυνόμενη έρευνα, επιλέγουν ποια φάρμακα θα παραχθούν μοιράζοντας εμπόριο ελπίδας και επιβάλλουν μόνο συμφέρουσες προς αυτούς θεραπείες. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα όλων η ανακάλυψη ενός απλού χημικού φαρμάκου που καταπολεμά το 80% των καρκινικών κυττάρων όλων των τύπων καρκίνου, του οποίου όμως την έρευνα καμία φαρμακευτική εταιρεία δεν δέχεται να χρηματοδοτήσει διότι δεν μπορεί να το πατεντάρει (δηλ. να μονοπωλήσει την παραγωγή και προώθησή του για 15 χρόνια), συνεχίζοντας έτσι την χρήση των τρομερά κερδοφόρων χημειοθεραπευτικών φαρμάκων.

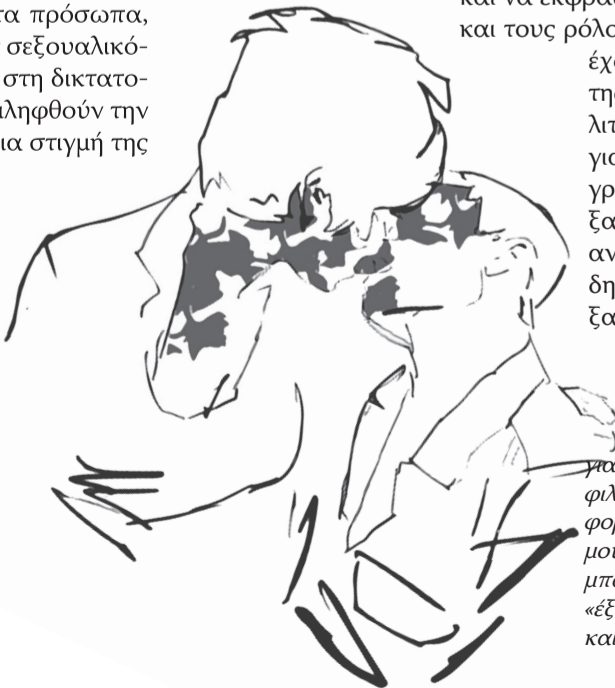
Η αμφισβήτηση της βιοτεχνολογίας δεν δηλώνει μόνο την αμφισβήτηση ενός νέου σύγχρονου τομέα της επιστήμης αλλά ολόκληρου του ιδεολογικού επιστημονικού φάσματος, του κόσμου της ανάπτυξης την οποία εκπροσωπεί αλλά και του ίδιου του πολιτισμού της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης στην οποία βασίζεται. Ο επιστημονισμός, ως κυρίαρχη αντίληψη, επιχειρεί μέσω της δικής του κατανόησης και εξήγησης του κόσμου (η οποία έτσι και αλλιώς είναι αμφισβητούμενη) τη χειραγώγηση και κατ' επέκταση την εκμετάλλευσή του.

Έτσι, καθίσταται επιτακτική όχι μόνο η κριτική αλλά και η ενεργή αντίσταση και δράση ενάντια στην επιστημονική ιδεολογία της εξουσίας και τις βλέψεις της για κυριαρχία πάνω στην φύση όσο και στον άνθρωπο.

Το μυστικό που όσο το διατηρείς καίγεται κι όταν το αποκαλύπτεις, σε καίνει.

Στο βασίλειο των Διαχωρισμών, αυτού του πολιτισμού και πολλών άλλων παραδείπια (αν όχι όλων), υπάρχουν κάποιες καταστάσεις που έχουν ονομαστεί «εξαίρεσεις» για να εξαναγκάζονται στη Σιωπή. Μετατρέπονται σε Μυστικά, κι αυτά τα Μυστικά καίνε...

Όλα αυτά τα πρόσωπα που επιθυμούν ερωτικό σύντροφο του ίδιου φύλου ή ανεξαρτήτως φύλου, όλα αυτά τα πρόσωπα που ασφυκτιούν μέσα στο κορμί του φύλου που γεννήθηκαν, όλα αυτά τα πρόσωπα, δηλαδή, που δεν «ταιριάζουν» στις νόρμες του φύλου ή της σεξουαλικότητας που μας έχουν επιβάλει, πρέπει να μάθουν να ζουν στη δικτατορία της φιλοσοφίας της «εξαίρεσης». Η στιγμή που θα αντιληφθούν την υποτιθέμενη «διαφορετικότητα» τους είναι και η εναρκτήρια στιγμή της ατομικής μυστικής ντροπής, των ατομικών μυστικών προβληματισμών, των ατομικών μυστικών απαντήσεων, των ατομικών μυστικών ενοχών, των ατομικών μυστικών επιλογών και εν τέλει -αν δεν επικρατήσει το έγκαυμα της «εξαίρεσης» και κατασταλεί- της μυστικής σεξουαλικής ζωής. Κρυφά να επιθυμείς, κρυφά να ερωτεύεσαι, κρυφά να εκφράζεσαι και να χειρονομείς. Ενώ ταυτόχρονα, στη δημόσια σφαίρα, θα πρέπει κρυφά να ανέχεσαι κάθε είδους προσβολή, σεξιστική και ρατσιστική αντιμετώπιση απέναντι στην ομοφυλοφιλία ή τους τρανσέξουαλ, χωρίς καν να μπορείς να αντιπαρατεθείς, επειδή... ίσως... μπορεί να... σε καταλάβουν. Και μετά; Τρόμος!

Ελάχιστοι άνθρωποι έχουν επιλέξει να ζήσουν αυτόν τον τρόπο της δημοσιοποίησης και της κατά πρόσωπο αντιπαράθεσης με την οικογένεια, το σχολείο, τους φίλους και τις φίλες, τον εργασιακό χώρο. Ελάχιστοι άνθρωποι συνειδητοποίησαν ότι δεν είναι «εξαίρεση» και επέλεξαν συνειδητά να σπάσουν το τείχος της σιωπής και να ζουν όπως θέλουν, να ερωτεύονται όποια και όποιον θέλουν, να ντύνονται όπως νιώθουν καλύτερα, να περπατάνε και να εκφράζονται με όποιον τρόπο επιθυμούν, πέρα από τα στερεότυπα και τους ρόλους που είμαστε εγκλωβισμένες και εγκλωβισμένοι. Ελάχιστοι έχουν επιλέξει να αντιμετωπίζουν μία 24ωρη μάχη υπεράσπισης της ύπαρξής τους και εναντίωσης στο διάχυτο θεσμισμένο, πολιτικό και κοινωνικό ρατσισμό και σεξισμό. Και είναι ελάχιστοι, για εκατομμύρια λόγους που δεν έχουν σημασία γι' αυτές τις γραμμές. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι όσες και όσοι επέλεξαν την αντίσταση στην εξουσιαστική προσταγή του Μυστικού, ανοίγουν τον δρόμο, μέσω της δικής τους έκθεσης, για να συνειδητοποιηθούμε, να πράξουμε αλληλέγγυα και να μην αφήσουμε ξανά καμία ρατσιστική και σεξιστική επίθεση αναπάντητη.

Για τις «γνωστές» επιθέσεις που έχουν πραγματοποιηθεί σε ομοφυλόφιλους, στις 07.03.09 κατά τη διάρκεια παρέμβασης ενάντια στην ομοφοβική λογοκρισία μιας παράστασης στη Λυρική, υπάλληλοι φύλαξης, μουσικοί και θεατές επιτέθηκαν στους διαδηλωτές, στις 22.03.09 σε μπαρ στα εξάρχεια κάποιος ξυλοκόπησαν τους θαμώνες με το σύνθημα «έξω οι πούστηδες από τα εξάρχεια» και κυριότερα, για όλες τις «άγνωστες» επιθέσεις...

η αυτοκρατορία ανιπιίθειαι νέα κατασταλτικά μέτρα

6 Δεκέμβρη 2008 κι η δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα στα Εξάρχεια πυροδοτεί το ξέσπασμα μιας πρωτόγνωρης σε ένταση και διάρκεια κοινωνικής-ταξικής εξέγερσης απ' άκρη σ' άκρη στην επικράτεια. Οι νεολαίοι, οι εκμεταλλεζόμενοι, οι αποκλεισμένοι, οι μετανάστες, οι αμετανόητοι αιρετικοί και διασαλευτές της Τάξης... απέναντι στους γδάρτες ονείρων, τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά, τους μπάτσους, τους δικαστές, τους εισαγγελείς, τους δεσμοφύλακες, τους έμμισθους κονδυλοφόρους, τους κομματικούς και τηλεοπτικούς προασπιστές του συστήματος. Πορείες κεντρικές και συνοικιακές. Καταλήψεις πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, σχολείων, δημαρχείων και άλλων δημοτικών κτιρίων. Συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, τράπεζες και υπουργεία. Καταστροφές και απαλλοτριώσεις πολυεθνικών αλυσίδων και πολυκαταστημάτων. Καταλήψεις ραδιοσταθμών για αντιπληροφόρηση. Σαμποτάζ ακυρωτικών μηχανημάτων και καμερών παρακολούθησης σε σταθμούς ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ για ελεύθερη μετακίνηση. Συντροφικότητα. Καταλήψεις ελληνικών πρεσβειών, πορείες, συγκρούσεις και επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους στις περισσότερες πόλεις ανά την υφήλιο σε ένδειξη αλληλεγγύης.

Και μπορεί το δεκεμβριανό κύμα κοινωνικής οργής και ανταρσίας να ξέσπασε και να ξαναμαζεύτηκε (όπως κάθε κύμα εξέλλου) αλλά τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά και οι λακέδες τους έχουν κάθε λόγο να φοβούνται ότι μπορεί να επανέλθει (όπως συνηθίζουν τα κύματα) και μάλιστα ισχυρότερο. Γι' αυτό έχουν εξαπολύσει σφοδρό ιδεολογικό πόλεμο (τον πόλεμο της «κουκούλας») μέσα από τα τηλεοπτικά πάνελ, τις στήλες των εφημερίδων, τα δελτία ειδήσεων, τα υπουργικά και πρωθυπουργικά διαγγέλματα. Γι' αυτό ανακοινώνουν νέα κατασταλτικά μέτρα και γεμίζουν τους δρόμους με κάθε είδους μπάτσους. Γι' αυτό ουρλιάζουν καθημερινά για την «έκρηξη της εγκληματικότητας» επιδιώκοντας την επανανομιμοποίηση του κράτους και των σωμάτων ασφαλείας στα μάτια της κοινωνίας, επιδιώκοντας την επιστροφή στο «αίτημα για ασφάλεια» και «περισσότερη αστυνόμευση».

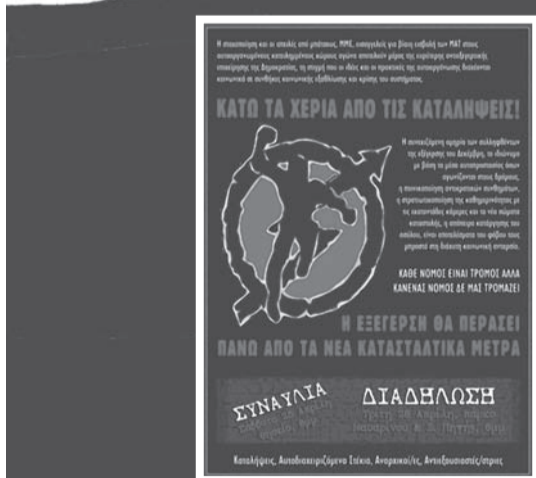
Η περίφημη «δημοκρατική συμμετοχικότητα» και το πολυδιαφημισμένο «όνειρο» της «καταναλωτικής ευδαιμονίας» καταρρέουν μέσα στην παγκόσμια δομική κρίση του συστήματος. Κρίση όχι μόνο οικονομική αλλά συνάμα βαθύτατα πολιτική, θεσμική, ιδεολογική. Κρίση νομιμοποίησης του καθεστώτος στους υπηκόους του. Ο καπιταλισμός δεν έχει πλέον τίποτα να

• εγγυηθεί ή να υποσχεθεί πέρα από περισσότερη φτώχεια (υλική, συναισθηματική, διανοητική), φοβικά σύνδρομα και καταστολή. Γι' αυτό και γενικεύει την επίθεσή του στους «από κάτω». Γι' αυτό και θωρακίζει το «κράτος ασφάλειας». Οι στυλοβάτες και οι εφεδρείες του αποδεικνύονται και αυτές λειψές: κόμματα, ΜΜΕ, εργατοπατέρες.

• Την ίδια στιγμή, ο κόσμος της εξέγερσης πολλαπλασιάζει τα εγχειρήματα του και διευρύνει τα μέτωπα αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης. Από το πολύμορφο και δυναμικό πανελλαδικό κίνημα αλληλεγγύης στη μαχόμενη γυναίκα-μετανάστρια-εργάτρια στην καθαρότητα των σταθμών του ΗΣΑΠ Κωνσταντίνα Κούνεβα, που δέχτηκε επίθεση με βιτριόλι στο πρόσωπο και στο στόμα από μπράβους των αφεντικών της (τής εργολαβικής εταιρείας καθαρισμών και υγειονομίας εργαζομένων ΟΙΚΟΜΕΤ του μεγαλοστέλεχους του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά Νικήτα Οικονομάκη) μέχρι τις εκδηλώσεις, τις συναυλίες, τις παρεμβάσεις και τις πορείες αλληλεγγύης στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης. Από τη σύγκρουση κατοίκων της Κυψέλης με τις «μπουλντόζες της ανάπλασης» (και τις διμοιρίες φύλαξης τους) του δημάρχου Αθηναίων Νικήτα Κακλαμάνη (και των μεγαλοεργολάβων που εξυπηρετεί) μετά την κοπή 40 αιωνόβιων δέντρων για τη μετατροπή του πάρκου στη συμβολή Κύπρου και Πατησίων σε υπόγειο πάρκινγκ (το πάρκο έκτοτε έχει καταληφθεί και περιφρουρείται από τους κατοίκους, οι οποίοι προχώρησαν σε δεντροφύτευση και σειρά εκδηλώσεων) μέχρι την κατάληψη του πρώην πάρκινγκ στις οδούς Ναυαρίνου και Ζωοδόχου Πηγής στα Εξάρχεια από τους κατοίκους και την μετατροπή του σε αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο με σπάσιμο του μπετόν, δεντροφύτευση, δημιουργία παιδικής χαράς, καθημερινή συντροφιά και εκδηλώσεις. Από τις κινήσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, που συγκεντρώνονται κάθε Παρασκευή στην Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών και χώρο κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» της Πέτρου Ράλλη για κατάθεση αίτησης ασύλου, βιώνοντας την εξαπάτηση, τον εξευτελισμό και την αστυνομική βαρβαρότητα (3 νεκροί και πολλοί τραυματισμένοι το τελευταίο εξάμηνο από την εβδομαδιαία αστυνομική «περιποίηση») μέχρι τις δράσεις αντιπληροφόρησης και αντεκδίκησης για την κρατική δολοφονία της αγωνίστριας κρατούμενης Κατερίνας Γκουλιώνη κατά την πρόσφατη πειθαρχική-εκδικητική μεταγωγή της από τις φυλακές της Θήβας στη Νεάπολη Κρήτης (η Κατερίνα πρωτοστατούσε στον αγώνα των γυναικών κρατουμένων ενάντια στους ταπεινωτικούς κολπικούς ελέγχους και τις άθλιες συνθήκες κράτησης). Από τις μεταδεκεμβριανές τοπικές συνελεύσεις σε μια σειρά περιοχών (Αγ. Δημήτριος, Χαλάνδρι, Νέα Σμύρνη, Περιστερί, Νέα Φιλαδέλφεια, Πετράλωνα-Κουκάκι, Κερατσίνι-Πέραμα-Σαλαμίνα-Νίκαια-Αιγάλεω) και τις καταλήψεις κτιρίων στη Νέα Σμύρνη, τη Νέα Φιλαδέλφεια και τα Πετράλωνα από τις αντίστοιχες συνελεύσεις μέχρι τη νέα κατάληψη Πατησίων 61 & Σκαραμαγκακά που ήρθε να κοσμήσει το κέντρο της Αθήνας.

• 4 μήνες μετά, οι εξουσιαστές με μια αντι-εξεγερτική εκστρατεία επιχειρούν να ανακτήσουν το χαμένο έδαφος. Με τη συνεχιζόμενη ομηρία δεκάδων συλληφθέντων του Δεκέμβρη στα κελιά της Δημοκρατίας. Με την προωθούμενη ποινικοποίηση αντικρατικών-αντιιμπατιστικών συνθημάτων («περιύβριση αρχής») και της «κάλυψης προσώπου». Με τη μεθόδευση για κατάρνηση του κοινωνικού χαρακτήρα του πανεπιστημιακού ασύλου και τις απειλές κατά των αυτοδιαχειριζόμενων κατειλημμένων στεκιών μέσα στα πανεπιστημιακά και τεχνολογικά ιδρύματα. Με τη δρομολόγηση της επανενεργοποίησης των καμερών παρακολούθησης στους δρόμους. Με τη σύσταση και νέων κρατικών συμμοριών (όπως οι μηχανοκίνητες κατασταλτικές ομάδες «ταχείας επέμβασης» Δέλτα). Με τις προσπάθειες φίμωσης κινηματικών διαδικτυακών ιστότοπων αντιπληροφόρησης όπως το athens.indymedia ή το indy.gr με το πρόσχημα ότι «αποτελούν πεδία συντονισμού των κουκουλοφόρων και οργάνωσης έκνομων ενεργειών». Και τέλος με τη στοχοποίηση των αυτοοργανωμένων κατειλημμένων χώρων αγώνα από ασφαλίτικης προέλευσης δημοσιεύματα στον τύπο και από την παραγγελία του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γ. Σανιδά προς τους κατά τόπους εισαγγελείς πρωτοδικών της χώρας «να διερευνηθεί αν τελούν υπό κατάληψη δημόσια ή ιδιωτικά κτίρια και να δρομολογηθεί η αποβολή των καταληψιών από αυτά» όπως και «να διερευνηθεί εάν στα υπό κατάληψη κτίρια διαπράττονται και άλλα ποινικά αδικήματα, όπως κατοχή όπλων και ναρκωτικών»(!!!). Παραγγελία που στην ουσία υποδεικνύει αστυνομικές εισβολές και βίαιες εκκενώσεις.

• Όμως, η κρατική τρομοκρατία που εξαπολύουν δεν είναι παρά η έκφραση του φόβου τους. Δεν πρόκειται να το βουλώσουμε για τα αυτονόητα: μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι. Δεν πρόκειται να εγκαταλείψουμε τα μέσα αυτοπροστασίας μας μένοντας έκθετοι στα δακρυγόνα τους και τις κάμερες παρακολούθησης τους: είμαστε όλοι κουκουλοφόροι. Δεν πρόκειται να παζαρέψουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα του πανεπιστημιακού ασύλου: το άσυλο ανήκει στην κοινωνία και όχι στους πρυτάνεις και την αστυνομία. Και σίγουρα δεν πρόκειται να μείνουμε άπραγες στην απόπειρα εκκένωσης οποιασδήποτε κατάληψης: κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις. Έχουμε έναν ολόκληρο κόσμο να κατακτήσουμε, ας επιβεβαιώσουμε τους χειρότερους φόβους τους. Ενάντια στη στοχοποίηση των καταλήψεων και τα νέα κατασταλτικά μέτρα αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, ρήξη για έναν αστικό πολιτισμό στα μούσεια της ιστορίας.

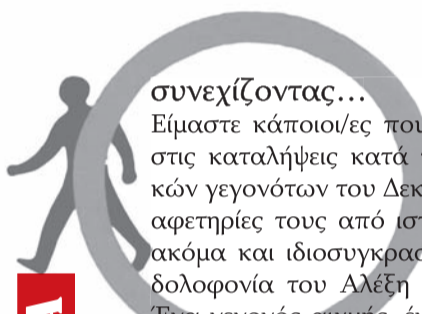
Το παραπάνω κείμενο κυκλοφόρησε εν όψει της προβολής του βίντεο «Πως το καταλάβαμε» για την ιστορία των καταλήψεων που έγινε στο ΡΕΣΑΛΤΟ την Παρασκευή 24/4 παρουσία 45 ανθρώπων ενώ μοιράστηκε επίσης σε 3000 αντίτυπα τόσο στη συναυλία στο Θησείο στις 25/4 όσο και στην πορεία των 3000 διαδηλωτών στις 28/4, στην Αθήνα.

Μεταδεκεμβριανό εγχειρήματα στη μητροπολι

Το ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη άφησε πίσω της σπασμένες πλάκες πεζοδρομίων, δρόμους σημαδεμένους από τις άγριες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, καμένες τράπεζες και πολυκαταστήματα και σπασμένα αστυνομικά τμήματα είναι η μία πλευρά του Δεκέμβρη, η πιο γνωστή, η πιο πολυσυζητημένη. Η άλλη πλευρά, η λιγότερο συζητημένη, είναι ότι ο Δεκέμβρης αποτέλεσε τη μήτρα απ' όπου γεννήθηκαν μια σειρά εγχειρημάτων αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης καθώς και επανοικειοποίησης της καθημερινής ζωής, του κλεμμένου και αλλότριου χωροχρόνου.

Για τον αθηναϊκό χώρο, από τις τοπικές συνελεύσεις που ξεπήδησαν μέσα στο Δεκέμβρη και συνεχίζουν (Ανοιχτή Συνέλευση από το Απελευθερωμένο Δημαρχείο Αγ. Δημητρίου, Ανοιχτή Συνέλευση από το κατειλημμένο ΚΕΠ Χαλανδρίου, Ανοιχτή Συνέλευση Φιλαδέλφειας, Λαϊκή Συνέλευση Πετραλώνων-Κουκακίου-Θησείου, Ανοιχτή Συνέλευση Περιστερίου) οι Συνελεύσεις Πετραλώνων-Κουκακίου-Θησείου και Φιλαδέλφειας προχώρησαν σε καταλήψεις χώρων στις περιοχές τους. Το πάρκο στη συμβολή των οδών Κύπρου και Πατησίων στην Κυψέλη έχει καταληφθεί από κατοίκους της γύρω περιοχής που συγκροτήθηκαν με τις «μπουλντόζες της ανάπτυξης» (και τις διμοιρίες φύλαξης τους) του δημάρχου Αθηναίων Νικήτα Κακλαμάνη (και των εργολάβων που εξυπηρετεί) μετά την κοπή 40 αιωνόβιων δέντρων για τη μετατροπή του πάρκου σε υπόγειο πάρκινγκ (οι κάτοικοι πέρα από την περιφρούρηση του πάρκου έχουν προχωρήσει σε δεντροφύτευση και σειρά εκδηλώσεων). Το πρώην πάρκινγκ στη συμβολή των οδών Ναυαρίνου και Ζωοδόχου Πηγής στα Εξάρχεια

έχει επίσης καταληφθεί από κατοίκους της ευρύτερης περιοχής, οι οποίοι μετέτρεψαν τον χώρο σε αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο με σπάσιμο του μπετόν, δεντροφύτευση, δημιουργία παιδικής χαράς, καθημερινή συντροφιά και εκδηλώσεις. Η Πρωτοβουλία Προσφύγων Μεταναστών και Αλληλέγγυων που συγκροτήθηκε μετά την κατάληψη του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες στα τέλη Γενάρη έχει αναπτύξει λόγο και παρέμβαση για το ζήτημα του Μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη, Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών και χώρο κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» όπου κάθε Παρασκευή συγκεντρώνονται εκατοντάδες πρόσφυγες για κατάθεση αίτησης ασύλου βιώνοντας της εξαπάτηση, τον εξευτελισμό και την αστυνομική βαρβαρότητα: 3 νεκροί και πολλοί τραυματισμένοι το τελευταίο εξάμηνο από την εβδομαδιαία αστυνομική «περιποίηση». Η πολυπληθής κατάληψη Πατησίων 61 & Σκαραμαγκά ήρθε από τις 19 Μάρτη να κοσμήσει το κέντρο της Αθήνας, έχοντας ήδη να παρουσιάσει μια σειρά εκδηλώσεων, συζητήσεων και προβολών μαζί με τη συμμετοχή της στη συνδιοργάνωση διαδηλώσεων, ενώ από τις 16 Μάη καταλήφθηκε έκταση (που περιλαμβάνει και κτίσμα) για τη μετατροπή της σε αυτοδιαχειριζόμενο αγρό (ΑΓΡΟΣ - αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος) στο Πάρκο Περιβαλλοντικής Ευαισθητοποίησης, στα σύνορα των δήμων Ιλίου, Αγ. Αναργύρων, Καματερού, το οποίο χρόνια τώρα αφήνεται σκόπιμα στην εγκατάλειψη για την απόδοση του σε ιδιωτικά συμφέροντα και στη λογική της «αξιοποίησης» και της εμπορευματοποίησης. Ακολουθούν αποσπάσματα κειμένων και αφίσες, όπου τα ίδια τα εγχειρήματα αρθρώνουν το λόγο τους και εκθέτουν τα χαρακτηριστικά τους.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 61 & ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

συνεχίζοντας...

Είμαστε κάποιοι/ες που βρεθήκαμε στο δρόμο και στις καταλήψεις κατά τη διάρκεια των εξεγερσιακών γεγονότων του Δεκέμβρη, οι οποίοι αντλούν τις αφετηρίες τους από ιστορικές, ταξικές, κοινωνικές ακόμα και ιδιοσυγκρασιακές αιτίες και φυσικά τη δολοφονία του Αλέξη από το μπάτσο Κορκονέα. Ένα γεγονός αιχμής, ένα σπινθήρα στην πυριτιδαποθήκη όπου στεγάζονται η κοινωνική συναίνεση και ειρήνη, ένα παράγοντα επιτάχυνσης μιας άνευ προηγουμένου κοινωνικής έκρηξης. Μιας έκρηξης που διέσπασε σε πολλαπλά επίπεδα την ασφυκτική κανονικότητα της ζωής μας. Η γιορτή του δεκέμβρη ανατίναξε την εξατομίκευση και το στεγανοποιημένο ιδιωτικό, και ένα χαρούμενο, συλλογικό και άγριο «εμείς» ξεχύθηκε στους δρόμους. Επιτέθηκε στη δημοκρατία, τους φρουρούς της και τα φαντασιακά που τη συνοδεύουν απέχοντας από κάθε αίτημα και παράκληση, αυτοοργανώνοντας την καθημερινότητα μέσα σε κατειλημμένα κτήρια. Άσκησε την πλέον αιχμηρή κριτική στο μονόλογο του εμπορεύματος καταστρέφοντας και λεηλατώντας τους ναούς του, αναδιανέμοντας τον κοινωνικό πλούτο, παραλύοντας την κατανάλωση στο κέντρο της πόλης. Διέψευσε τις φιλοδοξίες των επίδοξων αριστερών μεσολαβητών αφήνοντάς τους να τραυλίζουν κοινωνιολογικές μπουρδες στα τηλεοπτικά παράθυρα. Ακύρωσε τις σπασμωδικές κραυγές των δημοσιογράφων κάνοντας σαφές ότι όποιος ήθελε να καταλάβει τι συμβαίνει δεν είχε παρά να βγει από το σπίτι του. Κατάργησε έστω και προσωρινά τους θεαματικούς και έμφυλους ρόλους αφού χιλιάδες άνθρωποι κατάφεραν να λειτουργήσουν σαν ένα σώμα, μέσα σε γεγονότα όπου σημασία είχε τι συνέβαινε και όχι ποιος το έκανε.

Και από την άλλη, το κράτος, τα αφεντικά και όλος αυτός ο συρφετός που έχει κάθε συμφέρον να μην αλλάξει ποτέ τίποτα, από τη στιγμή που κατάφεραν να ανασυνταχθούν, έμειναν κάθε άλλο παρά θεατές. Διεκδίκησαν δηλαδή την επιστροφή στην κανονικότητα ενεργοποιώντας όλα τους τα μέσα. Από τα ματ και τους παρακρατικούς ως τους κοινωνιολόγους και τους ευαίσθητους καλλιτέχνες. Από τον καθεστωτικό λόγο για ακραίους, συμμορίες, υπονομευτές, ανθέλληνες ως την διεκδίκηση τους δικαιώματος των φιλήσυχων να γιορτάσουν τα χριστούγεννά τους. Από την κροκοδείλια αυτοκριτική των μεγάλων μπροστά στα παιδιά τους ως τη σύλληψη 265

- εξεγερμένων και την προφυλάκιση των 65. Δηλαδή ότι περνούσε από το χέρι τους ώστε ο δεκέμβρης να μετατραπεί σε μια «θλιβερή παρένθεση» που στο τέλος της οι ακραίοι τιμωρήθηκαν και οι παρασυρμένοι νουθετήθηκαν.
- συνεχίζοντας..
- Η πραγματικότητα εξακολουθεί να νοσηματοδοτείται από την εξέγερση του δεκέμβρη με έναν καταλυτικό τρόπο. Η συνθήκη παραμένει πολωμένη και συγκρουσιακή, παράγοντας γεγονότα και καταστάσεις και από τις δύο πλευρές. Μόνο στο πλαίσιο των περιεχομένων που άνοιξε ο δεκέμβρης μπορεί να γίνουν πλήρως κατανοητά γεγονότα όπως η επίθεση με βιτριόλι στην συνδικαλίστρια κ. Κούνεβα, η απόπειρα μαζικής δολοφονίας στο στέκι μετανα-

στών αλλά και οι εξαγγελίες για αναδιάρθρωση του στρατιωτικού και νομικού οπλοστασίου του κράτους όπως και η προσπάθεια αφύπνισης των πλέον αντιδραστικών κοινωνικών αντανακλαστικών που βρίσκεται σε εξέλιξη τις τελευταίες μέρες. Την ίδια στιγμή, διευρυμένα κοινωνικά κομμάτια αναπτύσσουν συνεχώς λόγο, δράσεις, πρακτικές και μορφώματα με σαφές κοινό σημείο εκκίνησης και αναφοράς τα δεκεμβριανά. Από τους σταθμούς του μετρό και του ησαπ μέχρι τα κέντρα του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, από τους χώρους εργασίας μέχρι τα γραφεία κίνησης των νοσοκομείων, από τα πάρκα και τις γειτονιές μέχρι τους ναούς τους θεάματος και του εμπορεύματος, τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα διαχέονται, κοινωνικοποιούνται, εμπλουτίζονται, αναδεικνύονται ως εργαλεία, μέθο-

δοι, τρόποι αναδιαμόρφωσης της καθημερινότητας και επίθεσης στις καπιταλιστικές σχέσεις και το δημοκρατικό καθεστώς, ως κάποια από τα συστατικά μέρη μιας συνολικότερης διαδικασίας ριζοσπαστικοποίησης που δείχνει να έχει διάρκεια και ποιοτικό βάθος.

συνεχίζοντας...

Στο βαθμό που αποτελούμε παράγωγο αλλά και συνιστώσα παραγωγής αυτής της κοινωνικής συνθήκης, αποφασίσαμε την επανοικειοποίηση του εγκαταλειμμένου κτιρίου της οδού πατησίων 61 και σκαραμαγκά με σκοπό να εδαφικοποιήσουμε στο χώρο αυτό κάποιες από τις σιαθέσεις και τις επιθυμίες μας, προκειμένου να το μετατρέψουμε σε ένα ορμητήριο της ζωής που θέλουμε. Να το μετατρέψουμε σε ένα ανοιχτό κοινωνικό χώρο όπου αυτοοργανωμένα, συντροφικά και συλλογικά θα αποτελέσουμε ένα μέρος της συνωμοσίας για την καταστροφή αυτού του κόσμου. Ενάντια σε κάθε μορφή ιεραρχίας και εξουσίας, ενάντια σε κάθε πολιτική και εμπορευματική διαμεσολάβηση, ενάντια σε κάθε θεαματικό ρόλο και έμφυλο διαχωρισμό. Και στην προσπάθεια αυτή αναζητούμε συνεργούς...

Η ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΠΑΝΤΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Η καταχώρηση στο blog της κατάληψης Πατησίων 61 & Σκαραμαγκά:

«...Οι πιο μεγάλες προσδοκίες απλώνονται μπροστά μας κι εμείς βρισκόμαστε στην ευχάριστη θέση να αναζητούμε τους τρόπους που θα μας παρασύρουν.»

Από τις 8 το πρωί δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες προχώρησαμε στην κατάληψη του κτιρίου επί της πατησίων και σκαραμαγκά. Ξεκίνησαν οι δουλειές, στήθηκε μικροφωνική και η ανατρεπτική Κάρμεν τραγουδισμένη από την Μαρία Κάλας (που έζησε την χρονιά του 1940 στον πέμπτο όροφο του κτιρίου) αντήχησε στην πολύβουη Πατησίων. Αυτή την ώρα βρίσκεται στο κτίριο πολύς κόσμος που φαίνεται ότι θα πληθαίνει ώρα με την ώρα. Μπορείτε να έρθετε στο πανέμορφο κτίριο και να ατενίσετε την θάλασσα από την ταράτσα. Η καινούργια κομμούνα της Πατησίων δηλώνει παρούσα. Δυνατή, νηφάλια και άθραυστη.

<http://pat61.wordpress.com>

ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ..

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΑΡΚΟΥ

Για τα γεγονότα έξω από το Δημαρχείο Αθήνας
Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!

ΚΥΠΡΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Μετά το κόψιμο των δέντρων και την ισοπέδωση του πάρκου της Κύπρου και Πατησίων από τις μπουλντόζες του Δήμου την περασμένη Δευτέρα 26 Γενάρη...

Μετά την επίθεση των ΜΑΤ με γκλομπ και χημικά στους κατοίκους και τους αλληλέγγυους που την ίδια μέρα προσπάθησαν να εμποδίσουν την καταστροφή...

Μετά τους τραμπούκους του Δήμου και της αστυνομίας που ήρθαν την περασμένη Τετάρτη 28 Γενάρη να τρομοκρατήσουν όσους και όσες με την παρουσία τους στο πάρκο το προστατεύουν από το να γίνει εργοτάξιο...

...Τη Δευτέρα 2 Φλεβάρη, η αστυνομία επιτέθηκε με δολοφονικό τρόπο στους εκατοντάδες συγκεντρωμένους έξω από το δημαρχείο στην πλατεία Κοτζιά, τραυματίζοντας σοβαρά τρεις ανθρώπους.

Στη συγκέντρωση ενάντια στην καταστροφή του πάρκου και στα σχέδια του Δήμου να κατασκευαστεί ιδιωτικό γκαράζ συμμετείχαν περισσότερα από 400 άτομα, όχι μόνο από τη συνέλευση που έχει δημιουργηθεί από γείτονες και αλληλέγγυους στο πάρκο της Κύπρου και Πατησίων αλλά και από άλλες πρωτοβουλίες και άτομα που αγωνίζονται για την υπεράσπιση των δημόσιων, πράσινων και ελεύθερων χώρων στην πόλη. Είχε καλεστεί την ώρα που θα συνεδρίαζε το δημοτικό συμβούλιο, παρουσία του δημάρχου, με θέμα και την υπόθεση του πάρκου, ώστε να καταδείξει τις καταστροφικές συνέπειες των σχεδιασμών του Δήμου και εργολάβων πάνω σε έναν ακόμη ελεύθερο χώρο όσο και να μπλοκάρει τη συνέχιση των εργασιών με τη μαζική παρουσία του κόσμου εκεί από όπου προωθούνται και επιβάλλονται αυτοί οι σχεδιασμοί. Εκεί όπου οι δημοτικές αρχές συνεδρίαζαν πίσω από οχυρωμένες και φρουρούμενες πόρτες, για να μην ακούν τη φωνή μας, για να αποφασίσουν για εμάς χωρίς εμάς!

Αυτό το καθεστώς επιχειρήσαμε να σπάσουμε και να μπούμε στο Δημαρχείο, για να ακουστεί η δική μας φωνή, όλων μας, και όχι κάποιων «ειδικών» που δήθεν θα μας εκπροσωπούσαν! Αυτή ήταν η απόφαση της ανοιχτής συνέλευσης του πάρκου, «ή όλοι ή κανείς»!

Μιας συνέλευσης που αποτελείται από τους ανθρώπους που αντιστέκονται στην κατασκευή του γκαράζ, που με την ολόημερη παρουσία τους διαχειρίζονται το χώρο, με περιφρουρήσεις, συζητήσεις, δενδροφυ-

τεύσεις και εκδηλώσεις, θέλοντας να λειτουργούν συλλογικά, αμεσοδημοκρατικά και αυτοοργανωμένα.

Μετά από αρκετή ώρα όπου φωνάζονταν συνθήματα, και ενώ οι συγκεντρωμένοι κατάφεραν τελικά να ανοίξουν την πίσω πόρτα του Δημαρχείου, η αστυνομία επιτέθηκε σε σημείο όπου βρισκόταν πλήθος κόσμου, νέοι και ηλικιωμένοι, γυναίκες, άντρες και παιδιά, ρίχνοντας πάνω τους χειροβομβίδες κρότου λάμψης, ενώ συνάντησαν τη σθεναρή αντίσταση των συγκεντρωμένων. Από αυτή τη δολοφονική επίθεση, τρεις άνθρωποι τραυματίστηκαν σοβαρά. Οι δύο νοσηλεύονται φέροντας εγκαύματα από τις χειροβομβίδες που εξερράγησαν στο πόδι του ενός, ο οποίος χειρουργήθηκε, και στο θώρακα του δεύτερου, προκαλώντας του εγκαύματα δεύτερου βαθμού. Ενώ ο τρίτος, ένας δημοσιογράφος, υπέστη βλάβη στο αυτί. Η δολοφονική στάση της αστυνομίας συνεχίστηκε ακόμα και όταν ήρθαν τα ασθενοφόρα να παραλάβουν τους τραυματίες εμποδίζοντας τα, ενώ ταυτόχρονα διμοιρίες των ΜΑΤ επιχειρήσαν να διαλύσουν τον κόσμο προς την Ομόνοια. Παρόλ' αυτά η συγκέντρωση συνεχίστηκε μέχρι αργά το απόγευμα. Ο κόσμος που συγκεντρώθηκε οργισμένος έξω από το δημαρχείο φωνάζοντας συνθήματα, που αμφισβήτησε στην πράξη το «άβατο» του δημαρχείου, που βρέθηκε αντιμέτωπος με της δυνάμεις καταστολής, αντιστάθηκε στη βία τους και έμεινε ενωμένος στο δρόμο, κατέδειξε ότι δεν υπάρχει ούτε συναίνεση ούτε υποταγή στα εγκληματικά σχέδια ενάντια στη φύση και την κοινωνία.

Απέναντι σε αυτούς που κόβουν δέντρα και φυτεύουν τσιμέντο, που λεηλατούν τη φύση και τη ζωή μας, που στέλνουν τα ΜΑΤ για να χτυπήσουν και να τρομοκρατήσουν όσους αντιστέκονται, απαντάμε ότι:

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ! ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ!

Ανοιχτή Συνέλευση Πάρκου Κύπρου & Πατησίων
<http://kiproukaipatision.blogspot.com>

Πρώτες σκέψεις για την κατάληψη του διώρφου σπιτιού στις 4 Απρίλη 2009 στην Ευγενίου Αντωνιάδου 29 και Τιμοδήμου, στα Άνω Πετράλωνα (στα πέτρινα), στο οποίο υπολειπούντε το ΠΙΚΠΑ και έχει εγκαταλειφθεί εδώ και 4 χρόνια.

Η κίνηση αυτή προέκυψε μέσα από τις συζητήσεις της λαϊκής συνέλευσης κατοίκων του Θησείου, του Κουκακίου και των Πετραλώνων, που χρόνια τώρα δραστηριοποιείται στις γειτονιές αυτές. Το ξεκίνημα έγινε το 2002 ενάντια στην εμπορευματοποίηση, την περιφράξη και την αστυνόμευση του λόφου του Φιλοπάππου με πρόσχημα τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004. Από τότε, κάτοικοι των γειτονιών, μέσα από συλλογικές διαδικασίες έχουν κατεβάσει τα κάγκελα του λόφου ουκ ολίγες φορές μέχρι σήμερα. Το 2003 οι κάτοικοι βρέθηκαν δίπλα στις εργάτριες της Ραλκο ενάντια στις απολύσεις. Το 2005 η Κορεατική Αγορά έγινε πάρκο και όχι εμπορικό κέντρο όπως ήθελαν τα σχέδια των εργολάβων, των ιδιοκτητών νυχτερινών κέντρων, του ΥΠΕΧΩΔΕ και του Δήμου. Οι κάτοικοι έχουν συγκεντρωθεί και καταστρέψει πολλές καρκινογόνες κεραίες κινητής τηλεφωνίας που είχαν αναγερθεί σε ταρατσες σπιτιών στις γειτονιές μας.

Στην εξέγερση του Δεκέμβρη με αφορμή τη δολοφονία του δεκαπεντάχρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου η λαϊκή συνέλευση κατοίκων ξανασυναντιέται σχεδόν κάθε Κυριακή για να συζητήσει πως έχουν διαμορφωθεί οι κοινωνικές συνθήκες, για να εκφράσει την αλληλεγγύη στους συλληφθέντες των Δεκεμβριανών και στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, η οποία δέχτηκε δολοφονική επίθεση στις 23/12/2008 στην Δημοφώντος και Δρυόπων, στα Άνω Πετράλωνα. Η λογική των λαϊκών συνελεύσεων ήταν πάντα στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης και της δυνατότητας

να παίρνουμε αποφάσεις και να κάνουμε πράξη τα θέλω μας, εμείς, για εμάς, μακριά από ιεραρχίες και εμπορευματικές λογικές, έξω από κοινοβούλια, κόμματα, ΜΜΕ και φορείς. Μέσα από τις συνελεύσεις του τελευταίου διαστήματος, προέκυψε η ανάγκη και η θέληση για τη δημιουργία ενός ανοιχτού κοινωνικού χώρου συνεύρεσης της γειτονιάς. Έτσι, λοιπόν, οι κάτοικοι κατέλαβαν το κτίριο του πρώην ΠΙΚΠΑ.

Στο κατειλημμένο κτίριο θα πραγματοποιούνται εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές και συνελεύσεις. Μέχρι τώρα πραγματοποιούνται συνελεύσεις από τη «συνέλευση για την υγεία», για τη δημιουργία ενός χώρου υγείας. Η συνέλευση αυτή ξεκίνησε μετά το Δεκέμβρη από εργαζόμενους υγειονομικούς και μη. Έχει πραγματοποιήσει δύο καταλήψεις στα ταμεία του Ερυθρού Σταυρού και της Αγίας Όλγας, με σκοπό τη διέλευση του κόσμου στα νοσοκομεία χωρίς αντίτιμο καθώς πιστεύει ότι η υγεία ανήκει σε όλους και δεν είναι εμπορεύσιμη.

Ο χώρος είναι ανοιχτός σε όσους επιθυμούν να συγκρουστούν με την υπάρχουσα αθλιότητα που σκιάζει κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Όσων, ενάντια στην απομόνωση, τη διαμεσολάβηση, την εξατομίκευση προτάσσουμε τη συλλογική μας δράση ώστε να πάρουμε την τύχη της ζωής και της γειτονιάς μας στα χέρια μας. κατάληψη ΠΙΚΠΑ ανοιχτός κοινωνικός χώρος

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΙΚΠΑ ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

<http://pikpa.squat.gr>

ΚΙ ΟΜΩΣ, ΚΑΠΟΙΟΙ-ΕΣ

Αυτοοργάνωση σε όλες τις γειτονιές

Για όσους από μας αναζητούν την αυτονομία στη ζωή τους και όχι την υποταγή δεν υπάρχει άλλη επιλογή από το να δράσουμε όμοια.

Να μην αφήσουμε κανέναν υπαίθριο χώρο στην τοιμενίνα ζούγκλα της πόλης να μετατραπεί στο όνομα της ανάπτυξης, σε χώρο εγκλεισμού, ελέγχου και εμπορικής εκμετάλλευσης.

Να συμμετέχουμε ενεργά στη δημιουργία ελεύθερων χώρων πρασίνου, έκφρασης και παιχνιδιού όπου θα μπορούμε να αναδιοργανώσουμε το λόγο και τις δράσεις μας και να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας.

**Σπάμε τα τοιμεντά και τα κελιά
Κάνουμε τα πάρκινγκ πάρκα ζωντανά**

Εμείς, Εδώ και Τώρα και γι' όλους Εμάς

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΡΚΟ

ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ - ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Το Σάββατο 7 Μαρτίου 2009, όλοι εμείς, κάτοικοι των Εξαρχείων και άλλων γειτονιών της Αθήνας, κρίνοντας πως με τη δημιουργία πάρκου στο χώρο του πρώην πάρκινγκ στη συμβολή των οδών Χαρ. Τρικούπη, Ναυαρίνου και Ζωοδ. Πηγής θα βελτιωθεί σημαντικά η ποιότητα ζωής στην πόλη μας, σπάσαμε τα τοιμεντά, φυτέψαμε πορτοκαλιές, λεμονιές, ελιές και άλλα δέντρα, δημιουργώντας έναν ελεύθερο χώρο πρασίνου, έκφρασης και παιχνιδιού.

Τα Εξαρχεία είναι άλλη μια πυκνοχτισμένη περιοχή κατοικίας της Αθήνας, μια γειτονιά με ψηλά κτίρια και στενούς δρόμους, σε μια πόλη που πνίγεται από το καυσαέριο και κάθε λογής χημικά. Σε αυτή τη γειτονιά, όπου η ανάγκη δημιουργίας χώρων πρασίνου είναι επιτακτική, υπάρχει έλλειψη σε αδόμητες εκτάσεις που θα μπορούσαν να διαμορφωθούν σε δημόσιους χώρους πρασίνου και να προσφέρουν μια ανάσα από το τοιμεντό της πόλης.

Έτσι, απελευθερώσαμε το χώρο του πρώην πάρκινγκ και δημιουργούμε μέσα από συμμετοχικό σχεδιασμό ένα πάρκο στη λογική της αυτοδιαχείρισης, με παιδική χαρά, χώρους για υπαίθριες προβολές, μουσικές και θεατρικές παραστάσεις. Επανοικειοποιούμε το χώρο ο οποίος λειτουργεί μέσω της ανοικτής συνέλευσής του. Στόχος μας είναι η καθιέρωση ενός ελεύθερου πάρκου, ανοικτού και προσβάσιμου σε όλους, που λειτουργεί αδιαμεσολάβητα και αυτοοργανωμένα.

Η δυνατότητα δημιουργίας ενός δημόσιου χώρου πρασίνου στον συγκεκριμένο χώρο υπήρχε εδώ και δεκαεennία χρόνια. Το οικόπεδο αυτό 'ανήκει' στο ΤΕΕ το οποίο το 1990 - σύμφωνα με απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής (1203/15.5.90) - είχε προσφέρει το οικόπεδο στο δήμο Αθηναίων για να το κάνει πλατεία, ζητώντας να αποζημιωθεί με τίτλο μεταφοράς συντελεστή δόμησης και αυτός ο συντελεστής να μεταφερθεί σε οικόπεδο ιδιοκτησίας του στο Μαρούσι.

Το δημοτικό Συμβούλιο του δήμου Αθηναίων (1673/7.11.90) αποφάσισε ομόφωνα την αποδοχή της πρότασης του ΤΕΕ τονίζοντας ότι η προτεινόμενη «μετατροπή του χώρου κρίνεται απαραίτητη επειδή το οικόπεδο αυτό είναι κατάλληλο για τη δημιουργία πλατείας, σε μια κεντρική πυκνοκατοικημένη περιοχή της Αθήνας, η οποία έχει απόλυτη ανάγκη από σημαντικού μεγέθους κοινόχρηστους χώρους».

Ως συνήθως, όμως, ο δήμος όλα αυτά τα χρόνια αδράνησε καθώς ποτέ μέχρι σήμερα δεν προχώρησε στην υλοποίηση της δέσμευσής του. Το οικόπεδο λειτουργούσε ως υπαίθριο ιδιωτικό πάρκινγκ του οποίου η μίσθωση έληξε. Έτσι βρεθήκαμε σήμερα αντιμέτωποι με τον κίνδυνο οικοδόμησης του οικοπέδου.

Αποφασίσαμε λοιπόν και πήραμε την πρωτοβουλία για άμεση δράση ώστε να μην αφήσουμε έναν ακόμα υπαίθριο χώρο να γίνει τοιμεντό.

Ελάτε όλοι να στηρίξουμε με οποιονδήποτε τρόπο το νέο πάρκο.
Τα πάρκινγκ τους πάρκα μας

Ανοιχτή Συνέλευση Αυτοδιαχειριζόμενου Πάρκου Ναυαρίνου & Ζ. Πηγής
<http://parkingparko.blogspot.com>

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Από τα μέσα του Δεκέμβρη 2008, με πρωτοβουλία κατοίκων της γειτονιάς μας αποφασίστηκε να καταληφθεί το Πνευματικό κέντρο Νέας Φιλαδέλφειας με σκοπό τη δημιουργία ενός κέντρου αγώνα εν καιρώ εξέγερσης που ξέσπασε με αφορμή την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από ειδικό φρουρό.

Με την πάροδο του χρόνου, αναλογιζόμενοι κοινές ανάγκες και επιθυμίες για ουσιαστική και συλλογική παρέμβαση και προώθηση ζητημάτων σε τοπικό επίπεδο και όχι μόνο, δημιουργήθηκε η ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας.

Με κοινό το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης, έξω από κόμματα και θεσμικούς φορείς, με ισότιμο λόγο και ελεύθερη συμμετοχή, η συνέλευση απέκτησε λόγο και δράση αλλά και ευρεία συμμετοχή κόσμου. Η ανάγκη μας να στεγάσουμε κοινές δράσεις και πρωτοβουλίες μας οδήγησε στις 28 Μάρτη στην κατάληψη ενός δημοτικού χώρου, της πρώην «Στρούγκα», στη Λ. Δεκελείας 116.

Με αυτές τις διαδικασίες, η ανοιχτή συνέλευση αποφάσισε να προχωρήσει στη δημιουργία ενός αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού, απελευθερώνοντας έναν δημοτικό χώρο που παρέμενε για πάνω από 10 χρόνια κλειστός, ερειπωμένος και ανεκμετάλλευτος. Σκοπός μας είναι να δημιουργήσουμε εδώ έναν χώρο συνέντευξης, δημιουργίας, πολιτικής δράσης και ψυχαγωγίας έξω από ιεραρχικές και εμπορευματικές λογικές.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ στη σελ. 13

ΣΤΡΟΥΓΚΑ

ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ "ΣΤΡΟΥΓΚΑ"

ΠΕΜΠΤΗ 30 ΑΠΡΙΛΗ
ΣΤΙΣ 19:30 ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ για παιδιά και μεγάλους

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΜΑΗ
17:00 ΠΡΟΒΟΛΗ ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΕΡ "Γ.Σ.Ε.Ε 90 χρόνια προδοσίας"

19:00 ΚΟΥΒΕΝΤΑ με θέμα "Εργατική πρωτομαγιά και προοπτικές του σήμερα"

... και μετά διασκεδάζουμε με μουσική.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΔΕΝ ΉΤΑΝΕ ΓΙΟΡΤΗ
ΉΤΑΝΕ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΑΞΙΚΗ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

• ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ •

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από σελ. 12

Επιλέξαμε να κάνουμε κατάληψη θέλοντας να απελευθερώσουμε το χώρο από κάθε ιδιοκτησία και τον κά-
νουμε προσβάσιμο σε όλο τον κόσμο, καθώς οι δημόσιοι χώροι ανήκουν σε εμάς, και όχι σε κάποιο αφηρη-
μένο «δημόσιο» που σπεύδει να τους τσιμεντοποιεί και να τους αποξενώνει από τους πολίτες. Δεν ζητήσαμε

την έγκριση καμίας αρχής για να στεγάσουμε τις επιθυμίες μας.
Τέτοια εγχειρήματα είναι μέρος ενός αγώνα ενάντια στη λήθη, τη μοναξιά και την εξατομίκευση...
Οι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι ούτε νόμιμοι ούτε παράνομοι... είναι δίκαιοι και πάνω απ' όλα: εφικτοί αν
το πιστέψουμε.

Αλλά και η επιλογή της χρονικής στιγμής μόνο τυχαία δεν ήταν. Οι έντονες μέρες που ζούμε, όπου η ελεύ-
θερη κοινωνική ή πολιτική ζύμωση δείχνει να είναι το ζητούμενο για μια μεγάλη μερίδα κόσμου, όπου η
αυτοργάνωση ξεπηδάει σαν ανάγκη σε πολλές ακόμα γειτονιές, μας δίνει ώθηση να συνεχίσουμε έχοντας
τη βεβαιότητα πλέον ότι δεν είμαστε μόνοι.

Διανύοντας μια εποχή όπου κάθε μορφή ελεύθερης έκφρασης και αντίστασης γίνεται απόπειρα να κα-
ταπιεστεί και να κατασταλεί με τα πιο βίαια μέσα, που το κράτος με φορέα «δημοκρατικών» νόμων τον
εισαγγελέα Σανιδά και φορέα «δημοκρατικής» βίας την ΕΛ.ΑΣ. εξαπολύει απειλές και επιθέσεις προς τέτοια
εγχειρήματα, η κίνησή μας αυτή αποτελεί την έμπρακτη απάντηση.

Χτυπώντας έναν από μας, μας χτυπάνε όλους. Θα απαντήσουμε συλλογικά.

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ
ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ
ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΡΑΞΗ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ

Ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας
<http://katalipsinf.blogspot.com>

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ

2

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΝΕΑΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΠΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ από τις 16 Μαΐου ένα χώρο μέσα στο Πάρκο περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης. Σκοπός μας να δημιουργήσουμε μια εστία αντίστασης στα σχέδια της «ανάπτυξης», ιδιωτικοποίησης και εξαφάνισης του πάρκου, αλλά και κάθε δημόσιου χώρου. Διαφόρων ειδών αρπακτικά, που κόπτονται για τη σωτηρία του πάρκου (δήμοι, ΑΣΔΑ, ιδιώτες και ΥΠΕΧΩΔΕ), επέτειναν από κοινού την εγκατάλειψη του, ανοίγοντας το δρόμο στην εμπορευματοποίηση και στον ελεγχόμενο χαρακτήρα του (security, μπάτσοι, συρματοπλέγματα, περιορισμένο ωράριο λειτουργίας...). Απέναντι στις αδηφάγες πρακτικές των επίδοξων σωτήρων, το αυτοδιαχειριζόμενο κατελημμένο έδαφος στο πάρκο Τρίτση θέλει να αντισταθεί στα γρανάτζια των μηχανισμών που λεηλατούν τη ζωή και το χώρο-χρόνο μας.

Πολλοί και πολλές από εμάς, που συμμετέχουμε σε αυτήν την κατάληψη, δραστηριοποιούμασταν για περισσότερο από τρία χρόνια στο εγχείρημα του αυτοδιαχειριζόμενου αγρού Καματερού, στο αγρόκτημα της οδού Δαβάκη (δεσμευμένο επί 20ετία από τον αντίστοιχο δήμο για «κοινωφελείς» σκοπούς). Ένα εγχείρημα στο οποίο πραγματοποιήσαμε συλλογικά, αντιεραρχικά, αδιαμεσολάβητα, πλήθος δραστηριοτήτων: καλλιέργειες, εκδηλώσεις προβολές, εργαστήρι κεραμικής και παιδότοπο. Μετά την πρώτη εκδήλωση στον αγρό, σχετικά με την λεηλασία της φύσης, δεχθήκαμε έξωση από τους ιδιοκτήτες, οι οποίοι σε συντονισμένη επίθεση με μπάτσους και δημοτική αρχή, μας κατηγορήσαν για «παράνομη συνάθροιση και συνεύρεση» στο χώρο του αγρού, αποκλύπτοντας και σε αυτή την περίπτωση τις πτυχές ολοκληρωτισμού του τόσο "εξιδανικευμένου" δημοκρατικού καθεστώτος. Παρότι όμως σήμερα δεν είμαστε πλέον στο συγκεκριμένο έδαφος, ο αγώνας μας συνεχίζεται, λίγο πιο πέρα, στο πάρκο, μαζί με νέους συντρόφους και συντρόφισσες.

Έπειτα από την έξωση μας απο τον αγρό Καματερού, εδώ και ένα χρόνο, συναντιόμαστε στο πάρκο, κάνουμε τις συνελεύσεις μας εδώ και παρεμβαίνουμε (με μοιράσματα κειμένων και μικροφωνικές). Θέλοντας να συνεχίσουμε τη δράση μας και να επανοικειοποιηθούμε ό,τι μας ανήκει, αποφασίσαμε να καταλάβουμε ένα κομμάτι γης σε αμιγώς δημόσιο χώρο. Στο κατελημμένο έδαφος και μέσα απο το χώρο του πάρκου, σκοπό έχουμε να επιτεθούμε στα κυρίαρχα αναπτυξιακά σχέδια, χωρίς να αγνοούμε τη σύνδεση τους με τα υπόλοιπα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα όπως τα εργασιακά, την καταστολή, το σεξισμό, το ρατσισμό... Ο αγώνας ενάντια στη λεηλασία της φύσης, είναι κομμάτι του συνολικότερου αγώνα ενάντια στις επιβολές του εξουσιαστικού αυτού πολιτισμού.

Η καλλιέργεια με παραδοσιακές ποικιλίες σπόρων, συλλογικά, αντιεραρχικά και μακριά από τα όποια βιομηχανοποιημένα κυρίαρχα πρότυπα, θα αποτελεί σταθερή δραστηριότητα του νέου εγχειρήματος, μέσα στο πάρκο της εγκατάλειψης, των άρρωστων φυτών, των παρατημένων δέντρων για να επιτεθεί στα επιβαλλόμενα διατροφικά μοντέλα, να σπάσει όσο γίνεται το δίπολο παραγωγού-καταναλωτή, να καταδείξει ότι η βλάστηση στο πάρκο είναι ζήτημα όλων μας και όχι του κάθε κερδοσκοπικού φορέα. Ουσιαστικά οι δραστηριότητες στον αγρό θα έχουν να κάνουν με αυτό που πραγματικά θα έπρεπε να είναι το πάρκο: ένας ελεύθερος χώρος, όπου καθένας και καθεμία μπορεί να έρθει σε επαφή με τη φύση, με άλλους ανθρώπους και τα ζώα, να τρέξει, να παίξει να καλλιεργήσει, να αυτομορφωθεί...

Επιπλέον, σε άμεση συνάρτηση με τα παραπάνω προτάσσουμε ως απάντηση στην ολοένα εντεινόμενη καταστροφή, που με βάση τις πολιτικές της ανάπτυξης συντελείται στις περιοχές μας και όχι μόνο, τη δημιουργία ανοιχτών συνελεύσεων, στις οποίες η καθεμία και ο καθένας θα μπορεί να έχει πραγματικά ενεργό θέση σε ό,τι υποθηκεύει τη ζωή του/της. Χαρακτηριστικά παραδείγματα παρέμβασης σε δημόσιους χώρους, ανάμεσα

σε πληθώρα αυτοοργανωμένων κινήσεων στις γειτονιές της Αθήνας, αποτελούν: η δράση των κατοίκων των Πατησίων και της Κυψέλης που, από τον Ιανουάριο του 2009, ξαναδημιουργούν και διαχειρίζονται συλλογικά και αυτοοργανωμένα το πάρκο στη συμβολή των οδών Κύπρου και Πατησίων, αντιστεκόμενοι στα σχέδια του δήμου Αθηναίων ο οποίος κατέστρεψε το πάρκο με σκοπό να δημιουργήσει parking, όπως επίσης και η δράση των κατοίκων των Εξαρχείων, που από το Μάρτιο μετέτρεψαν το πρώην parking ιδιοκτησίας ΤΕΕ, στη συμβολή των οδών Ναυαρίνου και Ζωοδόχου πηγής, σε δημόσιο, συλλογικά διαμορφωμένο και αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο.

Σε μια πόλη, που το χώμα και το πράσινο καταβροχθίζονται από το τσιμέντο και την ασφάλτο και ο δημόσιος χώρος από το εμπόριο και την κερδοσκοπία, που οι δημοτικοί ηγετίσκοι εξυπηρετούν και εμπλουτίζουν τα κυρίαρχα σχέδια στις γειτονιές μας, που ο έλεγχος και η καταστολή σκιάζουν την κάθε κίνηση της καθημερινότητας μας, το αυτοδιαχειριζόμενο κατελημμένο έδαφος στο πάρκο Τρίτση θέλει να είναι χώρος ελευθερίας. Έδαφος όπου, με φροντίδα και συντροφικότητα, θα φυτρώνει πάντα αντίσταση.

Η κατάληψη είναι ένας ανοιχτός χώρος για όσες και όσους ενδιαφέρονται για το εγχείρημα. Ένας χώρος επικοινωνίας, αντιπληροφόρησης, καλλιέργειας της γης, συλλογικών δράσεων, ανταλλαγής σπόρων και όσων άλλων αποφασίζει η συνέλευση.

*Η συνέλευση του εγχειρήματος θα πραγματοποιείται κάθε Κυριακή στις 12 μ.μ., όπου θα συζητούνται τα πρακτικά ζητήματα, ο λόγος και οι δράσεις μας.

*Απο την πρώτη εβδομάδα, θα γίνονται προεργασίες καλλιέργειας

Μάιος 2009, ΑΓΡΟΣ
αυτοδιαχειριζόμενο κατελημμένο έδαφος
<http://eleftherosagros.blogspot.com/>

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΑΤΕΛΗΜΜΕΝΟ

ΕΔΑΦΟΣ - ΑΓΡΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΠΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ

ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΤΕΛΗΜΜΕΝΟ ΕΔΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ ένα κομμάτι γης στο πάρκο τρίτση ως μια επιλογή αγώνα για την υπεράσπιση των ελεύθερων δημοσίων χώρων. Δημιουργούμε ένα έδαφος ελεύθερο από την κερδοσκοπία και το εμπόριο όπου θα έχουμε όσες και όσους επιθυμούμε και θα διαμορφώσουμε συλλογικά τις επιθυμίες και τη δράση μας!

ΤΗΝ ΕΚΑΘΗΜΕΡΗ ΤΗΣ ΠΕΛ. ΤΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΧΤΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΙΜΟΤΗΤΑ

Σάββατο 23 Μαΐου	Κυριακή 24 Μαΐου	Σάββατο 30 Μαΐου
18:00 συζήτηση Το εργαλείο της κατάληψης ενάντια στα κελεύσματα του κράτους	11:00 θραυπαιζόντας στο πάρκο	18:00 συζήτηση Αυτοοργανωμένοι αγώνες για τον υπεράσπιση των δημοσίων χώρων
προβολή βίντεο Ποιός είναι ο υπερασπιστής μας στον αγρό του εδάφους;	12:00 παιχνίδι με τα παιδιά • συλλογικά κούφια	προβολή βίντεο Για το πάρκο Τρίτση και Σουλίου Α ταπεινά σημαίνει αλληλεγγύη
• μουσική βραδιά		

ΑΓΡΟΣ
συντονιστήριο επιτελεστικό δίκτυο
(in situ) ΠΤΣΑ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΑΠ. ΒΕΛΛΙΟΥ, Γ.Σ.
(ΑΒΟΥΤΣΙΑ ΠΑΡΚΟΣ)
ΙΤΑΛΙΑ 6: ΚΑΙΤΑΣ

Ποια είναι η Κωνσταντίνα Κούνεβα...

γυναίκα, από τη βουλγαρία, ετών 50. κατοικεί στην Ελλάδα εδώ και χρόνια, μαζί με το παιδί και τη μητέρα της. εργάζεται ως καθαρίστρια στους συρμούς, τις αποβάθρες και τα βαγόνια του ΗΣΑΠ.

ως εδώ όλα καλά για γυναίκα που ανήκει στο δυναμικό των εργαζομένων της εταιρείας ΟΙΚΟΜΕΤ, του μεγαλοστελέχους του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά, Νικήτα Οικονομάκη. μαζί με τις άλλες/άλλους συναδέλφους της δούλευε σε άθλιο εργασιακό περιβάλλον, τόσο επειδή δεν πληρώνονταν όσο και εξαιτίας των εξουθενωτικών και ανθυγιεινών συνθηκών που επικρατούσαν.

ως εδώ τίποτε ασυνήθιστο για εργάτρια που δεν έσκυψε το κεφάλι στο άθλιο εργασιακό καθεστώς της ΟΙΚΟΜΕΤ. εντάχθηκε με πάθος στο πανατατικό σωματείο καθαριστών/καθαριστριών για να παλέψει τόσο για τα αυτονόητα (πληρωμές) όσο και για την καλύτερη των συνθηκών και ανθυγιεινών εργασιών, μέσα σε περιβάλλον εργοδοτικής τρομοκρατίας.

ως εδώ, ίσως λίγο τολμηρό για μετανάστρια Κωνσταντίνα είναι μια γυναίκα, μετανάστρια, εργάτρια και μαχόμενη συνδικαλίστρια που δεν γονάτισε ούτε υπέκυψε στις έμμεσες και άμεσες απειλές από την εργοδοσία της ΟΙΚΟΜΕΤ. συνέχισε με περισσότερη ένταση της από την ίδια στιγμή που απέλυναν τη μητέρα της (εργαζομένη που είχε σακατευθεί στη δουλειά, στην ίδια εταιρεία), την ίδια στιγμή που είχε να ζήσει ένα παιδί, την ίδια στιγμή που κάποιοι συναδέλφοι/ισσες δεν την χαιρετούσαν με τον φόβο να μην χάσουν τη δουλειά τους. την ίδια στιγμή που μαζί με συναδέλφισσές της ζητούσε τη συμβολή της ΓΣΕΕ και της Επιθεώρησης Εργασίας κι αυτοί «αδιαφόρησαν» και τις πούλησαν όσο πιο ξεκάθαρα

γι' αυτό και στις 23 Δεκέμβρη 2008, μπράβουι των αφεντικών και καθαρίστρια δεν μπόρεσαν να επιτύχουν οι μέχρι τότε εργοδοτικοί εκφοβισμοί και «τιμωρίες». καθώς επέστρεφε στο σπίτι της από τη δουλειά, μεσάνυχτα, της έκλεψαν για πάντα τη φωνή και τα μάτια της γονατίζοντάς την, μπουκώνοντάς την και λούζοντάς την με βιτριόλι... η Κωνσταντίνα επέλεξε το δρόμο του αγώνα γιατί ήξερε π θα σηματοδοτούσε η επιλογή της να αποδεχτεί και να αναπαράγει τους ρόλους της γυναίκας, της μετανάστριας και της εργάτριας. ήξερε ότι αν υπάκουε στην πατριαρχική μέγγενη των ρόλων της μάννας και του θύματος, αν υπάκουε στον ρατσιστικό εκβιασμό της ανεκτικότητας και σιωπής του μετανάστη, αν υπάκουε στην ταξική μιζέρια "να βγαίνει το μεροκάματο", τότε και μόνο τότε θα ήταν νεκρή. μια ζωή νεκρή. γι' αυτό και μπήκε στο στόχαστρο της ΕΞΟΥΣΙΑΣ...

ενάντια στην σεξιστική, ρατσιστική και ταξική τρομοκρατία
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στην Κωνσταντίνα Κούνεβα
γυναίκα-μετανάστρια-εργάτρια που αντιστέκεται

χρονικό των δράσεων αλληλεγγύης
στην Κωνσταντίνα Κούνεβα

Η Κωνσταντίνα Κούνεβα, μαχόμενη γυναίκα-μετανάστρια-εργάτρια στις 23/12/2008 δέχτηκε επίθεση με βιτριόλι στο πρόσωπο και στο στόμα από μπράβους των αφεντικών της.

Η Κωνσταντίνα δούλευε για χρόνια ως καθαρίστρια στους σταθμούς του ΗΣΑΠ, μέσω της εργολαβικής (και δουλεμπορικής) εταιρείας καθαρισμού (και υπενοκίασης εργαζομένων) ΟΙΚΟΜΕΤ, του μεγαλοστελέχους του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά Νικήτα Οικονομάκη και είναι γραμματέας του σωματείου καθαριστριών.

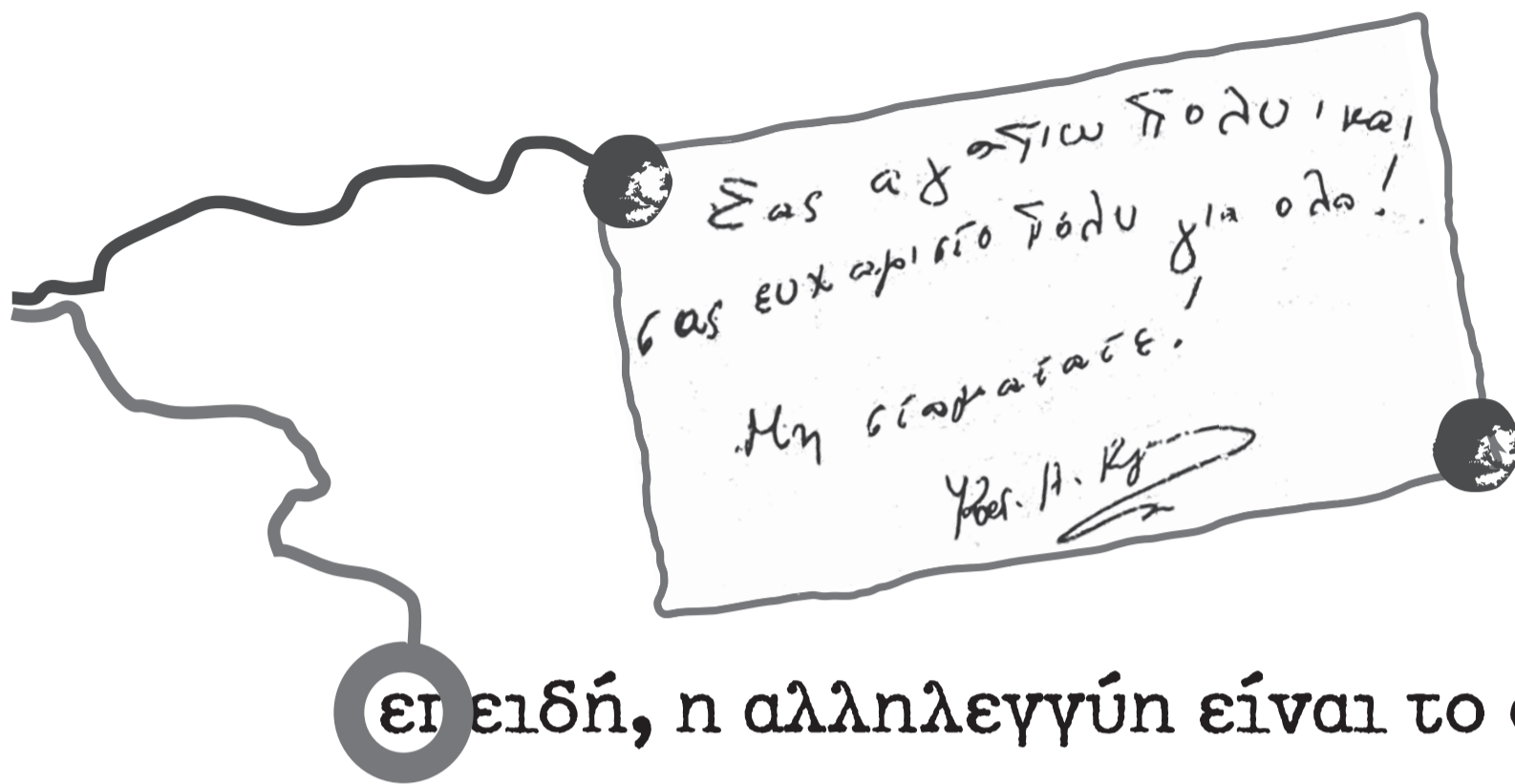
Η ΟΙΚΟΜΕΤ για να μην κολλάει βαρέα ένσημα στους εργαζόμενους της δηλώνει ότι εργάζονται 5,5 ώρες ημερησίως (αντί για 6 ώρες που εργάζονται πραγματικά και που είναι το ελάχιστο ωράριο για βαρέα ένσημα) και βάσει αυτών των ωρών εργασίας και ενσήμων τους βγάξει και τα μισθολόγια, τα δώρα, τις υπερωρίες (όταν τις καταβάλλει), τις αποζημιώσεις. Επιπλέον, βάζει τους εργαζομένους της να υπογράφουν λευκές κόλλες για τη μετακίνηση τους σε άλλες υπηρεσίες καθαρισμού, αλλαγής των εργασιακών τους συμβάσεων ή απολύσεων χωρίς αποζημιώσεις.

Σε όλα αυτά η Κωνσταντίνα αντιστάθηκε σθεναρά σε σημείο να δέχεται ασφυκτικές πιέσεις από τα αφεντικά της και διαρκείς "ανώνυμες" απειλές κατά της ζωής της καθώς και της ζωής του παιδιού της και της μητέρας της το τελευταίο δίμηνο πριν την επίθεση. Οι περισσότερες συναδέλφισσες της βλέποντας τον κλοιό να σφίγγει γύρω της απέφευγαν από φόβο μέχρι και να της μιλάνε στη δουλειά.

Η Κωνσταντίνα με τη στάση της έσπασε τους υποδεικνυόμενους ρόλους της υπο-

ταγμένης γυναίκας, της σιωπηρής μετανάστριας, της πειθήνιας εργαζόμενης. Γι' αυτό και ήταν ενοχλητική και επικίνδυνη. Και βέβαια, τα γουρούνια που συνέλαβαν τον χαρακτήρα της επίθεσης εναντίον της όπως κι εκείνοι που την εκτέλεσαν, δεν επέλεξαν τυχαία το βιτριόλι. Ο σκοπός ήταν εξόφθαλμος: ο στιγματισμός, η ταπείνωση, η ατίμωση. Αυτή η γλώσσα που δεν έλεγε να σταματήσει να μιλάει (να διεκδικεί δηλαδή) έπρεπε να το βουλώσει. Το "γυναίκειο" της πρόσωπο (κατεξοχήν πεδίο της πατριαρχικής θέσπισης του ρόλου της "ομορφιάς") έπρεπε να παραμορφωθεί. Ωστόσο, η Κωνσταντίνα ακόμα και μετά από αυτή την ισοπεδωτική επίθεση έχει δείξει ασύγκριτο ψυχικό σθένος και δεν το βάζει κάτω (τυφλώθηκε οριστικά από το ένα μάτι ενώ έχει κάποιες ελπίδες για υποτυπώδη όραση από το άλλο, καταστράφηκαν σχεδόν ολοσχερώς οι φωνητικές της χορδές και έχουν καεί από το οξύ όλα τα εσωτερικά της όργανα μέχρι το στομάχι). Παλεύει για τη βελτίωση της υγείας της, έχει αρκετά καλή διάθεση και υψηλή ψυχολογία και χαιρετίζει τις κινήσεις αλληλεγγύης και τον αγώνα που έχει αναπτυχθεί ουσιαστικά εξαιτίας της.

Από τις 23/12 έχουν πραγματοποιηθεί μια σειρά πολύμορφων δράσεων αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα και ενάντια στις σύγχρονες δουλεμπορικές εταιρείες και στο καθεστώς εργασίας που επιβάλλουν. Οι κινήσεις αυτές έχουν οργανωθεί και πραγματοποιηθεί συλλογικά, αντιεραρχικά και αυτοοργανωμένα. Ελπίζοντας να μη μας έχει διαφύγει κάποια τις παραθέτουμε μέχρι και τα τέλη Μάη 2009.

Ει ειδή, η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας!

- 26/12: Συγκέντρωση έξω από το νοσοκομείο Ευαγγελισμός, όπου νοσηλεύεται η Κωνσταντίνα (στη μονάδα εντατικής θεραπείας). Διερχόμενο περιπολικό θα δεχτεί πέτρες από τους συγκεντρωμένους.
- 27/12: Κατάληψη του κεντρικού κτιρίου του ΗΣΑΠ στην οδό Αθηνάς
- 28/12: Πορεία από τον ΗΣΑΠ στον Ευαγγελισμό
- 29/12: Πορεία 300 ανθρώπων στον Πειραιά που περνάει από τα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ και επιτίθεται στη διμοιρία φύλαξης τους ξυλοφορτώνοντας τη.
- 30/12: Κατάληψη του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης
- 31/12: Πορεία αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη στους διωκόμενους της εξέγερσης του Δεκέμβρη και στην Κωνσταντίνα.
- 31/12: Αλληλέγγυοι/-ες καταλαμβάνουν προσωρινά το μικρόφωνο ανακοινώσεων στον σταθμό ΗΣΑΠ της Ομόνοιας.
- 1/1: Εμπρηστική επίθεση σε υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στους Αγ. Αναργύρους το βράδυ της πρωτοχρονιάς αναλαμβάνεται σε «ένδειξη ταξικής αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα».
- 3/1: Πορεία 800 ανθρώπων στα Πετράλωνα, περιοχή κατοικίας της Κωνσταντίνας και περιοχή όπου πραγματοποιήθηκε η επίθεση. Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται τα ακυρωτικά μηχανήματα και οι κάμερες του σταθμού ΗΣΑΠ Πετραλώνων, ενώ αντίστοιχη ενέργεια πραγματοποιείται στον σταθμό ΗΣΑΠ Ομόνοιας στις 5μμ την ίδια μέρα.
- 4/1: Στον Σταθμό ΗΣΑΠ Μοναστηρακίου πραγματοποιείται επίθεση καταστροφής των καμερών και των ακυρωτικών μηχανημάτων.
- 7/1: Σπάζονται γραφεία σε Επιθεώρηση Εργασίας στη Θεσσαλονίκη.
- 8/1: Κατάληψη του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης.
- 9/1: Επίθεση στα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ και της ADECCO (εταιρεία ενοικίασης εργαζομένων-ιδιωτικό γραφείο εύρεσης εργασίας) στη Θεσσαλονίκη.
- 9/1: Κατάληψη του Εργατικού Κέντρου Ιωαννίνων.
- 12/1: Κατάληψη του Εργατικού Κέντρου Βόλου.
- 14/1: Συμβολική Κατάληψη του γραφείου του Διοικητή του Ευαγγελισμού.
- 14/1: Κατάληψη του Εργατικού Κέντρου Εάνθης.
- 21/1: Καταλήψεις των Επιθεωρήσεων Εργασίας Λάφνης, Αγ. Παρασκευής και Πειραιά.
- 22/1: Πορεία από τα Προπύλαια στο Υπουργείο Απασχόλησης με τη συμμετοχή περισσότερων των 5000 ανθρώπων. Το κτίριο του υπουργείου βάφεται με κόκκινα χρώματα ενώ η διμοιρία φύλαξης του δέχεται δριμεία και πολύωρη επίθεση. Συγκρούσεις ξεσπούν και με άλλες διμοιρίες τριγύρω.
- 22/1: Πορεία 2000 ανθρώπων στη Θεσσαλονίκη που καταλήγει στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης.
- 22/1: Κατάληψη του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου στα Χανιά.
- 31/1: Πορεία 500 ανθρώπων από τον ΗΣΑΠ Πειραιά που θα επιτεθεί με χρώματα στις διμοιρίες και τις κλούβες φύλαξης των γραφείων της ΟΙΚΟΜΕΤ.
- 7/2: Σπάζονται τα γραφεία της πολυεθνικής εταιρείας επινοικίασης εργαζομένων Manpower στη Θεσσαλονίκη.
- 17/2: Επίθεση 100 ανθρώπων στα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ στον Πειραιά με εσωτερική τους καταστροφή.
- 19/2: Επίθεση δεκάδων ανθρώπων με εξωτερικές καταστροφές και ρίψεις χρωμάτων το μεσημέρι στην ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ στον Πειραιά (εταιρεία καθαρισμού του ΜΕΤΡΟ αντίστοιχη της ΟΙΚΟΜΕΤ) και το απόγευμα στην ΑΡΙΑΝΘΗ («Αρ. Ηλία») στον Αγ. Νικόλαο (εταιρεία καθαρισμού νοσοκομείων, επίσης με αντίστοιχο εργασιακό καθεστώς).
- 19/2: Πορεία 2000 ανθρώπων από τα Προπύλαια στην Βουλή και κατάληψη πάλι στα Προπύλαια όπου ξεσπούν μικρή έκταση και διάρκειας επεισόδια με τις αστυνομικές δυνάμεις.
- 21/2: Δίωρη κατάληψη του σταθμού ΗΣΑΠ Πετραλώνων από τη Λαϊκή Συνέλευση των Κατοίκων Πετραλώνων/Κουκακίου/Θησείου χωρίς παρεμπόδιση της μετακίνησης, με μοίρασμα κειμένων, ανακοινώσεις από τα μεγάφωνα του σταθμαρχείου και κάλυψη των ακυρωτικών μηχανημάτων.
- 25/2: Κατάληψη των κεντρικών γραφείων του ΗΣΑΠ στην Αθήνα από το πρωτοβάθμιο σωματείο των καθαριστριών ΠΕΚΟΠ, με την υποστήριξη της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάθμιων Σωματείων και αλληλέγγυων, με σκοπό να κηρυχθεί έκπτωτη η ΟΙΚΟΜΕΤ από τον ΗΣΑΠ για τη σύμβαση καθαριότητας και να προσληφθούν οι εργαζόμενες/-οι ως υπάλληλοι καθαριότητας του ΗΣΑΠ.
- 2/3: Εμπρησμός σε 6 βαγόνια του τελευταίου συρμού του ΗΣΑΠ στο σταθμό Κηφισιάς.
- 4/3: Εμπρησμός σε βανάκι της εταιρείας καθαρισμού Interhellas στο Πεδίου του Άρεως.
- 6/3: Καταλαμβάνεται για 1 ώρα ο σταθμός ΗΣΑΠ-ΜΕΤΡΟ Αττικής χωρίς παρεμπόδιση της μετακίνησης. Τα μηχανήματα έκδοσης και ακύρωσης εισιτηρίων μπλοκάρονται, οι κάμερες παρακολουθήσεως καλύπτονται με σακούλες σκουπιδιών, το σταθμαρχείο (με τα μικρόφωνα ανακοινώσεων) καταλαμβάνεται και διαβάζονται αποσπάσματα από το κείμενο αντιπληροφόρησης που μοιράζεται σε χιλιάδες αντίτυπα.
- 13/3: Για 2 περίπου ώρες καταλαμβάνονται συντονισμένα με τα ίδια χαρακτηριστικά όπως στην Αττική 6 σταθμοί ΗΣΑΠ ή ΜΕΤΡΟ: Ταύρος, Μοναστηράκι, Νέα Ιωνία, Αιγάλεω, Αγ. Αντώνιος (Περιστερί), Λάφνη. Μοιράζονται συνολικά 14.000 κείμενα.
- 16/3: Πολυήμερη κατάληψη της Πρυτανείας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη.
- 19/3: Πορεία με τη συμμετοχή 400 ανθρώπων στη Θεσσαλονίκη από την ανοικτή συνέλευση της κατάληψης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου.
- 20/3: Κατάληψη σε Επιθεώρηση Εργασίας στη Θεσσαλονίκη από την ανοικτή συνέλευση της κατάληψης του ΑΠΘ.
- 2/4: Ημέρα απεργίας και κατά τη διάρκεια της απεργιακής συγκέντρωσης σπάζονται εσωτερικά, στην οδό Μάρνης 4, τα γραφεία του Πανελληνίου Συνδέσμου Επιχειρήσεων Προστασίας Περιβάλλοντος, του συνδέσμου των εταιρειών καθαρισμών κτιρίων, δημόσιων και ιδιωτικών οργανισμών, επιχειρήσεων και μέσων μεταφοράς.
- 4/4: Σπάζονται από δεκάδες ανθρώπους στο εσωτερικό τους τα γραφεία της ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΕ στην Θεσσαλονίκη (μία από τις μεγαλύτερες δουλεμπορικές εταιρείες καθαρισμών με πολλές συμπράξεις με την ΟΙΚΟΜΕΤ).
- 10/5: Παρέμβαση με μπογιές και ανατροπή των σκηνικών στο Από Μηχανής Θέατρο, λίγη ώρα πριν την πρεμιέρα της παράστασης το «Κίτρινο Σκυλί» του Μισέλ Φάις, βασισμένο στην θυματοποιημένη και αποκομμένη από το κοινωνικό-ταξικό της περιβάλλον αξιοποίηση της υπόθεσης της Κωνσταντίνας Κούνεβα.
- 19/5: Πορεία στην Αθήνα από την ΠΕΚΟΠ και την Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων με τη συμμετοχή 1500 ανθρώπων.
- Επίσης, όλο αυτό το διάστημα έχουν γίνει δεκάδες εκδηλώσεις και παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης σε πολλές συνοικίες της Αττικής και πανελλαδικά.

ΑΛΙΜΟΝΟ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΟΡΟ ΖΩΗΣ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Στις 10 Μάρτη 2009, η Κατερίνα Γκουλιώνη βρίσκεται νεκρή στο πλοίο που τη μετέφερε από τον Πειραιά στην Κρήτη, κατά τη διάρκεια εκδικητικής μεταγωγής της, λίγες μέρες μάλιστα πριν το εφετείο της στην Αθήνα. Οι συγκρατούμενοί της που βρίσκονταν στο ίδιο πλοίο δήλωσαν πως βρέθηκε δεμένη πισθάγκωνα με χειροπέδες και με αίμα στο πρόσωπο. Και η αστική δικαιοσύνη δεν άργησε καθόλου να βγάλει το πόρισμα γι' αυτόν τον «μυστηριώδη» θάνατο: υπερβολική δόση ναρκωτικών ουσιών. Προφανώς. Άλλωστε, ήταν τοξικομανής...

Η Κατερίνα Γκουλιώνη, εξαρτημένη από τα δεκαεφτά της χρόνια, βρέθηκε για δεύτερη φορά στη φυλακή για κατοχή ναρκωτικών, ως μια από τους χιλιάδες τοξικομανείς κρατούμενους, που πετιούνται στις φυλακές με συνοπτικές διαδικασίες, κατακλύζοντάς τις και εκτίοντας ποινές «μεγαλεμπόρων». Αλλά δεν υπήρξε ποτέ «καλή» κρατούμενη. Αντέδρασε στην εξουσία και τη βία των ανθρωποφυλάκων, διεκδίκησε την αξιοπρέπειά της, στάθηκε αλληλέγγυα στις συγκρατούμενές της, έστειλε επώνυμες επιστολές και καταγγελίες για τις συνθήκες κράτησης στις γυναικείες φυλακές, κατονομάζοντας πρόσωπα. Και, φυσικά, όλα αυτά απαντιόνταν με απανωτά πειθαρχικά, εγκλεισμό στο ψυχιατρείο, ψυχοφάρμακα, πόλεμο νεύρων. Κι όταν αυτά δεν αρκούσαν πια, άρχισαν οι μεταγωγές: από τον Κορυδαλλό στο Μαλανδρίνο (όπου συμμετείχε ενεργά μαζί με τις συγκρατούμενές της στην πανελλαδική κινητοποίηση των κρατούμενων, τον Νοέμβριο 2008), και μετά στον Ελαιώνα Θηβών κι από εκεί για Κρήτη, για την ίδια πάντα αιτία: λόγοι «τάξης και ασφάλειας».

Όμως, δεν υπάρχει τίποτα στην ιστορία του εγκλεισμού που να συνιστά μια κακή παρένθεση στην ιστορία του τιμωρητικού συστήματος ή που να προκαλείται από τον «υπέμετρο ζήλο» κάποιων ιδιαίτερα σκληρών «λειτουργών», υπουργών, διευθυντών, γιατρών, σωφρονιστικών υπάλληλων... Είναι η ίδια η ουσία της φυλακής που συνίσταται σε μια αέναη παραγωγή οδύνης, μια λειτουργία που οργανώνεται για να στιγματίζει τον νου και το σώμα και να εκδηλώνει την εξουσία που τιμωρεί, με κάθε κίνηση, πάνω σε όλες τις αισθήσεις, όλο τον χρόνο: η απώλεια της ελευθερίας, οι βασανισμοί κάθε είδους,

οι στατιστικές των «τυχαίων» ή «ατυχών» θανάτων, οι εξοντωτικές ποινές, η καταστολή των ψυχοφαρμάκων και της ηρωίνης, οι εκδικητικές μεταγωγές, η ακύρωση του θεσμού των επισκεπτηρίων λόγω απόστασης, οι πειθαρχικές ποινές με τις οποίες φιλοδωρούνται όσοι αντιδρούν (συνεπάγονται μεγάλη καθυστέρηση της αποφυλάκισης), η εξουσία των ανθρωποφυλάκων και των ρουφιάνων, η απομόνωση, οι άθλιες συνθήκες υγιεινής και διατροφής, οι αρρώστιες, η απουσία γιατρών, τα ψυχιατρεία, τα κελιά – αποθήκες... Σε όλες αυτές τις «υπερβολές» που εκδηλώνονται πάνω στο μυαλό και το σώμα των κρατούμενων επενδύεται μια ολόκληρη οικονομία της εξουσίας.

Οι γυναίκες κρατούμενες στην Ελλάδα αποτελούν περίπου το 10% των κρατούμενων, και έχουν φυλακιστεί κυρίως για ναρκωτικά (το 45% περίπου του συνολικού πληθυσμού των φυλακών βρίσκεται εκεί για τον ίδιο λόγο), για αδικήματα κατά της ιδιοκτησίας και αδικήματα κατά της ζωής (ως αποτέλεσμα στη μεγάλη πλειοψηφία οικογενειακής/σεξουαλικής κακοποίησης, που σπάνια τους αναγνωρίζεται).

Ως κρατούμενες, υφίστανται όλες τις συνέπειες και τις οδύνες του εγκλεισμού. Όμως, οι εγκλειστές, έχοντας παραβεί τα κοινωνικά όρια του φύλου τους, έχοντας «αποτύχει» στον καλά οριοθετημένο κοινωνικό ρόλο τους ως μητέρες, ερωμένες, σύζυγοι, χριστιανές, πρέπει να τιμωρηθούν και ως γυναίκες. Το γυναικείο σώμα, η γυναίκα, πρέπει να υποστεί έναν περαιτέρω εξευτελισμό, μια πιο συγκεκριμένη τελετουργία ταπείνωσης.

Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η βίαιη αποκοπή από τα παιδιά τους (ή και η εκβιαστική επιλογή να τα μεγαλώσουν μέσα στη φυλακή) αλλά και ο διάχυτος, καθημερινός σεξισμός σε όλες του τις εκφάνσεις. Εδώ εντάσσεται και αυτό που στην «ουδέτερη» γλώσσα της επιστήμης ονομάζεται «κολπικός-πρωκτικός έλεγχος», τον οποίο υφίστανται όλες οι κρατούμενες για ναρκωτικά (αλλά και άλλες), κατά την στιγμή της εισόδου τους στη φυλακή αλλά και μετά από κάθε έξοδο (λόγω άδειας, δικαστηρίου, εισαγωγής σε νοσοκομείο).

Στη γλώσσα όμως των κρατούμενων, αυτή η «διαδικασία» λέγεται αλλιώς. Λέγεται στάσου γυμνή μπροστά

στους ανθρωποφυλάκες σου, υπάκουσε αδιαμαρτύρητα τις εντολές τους – «γύρνα, σκύψε, βήξε, να τελειώνουμε»... Κάτσε σε μια βρωμερή καρέκλα, άνοιξε τα πόδια, άσ' τους να βάλουν τα χέρια τους στον κόλπο σου, ασ' τους να ψάξουν, να σε βιάσουν, είσαι επικίνδυνη, είσαι πρεζάκι, εδώ επιτρέπονται μόνο τα δικά τους ναρκωτικά... Μετά μπες στην απομόνωση, πρέπει να χέσεις 8 φορές («υποχρεωτικές κενώσεις» τις λένε) μπροστά στην κάμερα που σε παρακολουθεί συνεχώς, πάρε καθαρικά κι ας είναι το στομάχι σου χάλια απ' τα στερητικά, πάρε και ψυχοφάρμακα, να ηρεμήσεις – γιατί τρελαίνεσαι; Καλώς ήρθες...

Γι' όλα αυτά θέλησε να μιλήσει και η Κατερίνα Γκουλιώνη, και το έκανε. Πέρα από τις όποιες εκδοχές για τον θάνατό της, η Κατερίνα είναι βέβαιο ότι ήταν μια «κακή» κρατούμενη, που αντιστεκόταν στην αθλιότητα των συνθηκών κράτησης, που έσπαζε το τείχος της σιωπής που περιβάλλει τα ελληνικά κολαστήρια, που αδιαφορούσε για τις οδυνηρές συνέπειες, που έδινε το «κακό παράδειγμα» στις συγκρατούμενές της. Γι' αυτούς, ήταν επικίνδυνη, διασάλευε την πολυπόθητη τάξη και υποταγή που επιβάλλεται με κάθε μέσο. Η Κατερίνα ήταν καλύτερη νεκρή. Η Κατερίνα δολοφονήθηκε.

Το σωφρονιστικό σύστημα, όπως και κάθε θεσμός κοινωνικού ελέγχου, μπορεί να μεταρρυθμιστεί (κάτι στο οποίο φαίνεται να επένδυε και η Κατερίνα όπως προκύπτει και από την επιστολή της στο Συνήγορο του Πολίτη), όμως αυτό δεν θίγει στο ελάχιστο τη βαθύτερη ουσία του. Ο δρόμος για την ελευθερία δεν μπορεί παρά να περνάει πάνω από τα συντρίμια των φυλακών, και είναι άνθρωποι σαν την Κατερίνα, που με τη στάση τους εμπνέουν αγώνες και κάνουν κάτι τέτοιο να φαντάζει δυνατό.

«Η ζωή όλη ήταν γεμάτη από δίψα. Δίψα για αγώνα, δικαιοσύνη... Πολεμούσες για όλους και για όλα χωρίς να σε νοιάζουν οι συνέπειες... Εμείς όμως είμαστε εδώ Κατερίνα, θα σε θυμόμαστε και θα συνεχίσουμε τον αγώνα που ξεκίνησες εσύ. Είσαι παντού...»

Οι συγκρατούμενές σου»

“Καταγγελία προς τον Συνήγορο του Πολίτη της κρατούμενης Γκουλιώνη Αικατερίνης, Ελαιώνας Θηβών (20-02-09)

Είμαι 41 ετών σήμερα, εξαρτημένη από την ηρωίνη από τα 17 μου. Τόσα χρόνια αρρώστια και εξάρτηση από μία ουσία που αν δεν την είχα δε θα μπορούσα να είμαι όρθια για να δύναμαι να εργαστώ, για να μπορέσω να ζήσω.

Τον χειρότερο εφιάλτη, όμως, που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν αυτόνομο συνεπακόλουθο της εξάρτησης, δεν είχα ποτέ φανταστεί ότι θα τον ζήσω

έτσι όπως τον ζω και όπως καθημερινώς απειλούμαι ότι μπορεί ανά πάσα στιγμή να υποστώ.

Αυτό το «αυτονόμο συνεπακόλουθο της εξάρτησης», λοιπόν, είναι η φυλάκιση η οποία, ουσιαστικά σημαίνει την αιχμαλωσία και την ομηρία μου από τους δεσμοφύλακες που ελέγχουν κι επεμβαίνουν ακόμη και στα γεννητικά μου όργανα και στ' απόκρυφα σημεία του σώματός μου.

Όποτε μπαίνω στην φυλακή είτε γιατί είσάγομαι πρώτη φορά είτε γιατί επιστρέφω από δικαστήριο είτε γιατί πήγα νοσοκομείο δέχομαι την εξής επίθεση, η οποία ονομάζεται «έρευνα»:

Η δεσμοφύλακας με υποχρεώνει να βγάλω όλα μου τα ρούχα, με βάζει να σκύψω, ν' ανοίξω τους γλουτούς, να βήξω και παρατηρεί τον πρωκτό μου. Πολλές φορές βρίσκει ευκαιρία να παρατηρήσει

γυμνό σώμα και με κοιτάει καλά καλά, μου φέρεται προσβλητικά, ειρωνικά, θρασύτατα, σα νά'μαι το τελευταίο σκουπίδι.

Μετά μου δίνουν άλλα ρούχα, από την αποθήκη τους, παράταιρα και εξευτελιστικά, μου παίρνουν το σουπιέν γιατί, λέει, «απαγορεύεται» να το φοράω στην απομόνωση γιατί λέει, δήθεν μπορεί να... αυτοκτονήσω μ' αυτό, μου δίνουν πα-

Χρονικό δράσεων για την...

19 Μάρτη, προκήρυξη για την τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού στα γραφεία του βουλευτή Κυριάκου Μπουτσάκη καταλήγει: «Τέλος αφιερώνουμε την επίθεσή μας στην μνήμη της αγωνίστριας κρατούμενης Κατερίνας Γκουλιώνη».

20 Μάρτη 2009, πυρπολείται η Citibank στο Ηράκλειο Κρήτης. Υστερόγραφο στην ανάληψη ευθύνης αναφέρει: «Η δολοφονία της Κατερίνας Γκουλιώνη... κάνει σαφείς για άλλη μια φορά τις τακτικές των εξουσιαστών ενάντια σε όποιον αγωνίζεται για τις συνθήκες στα κολαστήρια του κράτους... ΚΑΜΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ».

22 Μάρτη 2009, συγκρατούμενες της Γκουλιώνη στη θήβα, και ενώ εξελίσσεται συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τις φυλακές, εξεγείρονται και βάζουν φωτιές

στη Β' πτέρυγα.

24 Μάρτη 2009, κείμενο ανάληψης ευθύνης για τους εμπρησμούς μιας τράπεζας και μιας εισπρακτικής εταιρίας υπογράφεται με το όνομά της: «ομάδα κρούσης Κατερίνα Γκουλιώνη».

31 Μάρτη 2009, πραγματοποιείται συγκέντρωση στην Καμάρα στη Θεσσαλονίκη και στη συνέχεια μηχανοκίνητη πορεία στις φυλακές Διαβατών. Κρατούμενοι ανταποκρίνονται φωνάζοντας συνθήματα και καίγοντας διάφορα αντικείμενα.

31 Μάρτη 2009, σε ανάληψη ευθύνης για τους εμπρησμούς δύο τραπεζών στο Περιστέρι σημειώνεται: «Δεν ξεχνάμε τη δολοφονία της αγωνίστριας Κατερίνας Γκουλιώνη... Επιφυλασσομάστε».

πούτσια μεγαλύτερο μέγεθος απ' το δικό μου και περπατάω σαν παλιάτσος και με οδηγούν στο φαρμακείο. Εκεί, με βάζουν να καθίσω σε γυναικολογική καρέκλα και η δεσμοφύλακας βάζει το δάχτυλό της στο αιδού μου μέσα στον κόλπο. Στην συνέχεια υποχρεούμαι να ουρήσω μπροστά στην δεσμοφύλακα για να κάνουν το ναρκωτέστ.

Μια φορά, στο χαρτί που ήταν τοποθετημένο στην γυναικολογική καρέκλα όπου μ' έβαλαν να κάτσω είδα μία τρίχα από προηγούμενη ερευνηθείσα. Η αποστείρωση στα εργαλεία τους είναι κάτι που ενίοτε θυμούνται. Σε άλλες βάζουν διαστολές και σκουριασμένους, πολλές φορές, τους βάζουν το δάχτυλό τους και συγχρόνως πιέζουν προς τον ορθό ή και από επάνω στη βουβωνική χώρα σε σημείο που η κρατούμενη να πονάει. Τα ειρωνικά σχόλια και τα σόκιν «αστείακια» των δεσμοφυλάκων δεν λείπουν από το «ρεπερτόριο» τους...

Προσφάτως που αρνήθηκα την κολπική έρευνα και από τον γυναικολόγο, διότι ανεξαρτήτου μορφώσεως, ειδικεύσεως και μορφωτικού επιπέδου το να σου χώνει ο καθείς τα δάχτυλά του είναι τουλάχιστον «απρεπές», θα έλεγα, και ζητούσα υπερηχογράφημα, με απειλήσαν ότι θα με δέσουν όλη νύχτα με τη χειροπέδα στο κάγκελο και αυτή την απειλή συγκεκριμένα την ξεστόμισε η δεσμοφύλακας που τελεί χρέη... νοσοκόμας στο Κατάστημα Κράτησης Γυναικών Ελεώνα Θηβών (Κ.Κ.Γ.Ε.Θ.) Γκαβάνια Στέλα παρουσία της υπαρχιφύλακα Σαμπάνη Σωτηρίας, μου είπε πως αφού είμαι κρατούμενη πρέπει να δεχτώ την κολπική κι αυτή που δεν είναι, είναι «άλλο πράμα». Εν ολί-

γοις αυτό που μου είπαν και λένε είναι ότι αφού είμαι κρατούμενη πρέπει να μου κάνουν ότι θέλουν και να μην αντιδράω. Με οδήγησαν στην υποδιευθύντρια Καφρίτσα Αγλαΐα, η οποία μου είπε πως αφού αρνούμαι την κολπική έρευνα, ότι βρεθεί από ναρκωτικά στη φυλακή θα το χρεώσω σ' εμένα και πως θα με κρατήσει πολλές ημέρες στην απομόνωση. Όταν της ζήτησα να μου κάνει υπερηχογράφημα διότι δεν αντέχω άλλο αυτόν τον βιασμό της κολπικής, μου είπε πως δεν έχει αυτή τη δυνατότητα. Της απάντησα ότι δεν είμαι υποχρεωμένη να πληρώνω εγώ τη δική τους ανεπάρκεια και με οδήγησαν στην απομόνωση όπου ούτως ή άλλως θα με οδηγούσαν, κάνοντας κολπική ή μη. Στην απομόνωση με έκλεισαν σ' εάν κελί όπου έπρεπε να χτυπάω το κουδούνι για να ρθει η δεσμοφύλακας να μου ανοίξει να πάω στην μία τουαλέτα που είναι κοινή για όλες τις κρατούμενες στον χώρο αυτόν και παρακολουθούμενη από κάμερα. Την ώρα της αφόδευσης σε παρακολουθεί η δεσμοφύλακας από την κάμερα κι όταν δει τα περιττώματά σου τότε της ζητάς την άδεια να τραβήξεις καζανάκι. Εκτός του ότι είμαι αναγκασμένη να κάνω την ανάγκη μου μπροστά σε δεσμοφύλακα είμαι υποχρεωμένη να κάνω 8 αφόδευσεις για να με βγάλουν από την απομόνωση αλλά κι αυτό, πάλι, εξαρτάται από τις διαθέσεις τους.

Οι περισσότερες κρατούμενες αναγκάζονται να παίρνουν καθαρτικό για να επιτύχουν αυτές τις κενώσεις και αρκετές φορές είτε δεν έρχεται η δεσμοφύλακας να τους ανοίξει την πόρτα είτε είναι άλλη κρατούμενη στην τουαλέτα και στην κυριολεξία

ενεργούνται επάνω τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που κάποιες δεσμοφύλακες τις εξευτελίζουν γιατί ενεργήθηκαν επάνω τους ή τους λένε απειλητικά ότι «εδώ είναι Θήβα και το κουδούνι για να πας τουαλέτα θα το χτυπάς όταν έχεις μεγάλη ανάγκη», την οποία «μεγάλη ανάγκη» την κρίνει η δεσμοφύλακας ή της λένε με δυσφορία «πάλι τουαλέτα θέλεις;» και άλλα τέτοια με ανειπωτή απανθρωπιά και σαδισμό.

Μου έχει συμβεί να μη μου ανοίγει η δεσμοφύλακας την πόρτα του κελιού για να πάω στην τουαλέτα και αναγκαζόμουν να ουρώ σε πλαστικό μπουκάλι νερού και αργότερα να έχω πρόβλημα με το έντερό μου από την συγκράτηση των κοπράνων. Στο τέλος, έφτασα στο σημείο να κλωτσάω την πόρτα του κελιού για να μου ανοίξει, να μου φέρεται προκλητικά και υποτιμητικά και επειδή την αποκάλεσα «κότα» έγραψε μία ψευδή αναφορά (η κα Δανιηλίδου Χαρίκλεια είναι η εν λόγω δεσμοφύλακας) σε συνεργασία με τον αρχιφύλακα Γαλάνη Ιωάννη που ήταν υπηρεσία εκείνη την ημέρα και σε αυτόν αναφερόταν η κα Δανιηλίδου, με πέρασα πειθαρχικό κι ο υποτελής σε αυτούς, εισαγγελέας Πρασάς Γεώργιος με τιμώρησε με πειθαρχική ποινή εγκλεισμού σε κελί της απομόνωσης για πέντε μέρες με, επιπροσθέτως παράνομη, στέρηση καφέ, τσιγάρου και τηλεφώνου. Πειθαρχικό το οποίο παραγράφεται σε δυο χρόνια πράγμα που σημαίνει πως εκτός του μαρτυρίου που υπέστην δεν θα αποφυλακισθώ με υφ' όρων απόλυση, δεν θα πάρω άδεια και οι άρρωστοι γονείς μου και η 21χρονη κόρη μου θα περιμένουν πολύ για να με δουν και να τους στηρίξω. Όλα αυτά συνέβησαν στη γυναικεία

φυλακή Κορυδαλλού, αλλά αυτοί οι κύριοι υπηρετούν σήμερα στη Θήβα όπως και ο αρχιφυλακείων Κοράκης Παναγιώτης, ο οποίος στην εδώ απομόνωση της Θήβας μου είπε πως παρ' όλες τις 8 κενώσεις κλπ δικαιούται «βάσει του εσωτερικού κανονισμού» να με κρατήσει έξι ημέρες στην απομόνωση. Ο εσωτερικός κανονισμός δεν γράφει κάτι τέτοιο, αντίθετα λέει πως η τριήμερη κράτηση στην απομόνωση γίνεται μ' εντολή εισαγγελέα και παρατείνεται εφόσον έχουν βρεθεί απαγορευμένες ουσίες στο σώμα του κρατούμενου και δεν μπορούν να αφαιρεθούν...

Μπάνιο δεν μπορείς να κάνεις στην απομόνωση -ειδικό χώρο κράτησης τον ονομάζουν λες και αλλάζοντας όνομα σε κάτι παύει και η φρίκη- γιατί όταν τύχει να έχει ζεστό νερό δεν είναι εκεί η δεσμοφύλακας και όταν είναι εκεί μπορεί να σε βγάλει από το κελί για να κάνεις μπάνιο, το νερό να είναι κρύο και να επιμένει πως είναι ζεστό βγάζοντάς σε τρελή. Όταν και αν κάνεις μπάνιο σε παρατηρεί. Έτσι, μένουμε χωρίς μπάνιο για 7 μέρες και άνω. Καφέ, νερό υποχρεούσαι να παραγγείλεις μόνο από το καφενείο της φυλακής το οποίο λειτουργεί για τους δεσμοφύλακες και δουλεύουν σε αυτό κρατούμενες. Την τελευταία φορά που κρατήθηκα στην απομόνωση πλήρως 20 ευρώ στο καφενείο. Με αυτά τα χρήματα μπορούσα να περάσω περίπου είκοσι μέρες αγοράζοντας καφέ, ζάχαρη κλπ ενώ τα πλήρως μέσα σε πέντε μέρες. Αλλά εδώ η διαχείριση των χρημάτων μας εξαρτάται από τις ορέξεις της υπηρεσίας του Κ.Κ.Γ.Ε.Θ. Όταν λοιπόν, αποφασίσουν οι ασύδοτοι βασανιστές μας να μας βγάλουν από την απομόνω-

ση πρέπει να περάσουμε το ίδιο μαρτύριο της σωματικής έρευνας και της κολπικής εισβολής. Αυτό το ίδιο μαρτύριο της έρευνας μπορεί ανά πάσα στιγμή να μου το κάνουν και στο θάλαμο, όπου μένω, όταν υπάρχει υπόνοια για ύπαρξη απαγορευμένων ουσιών. Μπαίνουν μέσα στο θάλαμο, μας ξυπνάνε, μας κάνουν σωματική και κολπική έρευνα, μας βγάζουν έξω από τον θάλαμο και ανακατεύουν όλα μας τα πράγματα πετώντας τα κάτω. Μετά χάνουμε πράγματα μας γιατί τα πετάνε ή τα παίρνουν και πρέπει να τακτοποιήσουμε ολόκληρο το θάλαμο για να μπορέσουμε να κοιμηθούμε...

Κάποτε ήμουν άνθρωπος με όνειρα, με όρεξη για μάθηση, με κερδοφόρα επιχείρηση, με όρεξη για δημιουργία.

Σήμερα, όλος αυτός ο πόνος, η κακοποίηση, ο βιασμός του σώματος και της ψυχής που έχω υποστεί με κάνουν να ονειρεύομαι πως τους σκοτώνω όλους αυτούς που πληρώνονται για να βασανίζουν αδύναμους ανθρώπους.

Σφίγγοντας τα δόντια σιγοπιθιρίζω «και για το πείσμα σας, γουρούνια, θα αντέχω» ελπίζοντας να έρθει κάποια μέρα που θα σταματήσουν να απλώνουν τα βρώμικα, διεστραμμένα χέρια τους επάνω σε αδύναμους ανθρώπους. Το ξέρω πως ο κόσμος δεν αλλάζει, ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ, όμως, φτάνει να μην αδιαφορούμε.

Ποτέ δεν πρόκειται να ξεπεράσω τα όσα υπέστην και υπόκειμαι μέσα στη φυλακή. ☹

ο αγώνας συνεχίζεται με ζωντανή τη θύμηση των δολοφονημένων από το κράτος αγωνιστριών και αγωνιστών

...κρατική δολοφονία της Κατερίνας Γκουλιώνη:

5 Απρίλη 2009, γίνεται συγκέντρωση έξω από τις φυλακές της θήβας. Στα συνθήματα των συγκεντρωμένων κρατούμενες απαντούν με φωνές, σφυρίγματα και κουνώντας υφάσματα από τα παράθυρα.

11 Απρίλη 2009: οπασίματα και καταστροφές στα γραφεία της ANEK στη λεωφόρο Αμαλίας στην Αθήνα. Πετάγονται τρικάκια με το ακόλουθο περιεχόμενο: «Στις 18/3 το κράτος δολοφόνησε την αγωνίστρια Κατερίνα Γκουλιώνη που πρωτοστατούσε στον αγώνα των γυναικών κρατουμένων κατά των ταπεινωτικών κολπικών ελέγχων στις φυλακές. Η Κατερίνα βρέθηκε νεκρή κατά την πειθαρχική μεταγωγή της από τις φυλακές της θήβας σε αυτές της Νεάπολης Κρήτης μέσα σε πλοίο της ANEK, της εταιρίας που συστηματικά διαθέτει τα πλοία της για τις μεταγωγές των κρατουμένων

και των μεταναστών. Η γνωστοποίηση του θανάτου της πυροδότησε εξέγερση στη Β' πτέρυγα των φυλακών της θήβας όπου κρατούνταν. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ, ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ (Α)».

Το ίδιο βράδυ εκδηλώνεται επίθεση και στα γραφεία της ANEK στη λεωφόρο Δημοκρατίας στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπάζονται τζαμαρίες και πετιούνται στο εσωτερικό μπογιές και προκηρύξεις.

4 Μάη 2009, προκήρυξη των Ομάδων Πύρινης Συνείδησης για 5 εμπρηστικές ενέργειες στις 30/4 και 4/5 στο δεύτερο υστερόγραφο της αναφέρει: «“Κύριε” υπουργέ, είμαστε τόσο “σίγουροι” για την απόδοση δικαιοσύνης μετά την ΕΔΕ που διατάξατε για τη δολοφονία της Κατερίνας Γκουλιώνη από το υπηρετικό προσωπικό σας, που μας βάζετε σε σκέψη να αναστείλουμε τη δράση μας. Τόσο “σίγουροι”...»

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ...

ΟΙ «ΑΘΩΡΑΤΟΙ» ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Περιζωμένοι από την ανέχεια της οικονομικής λεηλασίας ή τους πολέμους της «αντι»τρομοκρατικής εκστρατείας των ισχυρών και «πολιτισμένων» κρατών παίρνουν το δρόμο της φυγής σε μια διαδρομή από ταπεινώση σε ταπεινώση, από ανέχεια σε ανέχεια, από θάνατο σε θάνατο. Καταβάλουν απίστευτα ποσά σε δουλεμπορικά κυκλώματα, περπατούν χιλιόμετρα επί χιλιομέτρων, διασχίζουν χερσαία και θαλάσσια σύνορα με κίνδυνο να δεχτούν πυρά, να πατήσουν νάρκες ή να τους βυθίσουν τα πλοίαρρα.

Στις χώρες «υποδοχής» -που είναι οι ίδιες που διεξάγουν τον στρατιωτικό και οικονομικό πόλεμο εναντίον τους και ευθύνονται για την προσφυγιά τους- έχουν να αντιμετωπίσουν στρατιωτικές και αστυνομικές περιπόλους, «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις», συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και εξευτελισμούς, πολύμηνες κρατήσεις σε αστυνομικά τμήματα και στρατόπεδα συγκέντρωσης, ξεζούμισμα από τα κάθε είδους μικρά και μεγάλα αφεντικά, απαξιωτικά βλέμματα από πολλούς «ντόπιους». Στέκονται σε μια ουρά ατέλειωτες ώρες (όπως κάθε Παρασκευή στο Μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη) υφιστάμενοι τα πάνδεινα, βροχή, κρύο ή ζέστη, αστυνομικές προσβολές και ξυλοδαρμούς (με 3 νεκρούς το τελευταίο βήμηνο) για ένα κουρελόχαρτο εξαπάτησης που θα τους δώσει μια ολιγόμηνη άδεια προσωρινής παραμονής μέχρι την απόρριψη του αιτήματός τους για άσυλο. Στριμώχνονται στα πιο απίθανα μέρη για έναν ύπνο, σε πρώην αποθήκες, αυτοσχέδιους καταυλισμούς και κάθε είδους εγκαταλειμμένα κτίρια, όπως το πρώην εφετείο στη Σωκράτους, όπου ζουν χωρίς νερό και τουαλέτες κινδυνεύοντας να νοσήσουν από τις πιο βαριές ασθένειες ενώ αρκετοί βρίσκονται στα όρια της αστίας. Καθημερινά δέχονται το πιο ανελέητο κυνηγητό από τα ένστολα ανθρωποειδή με εκτεταμένες επιχειρήσεις σκούπα, εξευτελισμούς, ξυλοδαρμούς, συλλήψεις, απελάσεις αλλά και τη ρατσιστική αντιμετώπιση από γηγενείς, όπως στην περίπτωση της πλατείας Αγ. Παντελεήμονα στην Αχαρνών όπου μια φασιστοεπιτροπή 30-40 κατοίκων και καταστηματάρχων προβαίνει σε ρατσιστικές συγκεντρώσεις και εκδιώξεις των μεταναστών από την πλατεία (πιο πρόσφατα περιστατικά αυτά του Σαββάτου 23/5 και της Κυριακής 24/5 που αφού εκδίωξαν αριστερούς από προγραμματισμένη εκδήλωσή τους πραγματοποίησαν μαζί με οργανωμένα φασιστοειδή «εκκαθαριστικό» πογκρόμ στην πλατεία, «εκκαθάριση» που επαναλήφθηκε και την Τρίτη 26/5).

Κι όμως οι σκληροτράχηλοι πληβείοι τα καταφέρνουν. Με μια αντοχή πρωτόγνωρη και μια υπομονή ασύλληπτη κατορθώνουν να επιβιώνουν, συνήθως χωρίς να εκρήγνυνται. Ίσως γιατί έχουν εσωτερικεύσει ότι είναι «ανεπιθύμητοι», «βάρος» και συνεπώς παιδιά ενός κατώτερου Θεού χωρίς δικαίωμα, χωρίς φωνή, χωρίς πρόσωπο. Και σίγουρα γιατί έχουν «συνηθίσει» στην ασχήμια. Αυτή που τους ώθησε στην προσφυγιά κι αυτή που τους «προσφέρουμε» καθημερινά. Την ασχήμια της ανέχειας, της ταπεινώσης και του πολέμου, που γι' αυτούς δεν έχει σταματήσει ποτέ να είναι στοιχείο της καθημερινότητάς τους από τις χώρες προέλευσής τους μέχρι τις χώρες «υποδοχής».

Μιλώντας, όμως, ιδιαίτερα για τους μετανάστες από τα πολεμικά μέτωπα της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας, που είναι και οι συντριπτικά περισσότεροι τα τελευταία χρόνια (στη μεγάλη τους πλειοψηφία επίσης μουσουλμάνοι), υπάρχει ένας χώρος στη συνείδηση τους που τους συνέχει τόσο μεταξύ τους όσο και ατομικά-υπαρξιακά και που γι' αυτούς είναι ιερός. Υπάρχει ένα πεδίο μέσα τους όπου αναγνωρίζουν την ανθρωπινότητα, το πρόσωπό τους και το πρόσωπο της κοινωνίας απ' όπου προέρχονται, ένα «άβατο» που θωρακίζεται όλο και πιο πολύ όσο περισσότερο εκτίθενται στη λεηλασία της ζωής τους, όσο πιο εχθρικές είναι οι συνθήκες γύρω τους: το «κοράνι». Όχι μόνο ως ουσία αλλά και ως σύμβολο, ίσως κυρίως αυτό το τελευταίο. Αυτό το «άβατο», αυτός ο συμβολισμός είναι που ποδοπατήθηκε από τους ένστολους ρατσιστές την Τετάρτη 20/5 (κατά τη διάρκεια εκτεταμένης επιχείρησης-σκούπα) συμπυκνώνοντας την κρατική χυδαιότητα σε μια και μόνη κίνηση. Χωρίς να παραγράφουμε την ισχύ της θρησκευτικότητας θα ήταν λάθος να δούμε το «κοράνι» ως την αιτία και μάλιστα μοναδική και αποκομμένη από το καθημερινό βίωμα των μεταναστών. Το «κοράνι» ήταν μάλλον το όριο στο οποίο σταμάτησε η ανοχή, η υπομονή, η αγόγγυστη αποδοχή του ρατσισμού και του κανιβαλισμού εναντίον τους. Ήταν το συμβολικό σημείο έκρηξης της συσσωρευμένης οργής τους.

Κι ίσως αυτή η διήμερη «ιντιφάντα» στις 21 & 22 Μάη να είναι προάγγελος επόμενων μεγαλύτερων συγκρούσεων, δεδομένου ότι ο στρατιωτικός και οικονομικός πόλεμος των δυτικών κρατών (με συμμετοχή και απόλυτη στήριξη του ελληνικού κράτους) κλιμακώνεται στη Μέση Ανατολή και την Κεντρική Ασία και μαζί του τα κύματα προσφύ-

γων. Γι' αυτό άλλωστε τόσο το ελληνικό κράτος όσο και η ΕΕ στο σύνολο της έχουν αναγάγει τον πόλεμο κατά της λεγόμενης «λαθρομετανάστευσης» σε ζήτημα υψίστης σημασίας, με τον πανευρωπαϊκό μηχανισμό συννοριακού ελέγχου FRONTEX (κέντρο επιτελικού συντονισμού και εκπαίδευσης των εθνικών μονάδων συννοριοφυλακής, με ηλεκτρονικές βάσεις δεδομένων, δορυφορικές παρακολουθήσεις και επιχειρησιακές δυνατότητες) να αναβαθμίζεται συνεχώς. Ο Μαρκ Γιαννάκης μάλιστα, Υφυπουργός Εσωτερικών στον τομέα Δημόσιας Τάξης έχει καλέσει εκπροσώπους των κοινοβουλευτικών κομμάτων σε εθνικό διάλογο μετά τις ευρωεκλογές στην προοπτική δημιουργίας διακομματικής και διυπουργικής εθνικής επιτροπής που θα διαχειρίζεται το εν λόγω ζήτημα ενώ διαρρέουν πληροφορίες προς τον αστικό τύπο ότι μετά τις ευρωεκλογές επίκειται σαρωτική επιχείρηση-σκούπα της αστυνομίας για πλήρη «εκκαθάριση» του κέντρου της Αθήνας από μετανάστες και τοξικοεξαρτημένους. Την ίδια στιγμή προωθείται κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών στο Ρίο (για την καταστροφή του προσφυγικού καταυλισμού στην Πάτρα) και στον Ασπρόπυργο (για την γκετοποίηση των «χωρίς χαρτιά» και την αύξηση της χωρητικότητας κράτησης στην Αττική) και η χρησιμοποίηση πλοίου-φυλακή στο Αιγαίο. Ενώ η αλληλοσυμπλήρωση και αगाστή συνεργασία κράτους-φασιστοειδών συνεχίζεται: από τη συγκέντρωση των «επιτροπών κατοίκων» των φασιστών της Χρυσής Αυγής στις 9 Μάη στην Ομόνοια προς ενίσχυση της κρατικής επιδίωξης (τόσο της κεντρικής εξουσίας όσο και της νομαρχιακής και τοπικής αυτοδιοίκησης) για εκκένωση του παλιού Εφετείου στη Σωκράτους, μέχρι τη δολοφονική εμπρηστική επίθεση τα ξημερώματα του Σαββάτου 23/5 σε χώρο προσευχής Μπαγκλαντεσιανών μεταναστών στην οδό Αγορακρίτου στην Πλ. Αττική (με παραλίγο 5 απανθρακωμένους) σε συνέχεια των δεκάδων συλλήψεων διαδηλωτών μεταναστών το απόγευμα της Παρασκευής 22/5 στην 3ης Σεπτεμβρίου, για τον πολύπλευρο κατασταλτικό "παραδειγματισμό" τους.

Τα στρατόπεδα του κοινωνικού-τάξικου πολέμου έχουν στηθεί από καιρό κι η αντιπαράθεση απ' ό,τι φαίνεται κλιμακώνεται. Η δική μας θέση είναι ξεκάθαρη όλα αυτά τα χρόνια: στο πλάι των κατατρεγμένων, ενάντια στο θεσμισμένο ρατσισμό και την κοινωνικά διάχυτη ξενοφοβία, για έναν κόσμο χωρίς «χαρτιά», σύνορα, κράτη, πατρίδες, εκμετάλλευση. Ενάντια στο σύγχρονο απαρτχάιντ η αλληλεγγύη ήταν και θα είναι το όπλο μας.

για τη διήμερη «ιντιφάντα» των μεταναστών 21-22/5 και την κατασταλτική-ρατσιστική αντιμετώπιση των κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών

150 αναρχικοί/ές-αντιεξουσιαστές/τριες δήλωσαν παρουσία την Πέμπτη 28 Μάη από τις 6 έως τις 7 το απόγευμα στην πλατεία Αγ. Παντελεήμονα στην Αχαρνών μοιράζοντας κείμενα, κολώντας αφίσες αντιρατσιστικού περιεχομένου και γράφοντας συνθήματα, σε μια συγκέντρωση-παρέμβαση ενάντια στις απογευματινές ρατσιστικές συγκεντρώσεις-«εκκαθαρίσεις» της φασιστοεπιτροπής «κατοίκων και καταστηματαρχών» κατά των μεταναστών της περιοχής τις τελευταίες μέρες. Επιπλέον, οι συγκεντρωμένοι/ες "απήγαγαν" την πόρτα της παιδικής χαράς, την οποία οι μισάνθρωποι είχαν κλειδώσει με λουκέτο τις τελευταίες μέρες για να αποκλείσουν την πρόσβαση των μεταναστών και των παιδιών τους. Να σημειώσουμε ότι μέχρι και ο δεξιός αντιδήμαρχος του Δήμου Αθηναίων προπηλακίστηκε λίγες μέρες πριν από την "επιτροπή" σε μια του προσπάθεια να ανοίξει τη συγκεκριμένη πόρτα. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης-παρέμβασης κανένα από τα θρασύδειλα μέλη της φασιστοεπιτροπής ή από τους νεοναζί φίλους τους δεν εμφανίστηκε ή δεν εκδηλώθηκε. Το πανό που αναρτήθηκε στην πλατεία συμπύκνωνε και το μήνυμα της κίνησης: ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟ ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ.

Αντίστοιχη παρέμβαση πραγματοποιήθηκε από 150 αλληλέγγυους και την Τρίτη 9 Ιούνη από τις 7 έως τις 8 το απόγευμα, έχοντας προηγηθεί άλλες 2 φορές ενδιάμεσα από την προηγούμενη παρέμβαση κατέβασμα των συρματοπλεγμάτων και ξύλων με τα οποία οι μισάνθρωποι είχαν κλείσει ξανά την παιδική χαρά σε αντικατάσταση της πόρτας. Τη φορά αυτή κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης γύρω στα 20 άτομα, περίοικοι μαζί με 4-5 φασιστοειδή, μαζεύτηκαν στην κάτω πλευρά της πλατείας, δίπλα στη διμοιρία φύλαξης του αστυνομικού τμήματος της περιοχής, προκαλώντας τους συγκεντρωμένους με βρισιές. Στην προσπάθεια τους να πλησιάσουν την πλατεία και τους συγκεντρωμένους κατά τη στιγμή της αποχώρησής τους, τα μέλη της περιφρούρησης τους «απέτρεψαν» και τους «οδήγησαν» και πάλι στην αγκαλιά των ΜΑΤ. Με την αποχώρηση από την πλατεία (μέσω της Αχαρνών και της Δερρινύ προς την ΑΣΟΕΕ) η πίσω πλευρά των διαδηλωτών δέχτηκε απρόκλητη επίθεση από διμοιρία των ΜΑΤ με γκλοπς, δακρυγόνα, χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, η οποία αναχαιτίστηκε από την ψύχραιμη αντίδραση των συντρόφων στα μετόπισθεν. Η συνέχεια δόθηκε στη συμβολή Δερρινύ και Πατησίων με μάχες σώμα με σώμα με άνδρες

των ομάδων Ζήτα και Δέλτα, οι οποίοι 100 περίπου στον αριθμό με 60 τουλάχιστον μηχανές επιχείρησαν να εγκλωβίσουν την πορεία που έφτανε στην ΑΣΟΕΕ. Αποτέλεσμα, 5 διαδηλωτές συλληφθέντες (με καταγέλαστες κατηγορίες περί αντίστασης κατά της αρχής, εξύβρισης, σωματικών βλαβών στους αστυνομικούς κ.α.) 2 εκ των οποίων σοβαρά τραυματισμένοι. Την ίδια στιγμή στην πλατεία Αγ. Παντελεήμονα κάτοικος της περιοχής επισκέφθηκε με το παιδί του την (προσωρινά) ανοιχτή παιδική χαρά για να δεχτεί ύβρεις, απειλές και προφυλακισμό από 50-60 οπαδούς αυτού του ιδιότυπου απαρτχάιντ. Η μεσολάβηση των μπάτσων κατέληξε σε προσαγωγή του ανθρώπου στο αστυνομικό τμήμα, ενώ τα φασιστόμουτρα συγκεντρώθηκαν στη γωνία του τμήματος φωνάζοντας και πετώντας αντικείμενα, ζητώντας τον στα χέρια τους σε μια επίδειξη του κανιβαλισμού που τους χαρακτηρίζει. Οι δράσεις ενάντια στα ρατσιστικά και κατασταλτικά πογκρόμ τόσο στον Αγ. Παντελεήμονα όσο και στο ευρύτερο κέντρο της Αθήνας θα συνεχιστούν. Το «ανεπίσημο» φυλετικό καθεστώς που επιχειρείται να επιβληθεί δε θα περάσει.

Αγ. Παντελεήμονας

Παρεμβάσεις αναρχικών-αντιεξουσιαστών στον Αγ. Παντελεήμονα

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΙΡΣΗΣ

αμείωση απειλευθέρωση ορίων των προφυλακισμένων

η κρατική τρομοκρατία είναι η έκφραση του φόβου τους

Ο βασιλιάς είναι γυμνός. Το βασίλειο τρωτό γιατί τα θεμέλιά του είναι σάπια. Και μη ξέροντας τι άλλο να κάνει, οπλίζεται με όπλα ιδεολογικά και πραγματικά. Δείχνει τα δόντια του εκφράζοντας το φόβο του. Το φόβο του ότι η αναταραχή μπορεί να εξαπλωθεί και να δυναμώσει. Θέλοντας έτσι να τελειώνει με οτιδήποτε μπορεί να σπείρει μικρές ή μεγάλες ανατροπές. Όμως, καμία καταστολή δεν είναι ισχυρή για να σταματήσει το αναπόφευκτο.

πράξη πρώτη

Τα γεγονότα του Δεκέμβρη δημιούργησαν ρωγμές στις βεβαιότητες, απορρύθμισαν την κανονική ροή του χρόνου, άλλαξαν την συνηθισμένη χρήση του χώρου. Εκείνες τις ημέρες όλα πραγματώθηκαν με περίσσια ορμή. Μόνο στις περιοχές μας, στο Αιγάλεω, τον Κορυδαλλό, τον Πειραιά και τη Σαλαμίνα, οι μαθητές εξέφρασαν την οργή τους στο δρόμο και επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα και σε κρατικά κτίρια.

Αλλά η ορμή αυτή έπρεπε για το σύστημα να σταματήσει, να διαλυθεί. Το "όλα είναι δυνατά" έπρεπε να σβηστεί και να θαφτεί. Σε εκατοντάδες ανθρώπους ασκήθηκαν κατηγορίες και 67 άτομα προφυλακίστη-

καν για τη συμμετοχή τους στα γεγονότα του Δεκέμβρη σε όλες τις πόλεις, μεταξύ των οποίων ενήλικοι και ανήλικοι βάσει τρομονόμου. Συγκεκριμένα στον Πειραιά έγιναν 6 συλλήψεις μαθητών για τη συμμετοχή τους στις πορείες έξω από την τοπική αστυνομική διεύθυνση. Κατά τη διάρκεια της 6ης με 17ης Δεκεμβρίου οι συλλήψεις ξεπέρασαν τις 260 πανελλαδικά. Καθώς πολλοί από τους συλληφθέντες ήταν μαθητές και μετανάστες, δεν έχουμε ακριβείς πληροφορίες για τον αριθμό των διωκόμενων. Δεν υπάρχει απόλυτη βεβαιότητα για τους αριθμούς, ωστόσο ακόμα κι έτσι, μιλούν από μόνοι τους. Η εξουσία τιμωρεί την φυσική αντίδραση απέναντι στη βία που η ίδια ξερνάει από παντού. Επιδιώκοντας ταυτόχρονα να τιμωρήσει και χιλιάδες άλλους που είδαν στη φιγούρα των ξεσηκωμένων το δικό τους πρόσωπο, τη δική τους λαχτάρα, είτε τόλμησαν, είτε όχι τελικά να ενώσουν τη φωνή τους με τη δική τους και να σταθούν δίπλα τους. Επιθυμεί να σπείρει τον φόβο. Όμως χωρίς αποτέλεσμα.

πράξη δεύτερη

Το καπιταλιστικό σύστημα σε κρίση, χωρίς να έχει να προσφέρει τίποτα άλλο πέρα από την παρακμή του. Κι εμείς αντιμέτωποι με τα "κλουβιά" μας: της ρυθμισμένης καθημερινότητας, των ναών της κατανάλωσης, της λεηλασίας που

θέλει να ονομάζεται μισθωτή εργασία, της σύγχυσης και της μοιρολατρίας, της συναισθηματικής, διανοητικής και υλικής φτώχειας που απλώνεται πια ολοφάνερα, καθώς οι καιροί της αφθονίας που για κάποιους υπήρχαν ξεψυχούν παίρνοντας μαζί τους όλες τις υποσχέσεις για ευδαιμονία. Είναι η χρονική συγκυρία τέτοια που δείχνει τα πράγματα πιο ξεκάθαρα, γυμνά τα πρόσωπα χωρίς τις μάσκες. Έτσι, ο βασιλιάς έχει όλους τους λόγους να μην κοιμάται ήσυχος. Βλέπει από κάτω την αναταραχή που απλώνεται και έχει ήδη ακούσει την πρώτη κραυγή. Μέχρι σήμερα κρατά στα χέρια τους ομήρους του Δεκέμβρη και οπλίζεται για να σπείρει ακόμα περισσότερο τον κλοιό, για να σπείρει ακόμα πιο πολύ τρόμο. Η δημοκρατία δείχνει τα δόντια της. Η αστυνόμευση γίνεται πιο εντατική με νέες ομάδες ταχείας επέμβασης αλλά και με ακόμα περισσότερες περιπολίες, επεκτείνεται η λειτουργία των καμερών, "μαγειρεύεται" η τιμωρία για την εξύβριση της αρχής και την ποινικοποίηση της κάλυψης του προσώπου, στοχοποιούνται και απειλούνται με εισβολή της αστυνομίας οι καταλήψεις, ενώ η κατάργηση του ασύλου έρχεται πάλι στο προσκήνιο. Ασφυξία. Η εξουσία ονειρεύεται τη στιγμή που θα μπορεί να ελέγχει κάθε σημείο, υλικό και νοητό. Απειλεί πως θα εξαφανίσει καθετί που τολμά να ξεφύγει από την καθορισμένη γραμμή. Επιθυμεί τα στρατιωτάκια της στη σειρά, εν δυνάμει προσοχή να σκύβουν το κεφάλι. Εν δυνάμει

Να βρίσκονται κλεισμένα στα "κλουβιά" τους. Και κινητοποιεί για να τα κρατήσει στο πόστο τους, τους ιδεολογικούς της φρουρούς. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης της κλείνουν με νόημα το μάτι, εργατοπατέρες και κόμματα επιδίδονται στα δικά τους βρώμικα παιχνίδια, ανάλογα με τις επιδιώξεις τους κάθε φορά, και όλοι μαζί καθοδηγούν, εκφοβίζουν, παραπλανούν, νομιμοποιούν τις κινήσεις της και τον σπλιισμό της. Προσπαθούν να διοχετεύσουν και πάλι τον φόβο προς όλες τις κατευθύνσεις και να διαχειριστούν την κλιμάκωση της αναταραχής που εξαπλώνεται καθώς τα πρώτα δείγματα της κρίσης είναι πλέον ορατά και δίπλα μας. Στις γειτονιές που ζούμε: 100 εργαζόμενοι στην "Ελαϊς" ζουν υπό την απειλή της απόλυσης - ακόμα και αν ο τζίρος της το 2008 έφτασε τα 600 εκατ. ευρώ - γιατί η εταιρεία αναζητά αγοραστές για τα σήματα και τις μονάδες παραγωγής της. Στα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά, τα οποία διαχειρίζεται από το 2005 η εταιρεία Thyssen Krupp εκατοντάδες, πάλι, εργαζόμενοι απειλούνται με απολύσεις, καθώς αυτή σπάει τα ναυπηγεία σε κομμάτια για να μεταπωληθούν τμηματικά. Στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη Περάματος η ανεργία έχει "στρογγυλοκάτσει" στον ντόκο, καθώς οι εργολάβοι έχουν σταματήσει να υπογράφουν συμβάσεις που θα επιτρέπουν στους εργάτες να ανέβουν στα πλοία για το μεροκάματο...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από σελ. 7

πράξη τελευταία

Οι υποσχέσεις ακούγονται πιο κούφιας από ποτέ. Την ίδια στιγμή κάτοικοι της τσιμεντούπολης επανοικειοποιούνται πάρκα ή τα δημιουργούν από την αρχή, κτίρια καταλαμβάνονται και λειτουργούν ως κοινωνικοί χώροι, λαϊκές συνελεύσεις συγκροτούνται στις γειτονιές, επιθέσεις εκδηλώνονται σε σύμβολα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, μαζικές διαδηλώσεις διεκδικούν τους δρόμους... Κομμάτια των πόλεων ζωντανεύουν με όλο και περισσότερους ανθρώπους να συσπειρώνονται για να αναπνεύσουν. Αναπόφευκτα οι κοινωνικές εκρήξεις θα πάρουν το χρόνο και το χώρο που τους αναλογεί και καμιά καταστολή δεν έχει τη δύναμη να τις ανακόψει. Γιατί πρόκειται για την ίδια τη ζωή μας.

Ενάντια σε κάθε είδους βασιλεία, ακηδεμόνευτα, αυτό-οργανωμένα, ας βγούμε στους δρόμους παίζοντας εμείς την τελευταία πράξη. Για όλα όσα δεν μας αφήνουν χώρο και χρόνο να αναπνεύσουμε όντας ολοένα και πιο ασφυκτικά. Για όλα αυτά που μας ανήκουν.

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και τους διωκόμενους των γεγονότων του Δεκέμβρη που θέλησαν το ίδιο. Αλληλεγγύη γιατί στο πρόσωπό τους δεν μπορεί παρά να βλέπουμε το δικό μας πρόσωπο.

Συνέλευση εξεγερμένων από Σαλαμίνα, Πέραμα, Κερασίνη, Δραπετσώνα, Νίκαια, Αιγιάλεω

Απρίλιος 2009

* για τους προφυλακισμένους της εξέγερσης ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ

Στα τέλη του Δεκέμβρη τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν από τις πόλεις που συτήρησαν συλληφθέντες κατά τη διάρκεια της εξέγερσης προσδιόρισαν τον αριθμό των διωκόμενων σε περισσότερους από 260 και των προφυλακισμένων σε 67, με μια αβεβαιότητα -και τότε και αργότερα- γύρω από τον ακριβή αριθμό των προφυλακισμένων. Ιδιαίτερη περίπτωση αποτέλεσαν οι συλληφθέντες της Λάρισας, που κατηγορήθηκαν όλοι (ενήλικοι και ανήλικοι) βάσει των διατάξεων του τρομονόμου. Μέσα στις πρώτες εβδομάδες έγινε κατορθωτό να «ανακαλυφθούν» τα στοιχεία των 21 από τους προφυλακισμένους ενώ από τότε μέχρι σήμερα άγνωστος παραμένει ο ακριβής αριθμός, τα στοιχεία και η «τύχη» τουλάχιστον 30 μεταναστών που είχαν συλληφθεί τις μέρες της εξέγερσης, παρά τις εντατικές προσπάθειες «ανακάλυψης» τους από δικηγόρους και αλληλέγγυους.

Από τα τέλη Γενάρη μέχρι τα τέλη Απρίλη, 15 από τους προφυλακισμένους αποφυλακίστηκαν με περιοριστικούς όρους, αρκετοί μετά την καταβολή υπέρογκων εγγυήσεων. Έτσι, στις αρχές Ιούνη (οπότε και έκλεισε η ύλη της εφημερίδας), τουλάχιστον 6 άνθρωποι (γνωστών στοιχείων) συνεχίζουν να κρατούνται στα κελιά της Δημοκρατίας, ανάμεσα τους και οι Αποστόλης Κυριακόπουλος και Θεωδωρής Ηλιόπουλος που έχουν αρθρώσει λόγο για την εξέγερση και την προφυλάκιση τους, μέσω γραμμάτων τους από τη φυλακή.

Δεδομένου ότι όσοι συνεχίζουν να κρατούνται κλείνουν πλέον βμηνο προφυλάκισης, μέσα στον Ιούνη θα κριθεί από συμβούλιο δικαστών η συνέχιση ή μη της προφυλάκισης τους. Για το λόγο αυτό το τελευταίο διάστημα έχουν πυκνώσει και οι κινήσεις αλληλεγγύης, με μικροφωνικές ή παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης έως καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών και πρυτανείων.

Σε προκλιότροπη φορά

Ήσυχο νερό
εκάβει, τρυπάζει το βουνό.
Υπόγεια ρεύματα
ανοίγουν διαδρομές, περάσματα.
Διακλαδίζονται ευεωρεώνονται.
Αναβλύζουν ως πηγές
κι άλλες φορές ως τριδάκες ηιδιών.
Ελεύθερης πτώσης, καταρράκτες.
Από 'κει, στην κοίτη.
Ρέουν, σε ρέματα και ποταμούς
στις εκβολές του δέλτα.
Ξεχύνονται στα ανοιχτά
πληγμάρα.
Αδάμαστη θάλασσα

2 ημέρες
με εικόνες που "μιλούν" για
αντίσταση, αυτοοργάνωση,
αλληλεγγύη

καταλήψεις κτιρίων
και πάρκων

μεταγωγών Π. Ράλλη
Κατερίνα Γουλιώση

εξέγερση
και συλληφθέντες
Κωνσταντίνος
Κούνεβα

Κυριακή 21/6
προβολή βίντεο
- "Πώς το καταλάβαμε"
για την ιστορία των καταλήψεων
- "Κωνσταντίνε δεν είσαι
μόνη" για την Κ. Κούνεβα

Δευτέρα 22/6
προβολή βίντεο
- για τους "αύρατους"
της Πέτρου Ράλλη
- "Ο Βοηθαίρος στην
υπηρεσία της ακροδεξιάς"

20.00 στην Πλατεία Λαού
Κερασίνη

ρεσάλτο
αυτοοργανωμένος χώρος
αλληλεγγύης και ρήξης
anarxiko-resalto.blogspot.com
(Λεωφ. Δημοκρατίας 54, Κερασίνη)
είσοδος από Ερμού 9 - 100m από την Πλ. Λαού

**ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ
ΣΗΜΑΙΝΕΙ**

**ΓΕΝΙΚΕΥΣΗ
ΤΟΥ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ
ΤΑΞΙΚΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ**

**2
ημέρες
παρεμβάσεων
για την προώθηση**

σχέσεων κοινότητας και
αλληλεγγύης μεταξύ των
εκμεταλλεζόμενων

της Παγκόσμιας επίθεσης
στον κόσμο της καταπίεσης
και της εκμετάλλευσης

ΤΡΙΤΗ 23/6 **ΤΕΤΑΡΤΗ 24/6**
8.00 μ.μ. 8.00 μ.μ.

Πλ. Λαού
Κερασίνη

μικροφωνική
ταμπλιού
προβολή video

Πλ. Ηρώων
Πέραμα

Ευθέλευση εξεγερμένων από Σαλαμίνα, Πέραμα, Κερασίνη, Δραπετσώνα, Νίκαια

Το έντυπο δρόμου που βαστάς στα χέρια σου εκδίδεται από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, περιλαμβάνοντας ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα και επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το παρόν τεύχος τυπώθηκε σε 4000 αντίτυπα και η διακίνηση του γίνεται όπως πάντα με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός

Ποιο το έντυπο που
κρατάς στο χέρι σου

είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, Λεωφόρος Δημοκρατίας 54, Κερασίνη, είσοδος από Ερμού 9 (100m από Πλ. Λαού), Παρασκευές μετά τις 9:00μμ.

anarxiko-resalto.blogspot.com